

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ НЕВЕРОЯТНА ИСТОРИЯ

Превод от английски: Пенка Стефанова, 2000

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

От кръста надолу изглеждаше обещаващо. Опънатите като лъвска кожа дънки се плъзгаха по коравите мускули, докато мъжът се усукваше върху подвижната платформа под пикапа, опитвайки се да достигне упорития клапан. Протъркани от носене, те покриваха впечатляващо дългото разстояние от протрития кожен колан до работните му ботуши. Когато мъжът сгъна коляно, за да се намести по-удобно, мускулът на другото му бедро се напрегна и опъна избелелия плат.

Дебра Бари се покашля. Изведнъж се беше почувствала като воайор — нещо, твърде нехарактерно за нея.

— Извинете! Греъм Рейд?

И тъй като половината тяло изобщо не реагира, тя пристъпи напред, наведе се и надникна, за да се увери, че мускулестите крака, които се подаваха изпод пикапа, наистина продължават в мъж.

— Ало?

Ключът издрънча на цимента. Мъжът изруга тихо, изпъна се и с помощта на свития си крак издърпа платформата напред. Появиха се гърди, рамене и глава и Дебра се озова пред мъжа, когото я бяха изпратили да търси. Лицето и ръцете до запретнатите над навитите до лактите ръкави бяха изплескани с мазни черни петна. Вълнената риза също не бе особено чиста, както и гъстата рошава коса, която не покриваше челото му само защото мъжът все още лежеше в хоризонтално положение. Но очите му бяха ясни, ясни и кехлибарени. И я гледаха така, сякаш лично тя бе повредила пикапа му.

— Да? — прозвуча изненадващо спокойният му глас.

— Търся Греъм Рейд — отвърна облекчено тя.

Поне не й бе отговорил рязко, както предполагаше погледът му. Е, не биваше да забравя, че се намира в Ню Хампшир, а не в Ню Йорк. Това бе човек от село, а не гражданин. Темпераментът му сигурно бе далеч по-уравновесен. Трябваше да запомни това.

— Да.

Тя повдигна вежди в очакване.

— Вие ли сте Греъм Рейд?

— Да.

Този път гласът му прозвуча по-твърдо и с леки нотки на нетърпение. Той хвана с две ръце стъпента на пикапа над главата си и продължи да я гледа втренчено.

Дебра си пое дълбоко дъх.

— Търся дърводелец. Препоръчаха ми вас. Бихме ли могли да поговорим?

Мъжът просто продължи да я гледа и тя се запита дали не го е обидила с нещо. Ако не беше този особен поглед, щеше да си помисли, че не е разбрал молбата ѝ. Но очите му, ясни и строги, я гледаха само в лицето и все пак сякаш забелязваха всичко наведнъж. Неочаквано Дебра се притесни.

— Вие сте дърводелецът, нали? — попита безпомощно тя. — Или може би е баща ви... или някой друг Греъм Рейд, чиято работа видях?

Легналият мъж премигна, сякаш сега се събуждаше, оттласна се с ръце и ловко се изправи. Изведнъж почти ѝ се прииска да си е останал на земята. Наистина погледът му я притесняваше, но той бе нищо в сравнение с внушителния ръст и широките гърди и рамене.

— Виждали сте работата ми? — попита надменно със същия равен глас.

— Да. Бях в магазините на Харди и Лавел, преди да дойда да ви потърся. Не бих си позволила да губя вашето и моето време с приказки — рече разсъдливо тя, — ако преди това не бях харесала работата ви.

През погледа му премина нещо като уважение, но мигом изчезна и я остави с впечатлението, че само си го е въобразила.

Греъм Рейд избърса ръце в задните джобове на дънките си и ѝ протегна дясната, но точно преди да се ръкуват, той я обърна с дланта нагоре, погледна остатъците от масло по нея, сви рамене и я отпусна. Погледът му обхвана безупречната ѝ външност, пробяга по меката блуза и прилепналите дънки под разкопчаната, дълга до средата на бедрата парка, поспря се за момент на върховете на хубавите кожени ботушки и едва тогава се върна на лицето ѝ.

— Извинявайте. Много съм мръсен.

— Няма проблем — отвърна бързо тя, тъй като нямаше търпение да поговорят делово. — Вашата работа съм видяла тази сутрин, нали?

— Да — отвърна той и сложи ръце на хълбоците си.

— Впечатляваща е — осмели се да каже Дебра, но понеже забележката ѝ не произведе никаква видима реакция, тя си наложи да продължи. — Купих къща извън града и искам да направя някои подобрения. Работата е много, но ще ви се отплатя добре — после, когато видя леко отегчения му поглед, добави предпазливо: — Нали сте свободен?

— Не.

Стъписана от резкия му отговор, Дебра се намръщи.

— Не ли? Странно! Казаха ми, че тъкмо довършвате една поръчка. Всъщност господин О'Хара положи всички усилия да ме убеди, че вие сте човекът, който може да ми помогне.

Кехлибарените очи се присвиха.

— Значи О'Хара — той направи гримаса и зарея поглед към един далечен планински връх. — Хитрец е този О'Хара — промърмори тихо, а след това отново насочи цялото си внимание към Дебра. — Страхувам се, че не мога да ви помогна.

После се наведе, за да вдигне ключа, който беше оставил под пикапа, и на Дебра не ѝ остана нищо друго, освен да наблюдава широкия му гръб. Но тя нямаше намерение да се задоволи с това.

— Значи... имате друга поръчка?

— Тц.

Изправи се с ключа в ръка, прекоси гаража и го окачи на куката му. Дебра го последва.

— Не разбирам. Щом довършвате една поръчка и нямате друга, защо да не помислите върху моето предложение?

Греъм бръкна в джоба на ризата си, извади един мъничък счупен молив, погледна го с отвращение, захвърли го настрана и започна да рови по лавиците за някой в по-добро състояние. Въпросът на Дебра увисна във въздуха, а той продължи да бърка из пироните и винтовете, докато не намери каквото търсеше. След това откъсна парче хартия от един мръсен бележник и го нашари с разкрачени драскулки.

— Ето ви две имена. Всеки от тях ще може да ви помогне. И се нуждаят от тази поръчка далеч повече от мен.

— Но аз искам вас! — възрази Дебра.

Мъжът обаче напъха хартията в ръцете ѝ, отиде до автомата за безалкохолни и започна да рови из джобовете си за монети. Накрая ръката му се показа празна. Дебра мигновено извади нужните монети и ги пъхна в процепа.

— Какво да бъде?

Колебанието му трая само секунда.

— „Планинска роса“. Ще имам да ви връщам.

— Няма нужда. Приемете го като такса за консултация — дръпна решително ръчката, изчака кутията да падне и я подаде дръзко на мъжа до себе си.

Той я задържа нерешително. Предвкусваше удоволствието да изгълта хладното ѝ съдържание, но го възпираше мисълта да приема услуги от жена, облечена в маркови джинси и с вносни ботушки, особено решителна като тази тук.

За нещастие, макар да предвещаваше неприятности, решителността ѝ го заинтригува. Когато пръстът му намери пръстенчето на кутията и се чу леко свистене, неволно си помисли, че отваря кутията на Пандора.

— Може ли да поговорим? — попита отново тя и се озърна за някое удобно местенце, но когато отново го погледна, той тъкмо отпиваше голяма глътка от кутията.

Мускулите по силното му гърло отведоха содата заедно с погледа ѝ надолу по осеяната с косъмчета кожа към един празен и един закопчан илик. Веднага след това тя прекъсна наблюдението и остави течността да продължи сама по пътя си. Стресната от първичната сила, която излъчваше този човек, Дебра извърна бързо очи и се вгледа отсреща в групата притихнали къщи на главната улица.

— Има ли ресторант наблизо? — попита тихо тя. — Мина доста време от закуска.

Тъгълчето на устните му трепна.

— Не съм облечен съвсем подходящо за обяд — отбеляза той саркастично.

Но Дебра остана невъзмутима.

— Нямах предвид „Риц“ — отвърна хапливо тя. — Сигурно има наблизо някоя закусвалня, където никой няма да се засегне, ако ви види изцапан с машинно масло.

— А вие?

Светлокестенявата вежда се повдигна под косата, която сега покриваше челото му.

— Разбира се, че не — каза тя укорно. — Е? Има ли такова място? Да не би да се притеснявате да ви видят в този вид?

Той вдигна разсеяно ръка да си потърка брадичката, но осъзна, че така само размазва мръсотията, и се отказа. На устните му се появи стеснителна усмивка.

— Чак толкова ли съм зле?

— Нямам нищо против — проточи снизходително Дебра, като се наслаждаваше на чисто физическия му чар. — Ама че безобидно нещо, мръсотия.

Но имаше и нещо друго. Грѐм я изгледа остро, вече без следа от усмивка, поизправи се и заговори по-хладно:

— Вижте, наистина няма за какво да говорим. Не мога да работя за вас. Това е.

Но тя продължаваше да упорства.

— Дори не знаете за какво става въпрос. Как може да отказвате така слепешката?

Грѐм вдигна кутията към устните си, отпи лениво и отговори:

— Сам съм си шеф. Аз решавам дали да приема, или да откажа една поръчка.

После се обърна и закрачи към пикапа. Дебра го следваше, без да изостава.

— Моля ви, господин Рейд! Не ми е съвсем ясно защо не искате да ме изслушате, но зная, че никой друг не би ми свършил работа.

След това изтича напред и отчаяно затисна с гръб вратата на пикапа. Вече беше видяла изработените от него неща и знаеше какво изпуска, нямаше да му позволи просто да си тръгне.

Той отстъпи назад и сведе поглед към парчето хартия, което Дебра все още държеше в ръка.

— Форбс и Кампбел са достатъчно добри за тази работа. Който и да е от двамата. Обадете им се.

— Видях нещата им — настоя спокойно тя, като поизправи рамене и вирна брадичка. — Вашите са много по-добри!

Кехлибарените очи я пронизаха.

— Нищо няма да постигнете с ласкателства, госпожице...

— Бари. Дебра Бари — тя протегна по навик ръка, но си спомни как малко преди това се бе отказал да се ръкува с нея и когато Греъм се намръщи, пъкна ръка в джоба си. — Не се опитвам да ви лаская. Просто отбелязвам фактите. Цял предобед обикалям по улиците и оглеждам къщите. Вашата работа винаги се оказваше най-оригинална. Вие сте човекът, който ми трябва.

Греъм я погледна и не можа да не се възхити на смелостта ѝ. Не беше висока; токчетата на ботушките ѝ даваха предимство, което с равни подметки щеше да изгуби. Освен това беше дребничка. Дори и дебелият парка не можеше да скрие слабичката ѝ фигура. А и чертите ѝ бяха толкова нежни. *Но лицето може да лъже*, напомни си Греъм, понасяйки стоически пронизващия хлад.

Той надигна кутията със сода, пресуши я, смачка я с една ръка и я захвърли в близкия варел. След това взе метнатата си върху капака на пикапа дреха и пъкна ръце в ръкавите ѝ.

— И какво точно имахте предвид? — чу се да пита, докато оправяше яката. Когато лицето срещу него засия, той веднага съжали, че ѝ е вдъхнал надежди. Но злото вече беше сторено и както подозираше, Дебра Бари незабавно се нахвърли на стръвта.

— Всичко — очите ѝ изведнъж заблестяха развълнувано. — Искам пълно обновяване на къщата.

— Къде се намира?

Тя посочи с глава на запад.

— Извън Удбъри, на около една миля от центъра на градчето, точно от другата страна на езерото...

— Единствената къща за продан в тази посока е на Ричардсън — той я погледна по-предпазливо и някак недоверчиво. — Купили сте старата къща на Ричардсън?

— Точно така — отвърна гордо тя.

— Това е може би най-старата къща в окръга! Изоставена е от години. Не съм сигурен дали изобщо нещо може да се спаси.

— Ето къде се намесвате вие.

Той вдигна ръка с отворена длан.

— Момент, моля! Не съм се съгласявал да правя каквото и да било.

— Но искате да чуете още нещо, нали? — каза лукаво тя, разчитайки, че човек, проектирал и изпълнил работата, която бе видяла

тази сутрин, не би могъл да подмине с лека ръка отправеното му предизвикателство.

Той присви очи, съзирайки леката насмешка в нейните. Неочаквано осъзна, че имат топлия кафяв цвят на косата ѝ.

Нито очите, нито косата грабваха погледа и все пак изглеждаха примамливо блестящи. Ако ръцете му не бяха толкова мръсни, може би щеше да се изкуши и да докосне копирената къдрица, която се беше измъкнала от изискания нисък кок и сега докосваше бузата ѝ. Но вместо това се покашля и протегна ръка покрай нея към вратата.

— Извинете ме.

Лицето на Дебра веднага стана сериозно.

— Загубих ли? Но защо?

Тя отстъпи настрана. Греъм отвори вратата, обърна се наполовина към нея и махна с ръка към седалките.

— Май все пак съм гладен — каза отегчено. — Бих ви помогнал да се качите, но наистина сте прекалено чиста за моите ръце.

Изчака решението ѝ, вперил поглед в лъскавата спортна кола, която профуча в същото време по улицата, устремена може би към някое по-елегантно място. През цялото време Греъм се бореше със собствените си доводи против тази стъпка.

Но Дебра не го остави много да се замисля. С възродени надежди, тя скочи припряно зад волана и се настани на съседното място, за да не му даде възможност да промени решението си и, докато Греъм се качи, вече беше приготвила плана за втория си щурм.

— Къщата е страхотна — започна тя, без да сваля очи от него. Греъм запали, изкара камиона от паркинга, обърна и потегли по главната улица. — Исторически погледнато, е истинска забележителност.

— Знам — бе краткият отговор.

Тя се взря в лицето му. Мръсното петно от едната страна на брадичката правеше профила му някак грубоват.

— Какво точно знаете? — попита неволно тя.

— За къщата на Ричардсън ли? — той ѝ хвърли бърз поглед, докато забавяше скоростта, за да позволи на една кола да излезе на шосето пред тях. — Сигурно не повече, отколкото О'Хара ви е казал — после сви рамене. — Построена е преди около двеста години от един корабостроител, загинал впоследствие във Войната на

независимостта. До началото на века там живели неговите потомци, но оттогава къщата е сменяла безброй пъти собствениците си. Просто е твърде занемарена и изисква прекалено много пари, за да се направи удобна за живеене.

Той завъртя ловко волана и зави в една странична уличка с голи дървета от двете страни.

— Но в нея има потенциал, не смятате ли, господин Рейд?

Той стисна зъби.

— Наричайте ме Греъм. Да, наистина има потенциал.

Докато Дебра се чудеше как да разбира неохотното му признание, той спря пред някаква малка сграда, една от няколкото на тихата уличка.

— Аз ще избързам, за да отида до умивалнята. Вие по-добре влезте да намерите места — нареди той и преди да е успяла да отговори, слезе от камиона и затръшна вратата след себе си.

Дебра го гледаше слисано как изминава с дълги крачки разстоянието до ресторанта и изчезва. *Странен мъж*, мислеше си, *посвоему неустоим; талантлив, ако се съди по работата му, но странен*. Все още объркана, тя слезе от камиона, загърна парката, усетила ранния априлски хлад, и се отправи към вратата, зад която беше изчезнал Греъм.

Сградата, която отвън изглеждаше съвсем семпла, отвътре бе още по-непретенциозна. Дебра се озова в зала, осеяна с кръгли голи маси, половината от които бяха заети с делнично облечени мъже и само няколко жени. *Доста се различава от местата, където обикновено обядвам*, каза си тя, докато вървеше към една свободна маса в ъгъла. Когато седна, подпря ръце на облегалките на стария дъбов стол и зачака своя дърводелец да се върне.

Защото наистина беше нейният дърводелец, независимо дали бе готов да го признае, или не. Дебра знаеше къде му е слабото място — в изкусната работа, чийто перфектен резултат беше видяла тази сутрин, в таланта му да проектира и вниманието към всеки детайл. Ако нещата му не говореха достатъчно, щяха да го сторят блестящите препоръки на хората, за които беше работил. *Отдаден на работата си. Сериозен. С много нови идеи. Прекрасно изпълнение. Приятен. Приятен ли?* Тя си спомни как се бе усмихнал един-два пъти, макар очевидно против волята си, и усети нещо от скритата му същност. Може би някъде под

слоя бдителност, под обвивката от грубост и мускули действително се криеше приятен човек.

Но няколко минути по-късно, когато Греъм се появи в залата, изражението му далеч не можеше да се нарече приятно. От влизането си в умивалнята не спираше да се укорява, задето бе позволил на тази жена да го подмами на обяд. О, да, наистина той бе направил решителната крачка, но лукавството ѝ го бе подтикнало към това. *Тази нейна деликатна настоятелност е много опасна*, помисли си той и огледа навъсено залата. Беше седнала в ъгъла и го очакваше търпеливо. Очите ѝ срещнаха неговите и го проследиха, докато се приближаваше към нея. Когато стигна до масата, бе още по-твърдо решен.

— Не мога да приема поръчката ви, госпожице Бари.

— Дебра.

Греъм издърпа един стол и седна, като внимаваше да стои на възможно най-голямо разстояние от нея.

— Няма значение...

— Не, казвам се Дебра — настоя тя, като сдържа усмивката си.

— Направо се разярявам, когато хората ме наричат *няма значение*.

Той помълча малко, за да се пренастрои.

— Често ли ви се случва? — отговори почти неволно в същия тон, подмамен от безгрижното ѝ излъчване.

— Не. Всъщност най-често ме нервират с *милинка* или *сладурче*

— заразмишлява на глас Дебра, мислейки за света, от който идваше.

След тази информация Греъм стана още по-любопитен:

— Какво правиш, като се разяриш?

Дебра се ухили.

— Ако питаш дали се работи лесно с мен, мога да те уверя...

Това моментално го отрезви.

— Няма да работя за теб.

— Разбирам — тя наведе глава и зачете менюто. — Някакви препоръки?

— Дадох ти две. Още не си загубила хартийката, нали?

— Не, за обяд — беше устатият отговор. — Има ли нещо, което непременно трябва да опитам?

Греъм отново се присъедини към шеговития тон, като се престори на дълбоко замислен. Накрая въздъхна:

— Сиренето на скара е страхотно. Или пък си поръчай хотдог. Варят кренвиршите преди самото поднасяне. От друга страна обаче, яйчената салата се сервира с фразели. Това е много вълнуващо... когато са пресни.

— А сега се поднасяш с мен... или с тях — упрекна го тя, но достатъчно деликатно, за да привлече вниманието му. — Но аз говоря сериозно. Сигурно често се храниш тук. Какво ще ме посъветваш?

— Всъщност рядко идвам тук — отвърна той. — Когато работя, се храня на обекта.

— Което ни връща отново към моето предложение. И твоя отказ. Не разбирам, след като сега довършваш една поръчка, защо да не се заемеш с моята?

— Яхния с говеждо.

Дебра се намръщи озадачено.

— Какво?

— Поръчай си говежда яхния. Сервират я с топъл царевичен хляб. Много е хубава.

Дебра погледна слисано този загадъчен дърводелец, едновременно объркана и развеселена. Сега лицето му беше чисто и между грапавите бузи и гладките му скули имаше ярък контраст. Леките бръчици около очите загатваха чувството за хумор, което току-що бе демонстрирал. Линиите по челото, които се виждаха изпод вече сресания перчем, на свой ред говореха за сериозната му страна. Дебра реши, че този човек е истинска загадка. Или може би просто се заяждаше с новодошлите както всички местни жители, с които се беше срещала. Тези обитатели на гранитния щат се отнасяха с подозрение към хората от града. И тя почти споделяше чувствата им.

— Говежда яхния да бъде — съобщи Дебра, затвори менюто и го шляпна на масата. След това преплете пръсти върху плота и продължи: — Това, което искам, е цялостно обновяване на къщата. Има нужда от нова електрическа инсталация, канализация и отоплителна система. Предполагам, че за тези неща ще си намериш подизпълнители.

— Не приемам поръчката — повтори Греъм, макар че се беше облегал назад и слушаше внимателно всяка нейна дума.

Дебра сви рамене, сякаш възражението му нямаше никаква връзка с разговора, и продължи:

— Най-интересни са структурните промени, които съм планирала.

— Планирала си? Да не би да си архитект?

Тя се ухили, поклати глава и присви очи.

— Ако бях, нямаше да се притеснявам толкова кого ще наема. Не — въздъхна, — нямам диплома по тази специалност, а само много собствени идеи. Проблемът е, че не зная дали са практични... и въобще приложими — Дебра спря, за да си поеме дъх. — Това е едно от нещата, които ти ще трябва да ми кажеш.

Греъм отправи очи към небето в безмълвна молитва за търпение. Когато отново я погледна, на лицето му бе изписана любезна снизходителност.

— Не трябва да ти казвам нищо, мадам.

— Дебра. Казвам се Дебра. *Мадам* ми звучи така, сякаш викаш на куче.

Неочаквано той се наведе към нея, като опря ръце в ръба на масата. Лицето му бе в опасна близост.

— Дебра, сбъркала си адреса — след това се облегна назад също толкова внезапно и ѝ позволи да изпусне неволно задържания си дъх. — А и ми се струва, че трябва да разрушиш всичко и да започнеш от нулата. Ако си толкова недоволна от нея в сегашния ѝ вид...

— Но аз не съм! — извика Дебра. — Намирам, че е страхотна. Природата наоколо е идеална, идеален е и общият вид на постройката. Разбира се, ще отнеме известно време и усилия, за да се направи годна за живеене. Но си струва.

— Дали? — попита равнодушно той, обърна се, направи знак на сервитьорката и ѝ извика поръчката, преди отново да се обърне към Дебра. — Ще ти струва цял куп пари.

— Зная.

— А имаш ли толкова?

— Що за въпрос? Винаги ли питаш евентуалните си работодатели за финансовото им състояние?

На устните му се появи лека усмивка, която му придаде дяволит вид и стопи неубедителното ѝ възмущение.

— Само когато усещам, че нямат представа какво ще включва работата.

— Значи все пак ще помислиш дали да я приемеш?

Усмивката му изчезна.

— Не.

— О, боже, Греъм! — възкликна тя и се наведе напред с молба в очите. — Защо?

— Първо, защото ще отнеме прекалено много време. Виждал съм тази къща. Дори съм я оглеждал. Права си. Проектирана е страхотно. Дори мога да си представя някои от промените, които си намислила. Някои части — като например онази пристройка с полегатия покрив — просто плачат за оберлихти над облицована в дърво стая...

— Кабинет. Ще бъде кабинет с огромно бюро, удобен телефонен дериват, няколко фотьойла и таван, от който ще струи естествена светлина. Не съм сигурна обаче дали искам оберлихтът да е с форма на повдигнат купол, или да е плосък. Колкото до двойно или тройно полирани стъкла...

— И двата варианта ти вършат работа, стига да избягваш пластмасата. Тройното е страхотно, при положение че успееш да го намериш. Но трябва да се направи специална поръчка. Може да се наложи да изчакаш.

Дебра се усмихна.

— Не бързам. Точно това му е хубавото. Стига да имам едно ъгълче, където да живея по време на ремонта, можеш да работиш колкото си искаш.

— Изобщо не искам да работя — напомни ѝ рязко Греъм.

Дебра кимна енергично.

— Точно така. Все забравям. А! — тя вдигна поглед. — Яхнията пристига. Ако не е хубава, няма да повярвам на нито една от препоръките ти.

Дърводелецът се засегна от шегата ѝ далеч по-малко, отколкото му се искаше. Поначало нейната настоятелност трябваше да му се струва неприятна. Поначало тя самата трябваше да му се струва неприятна. Но не. По-скоро откриваше в хумора ѝ нещо мило, точно както се бе възхитил на нежните ѝ черти. Отдавна не си бе бърбил така освежаващо с някого. За нещастие това му харесваше.

Когато поблагодари с усмивка на сервитьорката, Дебра насочи вниманието си към яхнията с говеждо и той разбра, че трябва да намери в нея нещо досадно, и то незабавно.

— Е? — попита я и зачака присъдата ѝ. Сигурно ястието бе далеч от говеждото по бургундски, което вероятно бе очаквала. С малко късмет щеше да ѝ се стори отвратително.

Тя наклони глава на една страна и дояде хапката.

— Не е зле. Въобще не е зле. Може би ще ти позволя да направиш специална поръчка за онези тройно полирани оберлихти.

В очите ѝ се появиха палави искрици, които още повече смутиха душевното му спокойствие. Той нападна отмъстително яхнията си. Мина доста време, преди тихият глас на Дебра да проникне в обърканите му мисли.

— Греъм, защо не искаш да приемеш поръчката?

Сега тонът ѝ бе спокоен, просто желание да разбере. Беше се влюбила в работата му мигновено, както и в старата, изгнила къща, купена набързо, за един ден.

— Ако се съди по това, което видях, ти правиш и нови сгради, и ремонти. Работата по моята къща ще включва и двете.

Греъм продължи да се храни с наведена глава. Тя довърши следващата хапка и остави лъжицата.

— Наистина имам нужда от помощта ти. Искам тази къща да бъде съвършена.

Греъм вдигна бавно поглед.

— Защо? Защо ѝ придаваш такова голямо значение? Все пак това е само една къща.

— Това е моята къща — отговори тя по-остро, отколкото бе възнамерявала, и веднага смекчи гласа си, но вече беше привлякла вниманието му. — Тя е моя. За пръв път в живота си имам нещо свое. Това може да не означава нищо за теб. Не зная откъде идваш. Но след като работиш, предполагам, че разбираш. Още повече че си дърводелец. Със сигурност си в състояние да видиш материалната, ако не духовната стойност на тази къща. Но няма смисъл да влагам каквито и да било средства в нея, ако не стане както трябва — тя млъкна, вгледа се в сериозното му изражение и попита колебливо: — Разбираш ли ме изобщо?

— За последното... да. Съгласен съм с теб. Ако имаш нужните средства, тази къща може да стане забележителна. И знам какво означава наистина да притежаваш нещо...

Гласът му стихна и умът му направи още един завой. Беше споменала, че притежава къщата сама, че има нужда от някое ъгълче, където да живее. От това се подразбираше, че е сама. Положението щеше да бъде наистина взривоопасно. Но, от друга страна, можеше да е изтълкувал погрешно думите ѝ и тя да си имаше съпруг или приятел. Не, това щеше да бъде още по-лошо. Само щеше да им свети. Но ако беше роднина?

— Кажи ми — започна замислено той.

— Каквото искаш! — възкликна тя с такъв ентузиазъм, че Греъм вдигна ръка, за да го обуздае.

— По-полека, жено!

— Дебра. Казвам се Дебра.

— И *жено* ли не ти харесва? — погледна я той с присвити очи. — Виждаш ли? Няма начин да прекараме толкова време заедно.

Без да обръща внимание на хапливата му забележка, тя продължи припряно:

— Колко време смяташ, че ще отнеме?

— Не бих могъл да кажа, преди да огледам подробно къщата, да начертая проектите и да направя спецификациите. Сега е април. Ако работата започне до няколко седмици, има голям шанс да стане готова до есента.

Дебра се ококори учудено.

— Толкова много? Предполагам, че ако няколко екипа работят едновременно на различни места, ще стане по-бързо.

Греъм наклони глава и я погледна подигравателно.

— В големия град това може да е вярно, скъпа, но тук е провинция. Разбира се, има различни групи. Дори и човек като мен, който предпочита да работи сам, вика специалисти за техническите системи.

— Технически системи?

— Водопровод, отопление... такива неща. Но именно тук могат да започнат забавянията. Наоколо няма много такива специалисти. И аз като теб искам най-доброто. А най-добрият може да живее на два часа отук и да не е свободен точно когато се нуждаеш от него. Понякога се забавят и доставките. Например такава една къща трябва да бъде покрита с шинди. Не говоря за евтин материал. Кедровите са

най-добри, а онези, които имам предвид, невинаги ги има на склад. Разбираш ли ме изобщо? — повтори той нейния въпрос.

— Чувам те — отвърна тихо тя и погледна разочаровано встрани. — И наистина не бързам. Но някак си се надявах, че до август вече ще живея с всички удобства.

Думите, с които смяташе да изрази своето примирение, му направиха точно обратното впечатление. Да живее с всички удобства? Тогава да си бе останала в града!

— Какво точно търсиш, Дебра? — попита той тихо, но настоятелно.

Тя вирна леко брадичка.

— Дом.

— Само за теб? — най-сетне изрече въпроса Греъм. — Не споменаващ за никой друг. Има ли някой, с когото ще живееш?

Тя помълча малко и поклати глава.

— Не — гласът ѝ се сниши с престорена доверителност. — Но нали няма да пуснеш клюката? Бих предпочела да не го правя публично достояние.

— Няма проблем — рече студено той.

Дебра вдигна поглед, но изражението му бе непроницаемо. Изглеждаше така, сякаш мислеше само за обяда си. Тя обаче продължи да го наблюдава и забеляза, че маниерите му на хранене не са на човек от село, който работи физически труд. По-скоро щеше да пасне идеално на обстановката в някое модно кафене в Ню Йорк. Под слоя грубост прозираше някаква изтънченост. Същата изтънченост се виждате и в работата му.

Когато събеседникът ѝ най-сетне приключи, тя подхвана темата за последен път.

— Греъм — започна с най-убедителния си глас, тъй като нямаше как да знае, че точно този тон ще го заинати още повече, — наистина искам ти да направиш моята къща.

Той се облегна назад, постави удобно лакти върху здравите дървени облегалки и преплете пръсти с показно нехайство, което противоречеше на безпокойството в погледа му.

— Съжалявам — бе краткият отговор.

— Причините — настоя Дебра. — След като получавам такъв категоричен отказ, имам право поне да науча причините, които се

крият зад него.

— Поръчката е твърде голяма.

— Дрън-дрън! Това вече го каза, а и не минава. Каза ми, че нямаш други поръчки — внезапно ѝ хрумна една мисъл. — Нямаш намерение да се местиш в друг град, нали?

— Не.

— Тогава какъв е проблемът? След като имам желание да платя, как можеш да отказваш поръчка, която ще ти гарантира работа в продължение на четири или пет месеца?

— Шест или седем. И не става дума за пари.

— Разбира се, че не — отвърна бързо тя. — Моето предложение е прекрасно дори и само от професионална гледна точка. Как може да отхвърляш възможността да обновиш къща като тази от начало до край и то с пълната свобода да правиш каквото си искаш?

Той ѝ се усмихна цинично.

— Пълна свобода ли? Не ми ли говореше за своите планове?

— Е... да... — смънка тя, но веднага се окопити. — Но всичко подлежи на обсъждане. Има толкова неща, които не знам. Дори не знам какво не знам.

— Какво пък трябва да означава това?

— Означава, че може да направиш предложения, за които да не съм си и помисляла и въпреки това страшно да ми харесат. Помисли само какво ще изпуснеш, ако ми откажеш.

— Но и ти — отбеляза равнодушно той — никога няма да узнаеш какво си изпуснала.

Тя седна по-изправено на стола и се намръщи.

— Обидила ли съм те с нещо?

— Защо питаш?

— Защото оставам със смътното впечатление, че отказът ти е на лична основа. Нещо в мен те дразни, нали? — и без да дочака отговор, продължи припряно: — Искам да те попитам нещо, Греъм. Ако ти се бях обадила по телефона... или още по-добре, ако ти се беше обадил съпругът ми...

Думите замряха в гърлото ѝ. Грешката бе съвсем естествена. Мастилото по решението за развод едва беше засъхнало. Тя примига, за да прогони внезапно пронизалата я болка, и се покашля.

— Ако ти се беше обадил някой непознат и ти беше описал същата работа, щеше ли да му откажеш веднага, или щеше да си насрочиш среща с него, за да огледаш къщата?

Греъм я погледна замислено. Очите му се стрелнаха за момент към лявата ѝ ръка и Дебра едва потисна желанието си да я скрие в скута си. Все още ѝ бе неловко без халката, която бе носила толкова време.

— Разделени ли сте? — попита тихо той.

Макар че не желаше да обсъжда този въпрос, Дебра не видя смисъл да увърта.

— Разведени.

— Наскоро?

— Да.

Той кимна. Перчемът падна на челото и смекчи острия му поглед. Беше разведена, сама, достъпна. И ако правилно беше изтълкувал изписалата се за миг болка на лицето ѝ, също и уязвима. Щеше да му бъде съвсем лесно да се възползва от нея. Макар да бе градско момиче и следователно отрова за него, и той беше човек. Ако приемеше поръчката, изискванията на провинциалния живот и близостта по време на работата щяха да бъдат мъчителни. Вече си представяше колко объркан ще се чувства. Нещо в нея обезпокоително го привличаше.

Той прокара ядно пръсти през косата си и я погледна право в очите.

— Да, на лична основа е. Не обичам богати жени, които си играят на живот на село.

Отначало Дебра се стъписа, но след това сви юмруци.

— Не те моля да се ожениш за мен, за бога! Просто искам да свършиш малко работа по къщата ми! — погледна през прозореца, вдигна ръка във въздуха, отпусна я и тя шляпна шумно по масата. — Не ми го побира умът — прошепна недоверчиво и отново го погледна остро. — Искам да кажа, предполагам, че тук ще сте малко... че ще мислите малко ограничено... но се надявах да притежавате здрав разум. За твое сведение, не съм нито богата жена, нито пък си *играя на живот на село*. Ще вложат парите си до последната стотинка в тази къща... и нямам никакво намерение да се връщам в града! И ако

наричаш това *играене на живот на село*, значи не си толкова интелигентен, колкото мислех.

Вбесена, тя пхна ръце в ръкавите на парката, която досега ѝ служеше като тапицерия на стола, бръкна в чантичката и извади една банкнота от портмонето си.

— Ето. Това е моята част.

Но преди да тикне парите към него, той я хвана за китката и я стисна здраво.

— Аз черпя — изръмжа, сякаш усещаше искрите, които прехвърчаха между тях. — Вече съм минал етапа, в който всеки си плаща сметката, а и не мога да понасям еманципирани жени.

— Мислех, че не носиш пари в себе си — отговори троснато тя, неспособна да се освободи от парещата му ръка.

— Нося — каза той, пусна бавно ръката ѝ и бръкна в задния си джоб. — Нямам монети, но пари нося.

— Тогава ще остане да ти дължа, без цената на содата.

Тя се надигна с усещането, че е безсилна, обърна се и излезе от ресторанта, за да намери спокойствие в тихия облачен следобед. Едва тогава се сети, че трябва някой да я върне до сервиза, където беше оставила наетата си кола. Тя се облегна плахо на вратата на пикапа и гневът ѝ бавно започна да стихва. Вече се чудеше защо се е ядосала така силно, когато причината за нейното раздражение излезе с нехайна стъпка от ресторанта и се приближи с очебийно мъжествен и напълно самоуверен вид.

— Имаш ли нужда от превоз?

— Знаеш, че имам. Ако не ти представлява проблем. Виждам колко си зает.

— Хайде де — сгълча я той с дяволита усмивка, — няма нужда да бъдеш толкова саркастична. Само защото не си свикнала да ти отказват...

— Няма нищо общо с това! Нямам нищо против да загубя, ако причините са основателни. А твоите не са!

Греъм се пресегна покрай рамото ѝ, за да отвори вратата, но не ѝ остави място да се отдръпне. Намираше се в опасна близост до нея и бе застрашително едър. За част от секундата Дебра се запита дали не е по-добре, че беше отказал поръчката ѝ. Той бе коренно различен от мъжете, които познаваше; прекланяше се по-скоро пред физиката,

отколкото пред ума му. Представляваше заплаха... и изкушение. Но, пусто да остане, ужасно харесваше работата му...

— Виж, Дебра — започна той с плътен сдържан глас. — Ти не знаеш нищо за мен.

— Видях работата ти.

— Не обичам нийоркчанките.

Тя се изсмя дрезгаво, пресилено.

— Това пък звучи още по-тесногърдо. И кое те кара да мислиш, че съм от Ню Йорк?

— На първо място говорят. Думите, изговаряни от кореняка нийоркчанин, имат едно особено, отчетливо звучене. Предполагам, че си прекарала известно време и другаде, но винаги си се връщала там.

Тя се опита да не обръща внимание на ръстовото несъответствие, но когато вдигна поглед към него, тилът ѝ неволно опря в облегалката.

— Може да съм от по-забутаните части на щата.

— Аха. Добър довод. Но има и други неща, като грима и прическата ти.

Тя докосна неволно кока си.

— Какво ми има на прическата... а всъщност и на грима?

— Нищо — призна равнодушно той. — Съвършени са.

— И това е всичко, така ли?

Той кимна бавно.

— Дори миришеш на Манхатън. Какво е това — „Мажи Непар“, „Шанел“?

— „Лоран“. Но го купих оттук, от разпродажбата в една дрогерия, на която попаднах тази сутрин.

— А случайно да забеляза праха по кутията? — попита той, изчака я да осъзнае значението на думите му и продължи: — Но освен това има нещо и в стила ти на обличане.

Погледът му остана за минута на устните ѝ, преди да се спусне надолу към блузата и джинсите ѝ. При всяко спиране тя усещаше кехлибарената им топлина.

— Това е типът *селско облекло* на гражданите. Всъщност, като си помисля, май видях подобен тоалет в една реклама на „Сакс“, или може би „Блумингдейл“, в неделния вестник.

Явно имаше готов отговор за всичко. Изведнъж Дебра се почувства уморена. Напоследък като че ли не можеше да печели

мъжете, а и просто вече нямаше сили да води битката. Освен това в този мъж имаше нещо, нещо в начина, по който тялото му засланиеше нейното, което прогонваше от ума ѝ всякаква мисъл за битка. А тази мисъл бе ужасно обезпокоителна.

— Добре — рече тя и призна безмълвно поражението си, докато гледаше втрещено грапавата вдлъбнатина на гърлото му, — печелиш. Отказвам да се чувствам виновна заради това, което съм, и мястото, откъдето идвам. Бъди така любезен само да ме върнеш до колата ми и ще си тръгна.

Но Греъм не се помръдна. Тя вдигна изненадано очи към него. Посрещна я поглед, парещ като пръстите, докоснали китката ѝ в ресторанта. В него сякаш имаше някакъв сияен свят; свят плащещ — и мамещ — още по-силно от суровата чувственост на дърводелеца, която се излъчваше на повърхността.

Греъм се поизправи, пое си бавно дъх, отстъпи назад, за да ѝ направи място, и отвори вратата. Изчака я да седне, затвори вратата и заобиколи камиона от своята страна.

По обратния път не пророниха и дума. Когато обаче спря до тротоара на сервиза, Греъм каза високо и ясно, с дълбок и решителен глас:

— Обидих те. Съжалявам. Всъщност причината е в мен. Няма нищо нередно в това, коя си и каква си... освен дето няма да мога да работя с теб.

През цялото време гледаше през предното стъкло и ръцете му не изпускаха волана. Дебра видя, че кокалчетата на пръстите му са побелели от стискане, и отново се запита какъв ли е скритият в него свят. Но това не беше нейна грижа.

— Оценявам честността ти — каза тихо тя. — Макар че това не променя положението. Все още съм убедена, че ти си най-подходящият човек за тази работа, както и че ще съумееш да я свършиш, като напълно забравиш за моето присъствие. Все пак — в гласа ѝ прозвуча лек присмех — няма да ти гледам през рамото или нещо подобно. Какво разбирам аз от това... А и си имам своя собствена работа.

После отвори вратата, слезе от камиона с всичкото достойнство, което успя да събере, и само накрая се обърна да го помоли за последен път. За нейно облекчение, той срещна погледа ѝ.

— Ако промениш решението си и поискаш да разгледаш къщата, от днес нататък ще съм там.

Очите му потъмняха.

— Там ли живееш? Но в къщата едва ли има отопление.

В първия момент загрижеността му я накара да се усмихне, но после осъзна, че това не е нищо повече от шовинистично недоверие и усмивката ѝ изчезна.

— Имам камина и много дърва. И току-що си купих най-дебелия спален чувал, който може да се намери в окръга. Ние, градските момичета, не сме толкова изнежени, колкото на вас, селските момчета, ви се иска — завърши тя с невинен гласец. — Благодаря за обяда.

След това затръшна силно вратата и тръгна към колата си, без да се обръща назад. Вече беше излязла на шосето, когато мъжът зад волана запали, включи на скорост и потегли.

Късно преди обед на другия ден пристигна в къщата на Ричардсън.

ВТОРА ГЛАВА

След като прекара по-голямата част от нощта спорейки със здравия си разум, който го съветваше по никакъв начин да не приема поръчката, Греъм бе не по-малко изненадан от Дебра, че се е озовал пред входната ѝ врата. Казваше си, че го привлича предизвикателството, неустоимото изкушение на проектирането и изпълнението. Още не можеше да си даде смислен отговор защо се изкъпа и обръсна с такова старание, а още по-малко — защо посегна да облече пуловер и панталони, преди да ги отхвърли и замени с чисти джинси и риза. Той беше дърводелец — не биваше да го забравя. Разбира се, не знаеше как да оправдае пожертването на цял един работен ден, но си казваше, че дължи на себе си това време.

Изпърво Дебра не разпозна пикапа. Беше толкова погълната от работата си, че возилото вече бе приближило съвсем къщата, преди звукът да проникне в съзнанието ѝ. Тя скочи от импровизираното си бюро и съзря през прозореца тъмнокафявия пикап, паркиран зад колата ѝ на покритата с чакъл алея. Обедното слънце, което струеше през неразлистените клони на дъба, се отразяваше ярко в двата лъскави капака.

Дебра отвори вратата, махна предпазливо с ръка и се усмихна.

— А, виждам, че си измил пикапа... и себе си — забеляза тя, като с радост отдаде ускореното биене на сърцето си на задаващото се спасение на къщата. След също толкова неспокойно прекарана нощ тя бе стигнала до извода, че Греъм трябва да е бил прав. Резервите му, независимо от тяхната основателност, не предвещаваха нищо добро за цялото начинание.

Защо ли беше дошъл... и защо изглеждаше толкова добре? Обикновено дърводелците бяха недодялани и груби, а не с изтънчени обноски и изряден вид. И макар неочаквано да съжали, че е била толкова настояща, вече беше твърде късно да размисля. Той беше тук. И по изражението му личеше, че е настроен делово. Това поне бе някаква утеха.

— Помислих си дали да не се разходя наоколо — рече несмело той и надникна над рамото ѝ към запаления огън, струпаните до стената куфари и разхвърляните бележници и листите върху една голяма дъска, поставена на две циментени блокчета. — Ще ти преча ли?

— Не, не! — Не знаеше какво да прави с ръцете си, затова ги пъкна в задните джобове на джинсите си. Днешните ѝ джинси бяха избелели от носене, а отгоре беше навлякла стара тениска с надпис „Колумбия“. С гуменките изглеждаше доста по-ниска. — Аз... въ... работех.

— Работеше?

Той разглеждаше вторачено облеклото ѝ. Не можеше да не признае, че промяната е неочаквана. Даже и прическата ѝ бе различна — беше прехваната над едното ухо с тънка панделка и падаше на конска опашка към рамото ѝ. — Чистеше ли?

Дебра поклати глава и конската опашка се люшна.

— Това беше вчера... поне малкото, което имах намерение да свърша, де. Няма смисъл да чистя, след като скоро всичко ще бъде обърнато с главата надолу.

— Не мога да повярвам, че наистина живееш тук.

Тя го изгледа с безмълвно предизвикателство.

— Така каза и вчера. Но защо да не мога? Имам покрив над главата, огън в камината и старовремска печка в старовремска кухня. Дори ми пуснаха електричеството... какво повече би могла да иска една жена?

— Обикновено иска лукс. Не мрънкаше ли и ти самата, като ти казах, че работата може да отнеме шест-седем месеца?

— Това беше разочарование, а не отвращение. Има разлика. Но не мисли, че се отказвам от лукса. Когато бъде завършена, тази къща ще бъде удобна и изящна. Но мога да живея известно време без лукс — тя се усмихна срамежливо и се облегна на ръждивата брава. — А и не ми остава друг избор. Нямам познати наблизо, при които да остана; не понасям дори мисълта да живея в мотел. Това тук ме устройва.

Греъм ѝ хвърли поглед, в който личеше дълбоко съмнение. Изглеждаше твърде крехка, за да понася несгоди в една стара къща, където духаше отвсякъде. Но пък това си беше нейна работа. Той бе дошъл само да поразгледа, да човръкне няколко дъски и да направи

някои измервания. Ако приемеше поръчката — но тук оставаше едно голямо ако, — нямаше да ѝ става пазач.

Припомни си за какво е дошъл и потупа външните джобове на винтягата, а след това и джобовете на дънките си. Накрая се обърна рязко.

— Веднага се връщам.

След минути се върна с ролетка, бележник и молив. Дебра не беше помръднала от мястото си.

— Ще ми позволиш да вляза, нали? — попита озадачено той. След това си пое дъх и я погледна напрегнато. — Или вече си наела човек да свърши работата?

Тя побърза да отстъпи назад.

— Не! Не съм наела никого. Смятах да изчакам до днес следобед и след това да потърся някой от онези хора, които ми препоръча. Но се радвам, че дойде.

Той повдигна вежда. Жестът му даде възможност на Дебра да забележи, че сега косата му изглежда по-светла. Беше гъста и стигаше отзад до яката, обратно на модата в града. Свежо.

Гласът му се връза в мислите ѝ.

— Не обещавам нищо — предупреди я той. Все още не беше прекрачил прага. — Може да ми дойде твърде много — след това усети каква двусмислица е изрекъл и побърза да продължи: — Но си права. За един... за един строител това е твърде голямо изкушение. Струва ми се, че заради самия себе си съм длъжен да хвърля поне един поглед.

Дебра му отправи най-невинната си усмивка.

— Няма нужда да се оправдаваш — след това каза искрено: — Ужасно се радвам, че дойде — и махна с ръка към дневната. — Влизай.

Все още не беше прекрачил прага. Тази мисъл донякъде го утешаваше.

— Тъ, ще започна отвън. Искам да видя какво има да се променя в цялостната структура и какво — да се ремонтира.

После заотстъпва назад, излезе от пътеката и прекоси изсъхналата трева, за да огледа къщата.

Дебра го последва, като затвори вратата след себе си, за да не изстине вътре. Нуждаеше се от съвсем нова отоплителна система; но

пък той щеше да го знае и без да е прекарал нощта на студено като нея. *Не беше толкова зле*, каза си Дебра. Спалният ѝ чувал беше топличък, а до седмица щеше да пристигне и леглото заедно с по-голямата част от вещите ѝ. Едно електрическо одеяло щеше да върши чудеса, докато въздухът се затоплеше. И като по чудо, имаше достатъчно топла вода, за да си вземе вана. Не, не беше толкова зле. По-скоро някак вълнуващо, романтично. Понеже беше градско момиче, винаги се бе чудила...

— Кога я купи? — попита Грeъм, без да откъсва поглед от изхабените шинди сякаш им внушаваше да не падат.

Тя го доближи и се присъедини към съзерцаването на шиндите.

— Преди два дни.

— Отдавна ли я оглеждаше?

— Не. Но знаех долу-горе къде и в каква къща искам да живея. Когато видях тази, разбрах, че съм попаднала на богата жила.

Той се засмя.

— Богатата жила може да ти излезе солено, докато всичко приключи. Виждаш ли тази рамка? — Пръстът му сочеше един от прозорците на втория етаж. — Виждаш ли колко е изкривена, особено от лявата страна?

— Аха.

— Нещо не е наред. Може, но онези стени да се е просмукала влага. Като вляза, ще проверя. Може влагата да се събира под стрехите. А това означава друго.

— Тоест, че имам нужда от нов покрив?

— Точно така. Ако предположим, че подпората отдолу е здрава, това няма да е голям проблем. А и бездруго, ако искаш оберлихти, ще падне доста рязане.

Доволна както от знанията, така и от ентузиазма му, Дебра се усмихна тайничко. На нея можеше и да устои, но на къщата — едва ли. Все още имаше надежда. Тя се обгърна с ръце, за да се предпази от студа, и го погледна косо.

— А какво ще кажеш за вградена слънчева отоплителна система? Приложимо ли е?

Очите му пробягаха по покрива и надвисналите над него дървета и прецениха положението на слънцето.

— Ще трябва да погледна отзад. Но ти първо изтичай вътре да си облечеш нещо, докато аз направя някои бележки.

— Добре ми е.

— Студено ти е. Върви — погледна я остро той. — Нищо няма да изпуснеш.

Дебра не желаше да се впуска в спор точно когато вече предвкушаваше победата, затова влезе вътре, наметна си парката и се върна при него. Моливът му се движеше бързо по страницата на бележника и от време на време спираше, когато той вдигаше поглед.

Дебра го наблюдаваше и се възхищаваше на позата му, а след това и на дивата грация в походката, с която отиде към къщата, за да попипа похабената от времето обшивка. Тя прекоси бавно двора, седна на едно по-здрово място от запуснатата ограда и насочи цялото си възхищение към своя нов дом.

Накратко казано, това бе двуетажна къща със стръмен покрив, над чийто висок връх се издигаше централният тухлен комин. Оформлението ѝ ставаше още по-интересно поради пристройките, прибавяни през годините — навес, прилепен до лявата стена, със свой собствен комин, стаята за слугите отзад, малката пристройка за карети, свързана с дясната страна посредством покрив с дървени решетки пасаж.

Дебра се облегна с тихо задоволство назад и за пореден път изпита наслада от селската топлина, която излъчваше къщата. *Сякаш е от друга ера, в която животът сигурно е бил по-прост*, помисли си тя и само за момент си позволи да си спомни Ню Йорк, преди да погледне часовника. Още нямаше обяд. Оставаха деветдесет минути. Гръм едва ли щеше да се застои толкова.

Дебра насочи отново вниманието си към него и откри, че той също я гледа.

— Извинявай! — възкликна тя и скочи. — Нуждаеше ли се от мен?

Той потисна смеха, който напираше в гърлото му, поклати глава и тръгна бавно да заобикаля къщата. Естествено, че се нуждаеше от нея. Но това бе половината от проблема. Докато стоеше и я гледаше как седи на оградата, в гърдите му се бе надигнало неизпитвано от години желание. Въпреки всичките ѝ приказки, че е намерила това, което е търсела, на моменти — само на моменти — приличаше на дете, което

се е изгубило. Малко, самотно, изгубено момиченце. Или може би само така му се искаше?

Той закрачи ядно към задната страна на къщата и се заслуша в шумоленето на отдавна мъртвите листа. Спря се да огледа дървенията в основата на стената, която му се бе сторила изгнила, и чу стъпки зад гърба си.

— Някои от тези первази ще трябва да се сменят — каза ѝ, без да се обръща. — Погледни.

Той побутна гредата с крайчеца на молива и няколко големи трески се отчупиха.

— Вероятно са оригиналните. — След това погледна покрива с примижали очи. — По-голямата част от дървенията е била подменяна най-малко веднъж. Този покрив може би е третият или четвъртият. И всеки път материалът е бил все по-лош.

Дебра гледаше, застанала от дясната му страна.

— Вчера ми спомена нещо за кедрови шинди. Това ли ми препоръчваш?

— Главата си залагам, че ще са сто пъти по-добри от онези асфалтови боклуци, дето са ги нашляпали отгоре. Няма да сбъркаш, ако направиш и покрива, и стените с кедър. Най-добрите шинди са обработени с препарат против гниене. Толкова хубаво потъмняват, че дори няма нужда да се байцват. А това е още една грижа, от която ще се освободиш в дългосрочен план. — Той спря и я погледна изпитателно. — Смяташ ли да останеш толкова дълго?

— Възнамерявам да живея тук. Естествено, ако другия месец ме блъсне камион, няма да остана чак толкова дълго.

— Ама че мрачно чувство за хумор имаш! — измърмори той. — Знаеш какво исках да кажа.

— Искаше да ме попиташ дали няма да ми омръзне *играта на живот в пуцинаците*. Как бих могла да те убедя, че съм дошла, за да се установя завинаги?

Кехлибарените очи я погледнаха остро.

— Защо?

— Защо съм дошла да се установя завинаги ли? — попита Дебра и когато получи в отговор отсечено кимване, сви рамене и прибягна към най-безобидната от причините. — Винаги съм искала да живея на

село. Какво по-добро място от това? Освен това съм си мечтала сама да проектирам дома си.

— Защо просто не купиш парцел и не си построиш нова, вместо да съживяваш тази реликва? В известен смисъл това е дори по-лесно.

Тя наклони глава на една страна и го погледна нахално.

— Но няма да е и наполовина толкова забавно. Освен това в приемствеността има нещо... — Дебра затърси подходящите думи, за да изрази мислите си. — Нещо в това, да чувстваш корените ако не на собственото си минало, то на миналото на други хора. Ти сам го каза — тази къща е една от най-старите в околността. Това ми харесва.

Вълнението, което се усещаше в думите ѝ, не остави никакво съмнение у Греъм.

— Ще ти кажа нещо, което ще ти допадне — каза той и отново закрачи, този път към задния двор, без да отделя поглед от къщата. — Основите ми изглеждат здрави. Не виждам никакви тревожни признаци. Понякога с годините, когато сградата улегне, могат да възникнат проблеми. Мисля, че тук всичко е наред, въпреки че трябва да огледам и отвътре.

— Заемаш ли се да го направиш? — попита обнадеждено тя.

Греъм наведе глава, погледна я косо и отново насочи очи към задната стена на къщата.

— Все още не — отговори той с такава решителност, че Дебра не посмя да настоява.

Греъм отново започна да си записва, като се приближаваше към къщата, за да побутне на едно или друго място, отстъпваше назад, за да погледне нагоре, и продължаваше нататък.

За да не му пречи, Дебра влезе навътре в двора и се отправи към старата дървена люлка, която се полюшваше под яките клони на кестена. Вече се беше обърнала и се готвеше да седне, когато резкият вик на Греъм я накара веднага да се изправи:

— Безопасна ли е?

— Разбира се.

— Откъде знаеш?

— Защото вече сяхах тук първия ден, когато идвах да разгледам къщата. Като си помисля как посредникът ме предупреждаваше за всеки разместен камък по пътеката, съм абсолютно сигурна, че не би ми позволил да седна на люлката, ако имаше и най-малкото съмнение в

сигурността ѝ. Едва ли щеше да рискува да го сполети съдебен процес. А и — засмя се тя — водеше със себе си едно грамадно куче. Оставихме го първо то да изпробва люлката.

Чу се едно тихо, но дълбоко „хम्म“ и Греъм отново се залови с огледа. Дебра се намести удобно на седалката и се залюля с усещането, че ритмичните ѝ стонове са неразделна част от чара на старата люлка.

Докато Греъм си вършеше работата, тя го наблюдаваше разсеяно. Очевидно беше свикнал да работи на открито. Личеше си по сръчността, с която подръпна няколко разковани дъски до задната врата; по лекотата, с която прекрачи оголения корен на едно дърво, в който посредникът се бе спънал тронаво; по ловкия прескок над оградата между главното крило и пристройката за карети.

Дебра вдиша с пълни гърди чистия хладен въздух и се опита да си представи дали Джейсън би оцелял в тези условия. *Невъзможно*, рече си и отново си погледна часовника. Беше почти дванадесет и половина. Оставаше още един час. Дали Греъм щеше да свърши навреме? Никак не ѝ се щеше да дава обяснения за работата си. В никакъв случай днес. Не и на този мъж. В действителност човекът, когото наемеше, който и да бе той, бързо щеше да научи, че по един час всеки следобед не бива да я безпокои по никакъв повод. Но колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре. Нямахше представа как щяха да приемат професията ѝ тук.

Тя реши да примами Греъм вътре с чаша горещо кафе, стана от люлката и го намери пред пристройката за карети. Но като видя как го е погълнала работата, забрави за намерението си.

— Смятах да я превърна в гараж — каза тя, — но да има и място за багаж, за да мога да си складирам разни неща. Ти как мислиш?

Греъм дописа поредната си бележка и отговори:

— Според мен би било удачно. Ако искаш, можеш да замениш решетките на пасажа със стени, така че да стигаш до колата си, без да излизаш навън. Виждал съм да го правят, но...

— Това би спряло притока на въздух от предния към задния двор, да не говорим, че ще развали ефекта от розите, за които ми казаха, че ще цъфнат съвсем скоро. Не, благодаря. Нека да остане както си е.

— Добре — бе всичко, което ѝ отговори Греъм, но я погледна с очевидно одобрение.

Очите му бяха кехлибарено топли и проникателни. Изведнъж ѝ се стори, че погледът му може да проникне до най-съкровеното в нея, както правеше с къщата. Тя се обърна неловко, понечи да влезе вътре и едва тогава си спомни намерението си.

— Искаш ли кафе? — извика тя през рамо и когато не получи отговор, се обърна. — Греъм? — беше навел глава и се мръщеше на някаква своя мисъл. — Кафе, Греъм?

Той вдигна сепнато поглед, сякаш я чуваше за пръв път.

— Тъ, не. Не, благодаря — но след това, изглежда, размисли. — Всъщност може би ще пия. Ако не те затруднявам.

— Ни най-малко — измърмори тя и продължи пътя си.

Доиде едва десет минути по-късно, като почука колебливо, макар вратата да беше открената, и остана с наведена в дълбок размисъл глава, докато Дебра се появи и му махна с ръка да влезе. Колебанието му бе толкова недоловимо, че тя не можеше нито да го усети, нито да го предотврати. Но Греъм знаеше, че ще направи тази крачка. Една част от него вече се бе влюбила в къщата ѝ.

Остана за минута в антрето и за пръв път огледа добре интериора, преди да последва Дебра към осеяната ѝ с кашони кухня.

— Леле! — възкликна той. — Не бих казал, че тук има някакъв ред.

Заозърта се в различни посоки, все по-обезкуражено, към множеството рафтчета и шкафове, очевидно прибавяни безразборно, според приумиците на различните собственици.

— Всъщност направо бих махнал всичко това — отбеляза той и погледна в двете посоки, с което очевидно имаше предвид цялата къща. — Бих свалил по-голямата част от сградата. Може и да е просторна, но ако на горния етаж е същото като това, което видях, къщата е накъсана на толкова много малки парченца, че човек навсякъде би се чувствал затворен.

Дебра му подаде димящата чаша и се облегна на старата порцеланова мивка.

— Някои биха я нарекли уютна — усмихна се тя, — но в това съм съгласна с теб. Твърде много години съм прекарала в апартаменти, за да се затворя отново в кутия. Според мен ще е добре да се съборят повечето стени, може би да се оставят половинки от тях тук и там — тя посочи съответните места, — например между кухнята и трапезарията.

— След това отпи, впери поглед в Греъм и зачака реакцията му. — Също така бих искала да отворим втория етаж; нали разбираш, дневната да стане с катедрален таван, като махнем една от четирите спални и отворим поне още една, за да се получи балкон за почивка, откъдето да се вижда цялата дневна. Какво мислиш?

— За възможностите ли? — попита той със светнали очи. — Те са неизчерпаеми.

— Не, за това ти да го направиш.

Той се покашля и светлината в очите му поизгасна.

— Не знам. Ще ми трябва още време да помисля.

Когато вдигна чашата към устните си, погледът му вече бе напълно потъмнял. Той подритна с ботуш един от кашоните.

— Всичко това с теб ли дойде?

— Аха. Предполагах, че за начало ще ми трябват някои неща — тя проследи погледа му към емайлираните тенджери и тигани, които надничаха от един кашон. — Единственият проблем е, че не мога да понеса мисълта да разопаковам. Същото като с чистенето. И без това всичко ще бъде изнесено, когато започне работата. А докато тя трае, цялата къща ще бъде мръсна — Дебра се намръщи. — Ела. Да отидем в дневната. Огънят ще ми изгасне под носа, ако не му обръщам внимание от време на време.

Докато вървеше пред него, за момент си спомни предчувствията, които проблясваха като остриета в среднощните ѝ размисли. Не беше страх. Или може би беше? Макар отдавна да мечтаеше за това преместване, не можеше да се каже, че си го бе представяла при такива обстоятелства. В мечтите си винаги бе заедно с Джейсън. Странно, но присъствието на Греъм, което в най-добрия случай можеше да се нарече внушително, я караше да се замисля за абсолютната тишина, в която бе прекарала предишната нощ. Да, тя бе желала това спокойствие, то представляваше приятна промяна след непрестанния шум на града, сред който винаги бе живяла. Но и ѝ напомняше колко самотна — физически самотна — е в действителност. В радиус на цели мили около нея нямаше жива душа. А това бе съвсем ново преживяване.

— Извинявам се, че не мога да ти предложа стол — смотоледи тя и му посочи с ръка голия под. — Още нищо не е пристигнало.

После сложи чашата си на пода, събра ловко книгата на купчинка и ги постави възможно най-ненатрапчиво върху пишещата машина. За нейно облекчение, Греъм бе твърде зает да подрежда дървата в огъня, за да забележи това. Дебра използва възможността и си погледна часовника. Бяха минали още петнадесет минути. Времето напредваше. Тя се настани на пода пред огъня и взе отново чашата си.

— Ще приемеш ли поръчката? — попита го безцеремонно.

Без да покаже с каквото и да било, че я е чул, Греъм продължаваше да стои пред камината и оглеждаше мраморната поличка.

— Красива е. Може да се почисти и полира.

— Точно това възнамерявах да направя. Мислех си дали да не боядисам тухлите около нея в бяло. Всъщност искам по-голямата част от къщата да е в бяло. Изглежда далеч по-просторно и открито, отколкото в тъмните цветове, които очевидно са харесвали тогава.

— Предпочитали са ги заради тяхната практичност — отвърна той и едва забележимо сви устни. — Домакините не са разполагали с днешните препарати.

След това се подпря с лакът на полицата и повдигна бавно чашата към устните си.

Дебра го наблюдаваше. Дори и от това разстояние усещаше силното му излъчване. Пръстите му държаха непринудено чашата, а ноктите им бяха чисти и поддържани. Той бе дърводелец, сръчен в ръцете. Неочаквано се опита да си представи друго приложение на неговата сръчност, какви ли неща бяха държали тънките му пръсти и какво ли ще е усещането, ако обхванат нейните. После стисна едната си ръка в юмрук и извърна поглед встрани.

— Е? Какво ще кажеш? — попита го. — Ще го направиш ли?

Той отпи лениво още една дълга глътка, а след това свали чашата и облиза горната си устна с долната.

— Не знам. Първо ще трябва да огледам къщата отвътре и да проуча бележките, когато се прибера у дома. А след това ще нахвърлям някои проекти.

— Но все пак обмисляш възможността, нали?

Греъм стисна зъби и тя изтълкува това като нетърпение.

— В противен случай нямаше да съм тук. Само че... — той направи пауза и гласът му прозвуча заплашително тихо. — Недей да

бъдеш толкова напориста. Лесно бих могъл да се възползвам от ентузиазма ти, да приема поръчката веднага, да ти взема огромно капаро и след това да свърша работата надве-натри.

— Не би направил такова нещо — възрази тя с някакво вътрешно убеждение.

— Откъде знаеш? — отвърна веднага Греъм. — Все пак не ме познаваш.

— Тогава ми разкажи нещо за себе си. От колко време се занимаваш с такава работа?

Ядосан на себе си, че се е пъхнал право в капана, Греъм се намръщи и завъртя утайката от кафето в чашата. Ако започнеше да ѝ обяснява точно, щеше да се впусне в безкрайни обяснения. Далеч по-добре беше да го смята за прост дърводелец.

— От почти двадесет години — отговори той, като в широкото тълкование на „такава работа“ включваше и проектите, които бе чертал в университета.

— Винаги ли си живял тук?

— Не.

След това я изгледа студено и Дебра разбра, че няма да научи нищо повече. Запита се, също както предишния ден, дали в него няма някоя скрита за света страна. Ако това бе вярно, щеше да е най-разумно да сметне това привличане за нездраво любопитство и да забрави за него. Каза си, като предупреждение и всичко останало, че колкото и да я е заинтригувала физическата природа на този мъж, няма нужда от такива усложнения. Беше напуснала града, за да търси простичък живот. И щеше да си го получи, на всяка цена!

— Ами добре — подхвана отново тя и въздъхна, като през цялото време си мислеше, че приближава един. — Според мен е най-добре да огледаш и да се върнеш с оферта и приблизителни калкулации. Колкото до качеството на работата ти, нямам никакви съмнения. Ако искаш поръчката, имаш я — после помълча и се усмихна. — Може и да съм нова по тези места, но схващам, че най-добрата ти реклама са устните препоръки. Не би могъл да се отнесеш небрежно към този ангажимент не само защото изглеждаш твърде отдаден на работата си. Съди се по резултата, а нещата, които видях, са чудесни, просто са страшно сладки.

— *Сладки ли?* — повтори той и трепна като ужилен. — Никога не съм смятал работата си за *сладка*. По-добре запази тези думи за себе си, могат по-скоро да навредят, отколкото да донесат полза.

Дебра се ухили.

— На стария образ на мъжкаря?

— Разбира се.

Погледът, който ѝ хвърли, можеше да направи чест на стария образ на мъжкаря. Силата му бе унищожителна. Дебра усети нещо, което я слиса. Дъхът заседна в гърлото ѝ, пулсът ѝ се ускори. По вените ѝ се разля топлина, която изби по бузите ѝ. Отново бе поразена от първичната му мъжественост, но сега далеч по-силно. Да, мъжественост. Преди я бе наричала *чувственост* или *грубост*. Но сега бе мъжественост. Той беше мъж до мозъка на костите. Без никакво съмнение.

Неочаквано изплашена, тя извърна очи. Но приливът от чувствени усещания не можа да се разсее така бързо, както се бе надявала. Той остана в тишината и когато Греъм клекна пред нея и повдигна брадичката ѝ, се разбушува с пълна сила. Натискът на пръстите му не бе груб, но твърде властен. Не можеше да му се съпротивлява. Тя вдигна очи и погледите им се срещнаха.

— Сега разбираш ли защо имам резерви към тази поръчка, Дебра? — палецът му се раздвижи напред-назад и когато Дебра не отговори, притисна брадичката ѝ. — Разбираш ли?

— В мен няма нищо, което да те привлича.

— Ти си красива жена.

Близостта му затрудняваше дишането ѝ.

— Не съм красива. Имам очи.

— Очи на жена. За мъжете си красива.

— Не непременно — прошепна тя, като си спомни колко лесно ѝ бе обърнал гръб Джейсън. Според него изпълнителката на главната роля бе далеч по-красива.

— Да — прошепна настоятелно той и устните му започнаха да се приближават към нейните, смущавани единствено от пращането на огъня.

Дебра поклати бавно глава, донякъде да отрече думите му, донякъде да предотврати това, което предстоеше да се случи. Но той само прошепна още едно тихо *да* срещу устните ѝ и я целуна.

По-късно Дебра щеше да се чуди как се е случило. В обстановката нямаше абсолютно нищо романтично — необзаведена, похабена от годините дневна посред бял ден, огън, който поддържаше топлината, и почти нищо друго. Но устните му докоснаха нейните, сякаш за да ги опознаят; най-романтичното ѝ усещане досега. Беше като пропуснатото предишния ден ръкуване... но ръкуване, което поставяше началото на една връзка, доста по-различна от очакванията ѝ при първата им среща.

Той вдигна глава, видя стреснатото ѝ лице, плъзна ръце по раменете ѝ и я притисна към себе си. Очите му галеха лицето ѝ и сякаш с всяко свое спиране я подканваха да го целуне. Когато погледът му я докосна по устните, Дебра се почувства като замаяна. Устните ѝ се разтвориха и не успя да направи нищо, освен да гледа безпомощно как Греъм се навежда, за да я целуне отново. Клепачите ѝ се затвориха бавно. Дебра престана да мисли и се потопи в насладата на упойващата топлина. Устните му изучаваха всяка извивка и ъгълче с толкова предпазливи движения, сякаш се боеше да не попадне на някой бодил. Когато това не се случи, станаха по-дръзки и езикът му описа леко очертанията на устните ѝ, оставяйки след себе си влажна диря.

Дебра се отпусна по течението без капка вина. Веднъж прескочила бариерата на официалните отношения, тя се предаде на желанието си да научи нещо повече за този мъж. Отвърщаше на целувката му със същото нежно любопитство, опознавайки както него, така и себе си. Но когато, с все още незадоволено любопитство, върхът на езика ѝ срещна неговия, и двамата подскочиха.

Греъм я натисна силно по раменете, принуди я да се наведе и същевременно се изправи.

— Красива... и опасна — промърмори дрезгаво той. — Лоша комбинация.

Дебра си пое с мъка дъх.

— Не... непременно — каза задъхано, повече от всякога убедена, че иска именно той да ремонтира къщата ѝ. Не си направи труда да се замисли защо, както и не се замисли върху следващите си думи. — Винаги можем да проявим... въздържаност.

— Ха! А какво мислиш, че беше това сега? — той сложи ръце на хълбоците си и я изгледа ядно. — Ако не беше тя, вече щяхме да

правим любов. Именно това се опитвам да ти кажа. Може да ми разправяш, че не си хубава, но тялото ми е на друго мнение. И не ме оставя да забравя това!

После изруга тихо, обърна се, опря лакти на полицата над камината и зарови пръсти в косата си.

Дебра наблюдаваше неравномерното повдигане и спускане на раменете му, което издаваше, че полага усилия да запази самообладание, и се опитваше да се съгласи с него. Тялото ѝ още тръпнеше, може би наистина трябваше да си намери друг дърводелец. Но не можеше. Искаше Греъм и само Греъм.

— Аз не съм дете — напомни му тя, когато най-сетне успя да овладее гласа си. — Мога да се сдържам.

— Както се сдържаше преди малко ли? — попита той, без да се обръща.

— Аз, а-а... не бях подготвена — та той бе непознат, за бога! Работник... дърводелец! Никога досега не бе правила такова нещо. — То просто... се случи.

Той хвърли поглед към коленичилата ѝ фигура.

— И не смяташ, че може и други неща... просто да се случат?

— Не и ако не искаме.

Съзнанието над материята, така да се каже.

— Но ние искаме! — изръмжа Греъм. — Поне аз искам. Аз съм мъж, Дебра. Вчера, само като те погледнах, в главата ми започнаха да се въртят разни работи. Сега, разбира се, съм се овладял напълно и мисълта да се търкалям на пода с вероятна клиентка ми се струва неприемлива. Но ако трябва да бъда откровен, не съм сигурен колко време мога да разчитам на волята си. Ако работя тук всеки ден... е, не бих поел отговорност за постъпките си.

— Аз ще я поема — тя се залюля на пети и се изправи. Предупреждението на Греъм я бе изпълнило с още по-голяма решителност. — Искам най-добрия дърводелец. А това случайно си ти — после вирна брадичка. — Приемаш ли поръчката, или не?

Греъм я погледна втренчено, присвил скептично очи. Съмнението прозвуча и в гласа му:

— Чу ли ме изобщо какво ти говоря, Дебра?

— Да, чух те.

— И... не те притеснява... мисълта, че ще работя в дома ти и през цялото време ще си мисля къде и как да те награбя?

— Ще го понеса — заяви тържествено тя. — Това, което не бих могла да понеса, е мисълта някой второразреден майстор да върши второразредна работа по къщата ми. Та ако мислиш, че можеш да се справиш по-добре, получаващ работата.

Греъм вдигна ръка и се почеса по тила.

— Звучи ми като предизвикателство — каза той с абсолютно спокоен глас.

— Бих казала, че е — призна Дебра, която с всяка изминала минута ставаше все по-дръзка. — Навит ли си?

— Не е най-подходящият израз.

— Ох, стига! — извика ядосано тя. — Искаш ли работата!

— Да! — изръмжа Греъм. — Искам я.

Тя вдигна ръце във въздуха, сбърчила безпомощно чело.

— Слава богу! Най-сетне стигнахме донякъде!

Нямаше представа до каква степен възторгът, който я обзе, се изписва на лицето ѝ. Греъм обаче го виждаше. В очите му се появи едва забележима немирна искрица. Той посегна, притегли я и я притисна силно до себе си.

— Какво правиш? — викна разтревожено Дебра. Не можеше да повярва, че Греъм пак ще го направи.

— Целувам те — прошепна той и топлите му съблазнителни устни допряха нейните.

— Престани, Греъм! — запротестира задъхано тя и извърна лице. Въпросът беше принципен; трябваше да му покаже, че може да се владее. Тя сложи ръце на гърдите му и го бутна, но той не се помръдна. — Греъм...

Той плъзна устни по бузата ѝ и ѝ гризна ухото.

— Аха?

— Пусни ме.

— Защо?

— Защото... защото имам работа — или по-точно се страхуваше да не загуби самообладание. Допирът с тялото му я възбуждаше много повече, отколкото ѝ се искаше да си признае.

Той отдръпна изненадано глава назад.

— О! Задържам ли те?

Дебра успя да разшири разстоянието между тях и си погледна многозначително часовника. Беше един и двадесет и пет.

— Да.

— Ами добре — Греъм се покашля, отдалечи я от себе си, подържа я няколко секунди за талията и отпусна ръце. — Няма да те задържам.

Оставаше ѝ съвсем малко време. Трябваше да го отпрати. Само че залялото я за момент облекчение се оказа преждевременно. За свое най-голямо учудване, го чу да казва:

— Имаш ли нещо против да се поразходя още мъничко из къщата? Трябва да направя някои измервания и да огледам мазето. Всъщност тук не видях почти нищо — от онова, за което бях дошъл, де.

Блясъкът в очите му каза останалото. Дебра се помъчи да запази спокойствие.

— Тъъ, днес ли искаш да направиш всичко това?

— Да. И се налага да поговорим още. Мога да разработя свои планове, но много ще ми помогнеш, ако ми опишеш идеите си, за да придобия представа какво искаш и какво не искаш.

Дебра кимна, макар да не беше сигурна дали ѝ говори професионално, или ѝ се подиграва.

— Прав си, разбира се. И колкото по-бързо получиш нужната информация, толкова по-скоро ще се заловиш за работа. Кога мислиш, че можеш да започнеш?

Той се почука по челото с гумичката на единия край на молива.

— Ще ми трябват още три или най-много четири дни, за да свърша в банката.

— В банката?

— Префасонирам я отвътре.

— Сам?

— Всъщност може да се каже, че само наглеждам работата. Ето защо успях да отсъствам вчера и днес. Обаче нямам търпение отново да заработя с ръцете си — каза провлечено той. Въпреки невинното изражение гласът му звучеше дяволито.

Но Дебра упорито отказа да се хване.

— Предполагам, че е така. Значи смяташ, че ще можеш да започнеш другата седмица?

— Ако успея да направя проектите, ако ги приемеш и ако си набавя необходимите неща. Ще започна със събаряне — ще оголя стените, ще сваля всички поставяни през годините слоеве. И ще ми трябва малко време да си намеря хора за допълнителните работи — нали разбираш, водопроводчик и електротехник — той повдигна предупредително едната си вежда. — Тук може да стане доста оживено.

— Още по-добре — отвърна Дебра, тъй като знаеше, че колкото повече хора се навъртат наоколо, толкова по-безопасно ще е за нея. — Само че, а-а, ще ми трябва място, където да работя. Не можеш ли да оставиш една стая за най-накрая?

Беше я чул да споменава няколко пъти за работата си, но сега любопитството му взе връх.

— С какво се занимаваш?

Беше един и половина. Дебра го усещаше с цялото си същество. Трябваше да отпрати Греъм по някакъв начин, за да може да гледа сериата.

— Пиша — каза бързо тя, като се надяваше, че Греъм ще кимне и ще продължи нататък. Но не би.

— Аха! — възкликна натъртено той със самодоволен блясък в очите. Държеше се така, сякаш разполагаше с всичкото време на света. — Значи си една от онези.

— Какво искаш да кажеш?

— Доста често идват тук. Писатели, набедени писатели. И всичките дирят вдъхновение в свежия селски въздух.

Дебра със сигурност не бе дошла поради тази причина, но нямаше нищо против той да мисли каквото си ще. С всяка изминала минута ставаше все по-неспокойна. След като щеше да пуска телевизора всеки ден, той скоро щеше да разбере.

— Ще видим дали ще ми подейства — каза тя, като същевременно си мислеше, че Греъм Рейд и проклетата му мъжественост ще ѝ донесат много повече вдъхновение от свежия селски въздух. — А сега наистина имам малко работа. Ще ме извиниш ли?

Това бе възможно най-откровената подкана да я остави на мира. Греъм я изгледа озадачен.

— Мога ли да огледам долу?

Тя не помръдна.

— Стига да искаш. Но мазето е просто една дупка в земята, с пещ и много тръби. На теб може и да не са ти толкова непознати — говореше по-припряно от обикновено. — Влиза се през малката вратичка до печката в кухнята. И внимавай да не си удариш главата.

Той ѝ се усмихна озадачено.

— Благодаря.

В момента, в който се изгуби от погледа ѝ, Дебра коленичи бързо пред кальфа на миниатюрния телевизор, който си стоеше невинно сгушен до другите куфари и приличаше на кожена кутия. Но не беше така. Беше си подарила това бижу, когато се завърна от Хаити с решението за развода. Работеше с батерии и символизираше скъсването ѝ с Ню Йорк. Отсега нататък щеше да контактува с този град по пощата, от време на време — по телефона, за да говори с продуцента, и с този малък екран, чрез който написаните от нея думи щяха да оживяват.

Макар да пишеше сценарии от шест години, вълнението си оставаше все така силно. Имаше нещо много приятно в това, да вижда своите герои, диалози и истории за триумфи и провали, излъчвани от едното до другото крайбрежие пред милионна публика. „Любовни игри“ в никой случай не беше най-продължителната сапунена опера, но още отначало бе пожънала доста голям успех, който я направи една от най-популярните и стана причина за преждевременното приключване на други две.

Макар да бе изгледала толкова много епизоди, никога не преставаше да се удивява, когато видеше своето име да се появява в надписите накрая. Нейното... и на Джейсън... както и на петимата други писатели от екипа. Беше започнала на двадесет и четири години като най-младата сред тях и независимо от всичко, което се бе случило впоследствие, трябваше да признае, че до голяма степен дължеше късмета си на Джейсън. Седмици наред той я насърчаваше да му помага, докато накрая я приеха като пълноправен член на екипа. До ден-дневен Дебра бе убедена, че Джейсън се е радвал също колкото нея на напредъка ѝ. Проблемите им се бяха появили по-късно.

Но сега имаше и други проблеми за решаване. Тя настрои картината и звука на мъничкия телевизор и седна да гледа как историята продължава от мястото, където бе свършила вчерашната

серия — разлютеният Джонатан Гейбъл откриваше, че съпругата му Селена отново е изчезнала. Да, беше се получило добре, точно както Дебра си го представяше: Джонатан майсторски се преструваше, че ядът му е насочен само към плещестия пазач, когото бе назначил, за да предотвратява подобни случки.

Но всъщност бе бесен заради съпругата си. С тези детинщини — сръдлив вик за внимание — го наказваше всеки път, когато заподозреше, че е започнал нова връзка. В миналото подозренията ѝ може да бяха верни, но не и този път. Жената, с която се срещаше тайно, вероятно бе неговата полусестра — детето, което баща му не бе признал цели четиридесет и осем години. Но все още не знаеше със сигурност. И определено не можеше да разкаже за това на Селена. Защото тази жена бе новата любовница на баща ѝ.

Отвратен, Джонатан изруга Селена и детинските ѝ капризи. Периодичните ѝ бягства не му причиняваха нищо друго, освен неудобството първо да я намира, а след това да я връща вкъщи от заточенията, които сама си налагаше. Щеше да се разведе с нея още преди години, ако не беше респектирацията политически авторитет на баща ѝ. Да, наистина годинките на стареца напредваха, но — за най-голямо разочарование на Джонатан — си оставаше все тъй силен.

Селена Гейбъл знаеше, че го държи в ръцете си. Печалбите му от електрониката постоянно набъбваха от държавните поръчки, които му осигуряваше баща ѝ. Без тези договори, подновявани периодично, търговията му щеше да пострада, ако не и да замре. Това ѝ даваше усещане за власт. Силата на баща ѝ бе единственото, с което държеше в шах Джонатан, отдавна загубил физически интерес към нея. Тя не искаше да се развежда. „Гейбъл електроникс“ бе златна мина и трябваше да се раздели поравно между трите ѝ деца — това бе най-голямото ѝ желание. Джонатан вече подозираше, че най-малкият, Бен, не е негов син. Но докато бракът им си стоеше непокътнат, нямаше нито да каже, нито да направи нещо. Щом двете му истински деца щяха да имат дял от „Гейбъл електроникс“, не можеше да предприеме каквото и да било. Двамата със Селена сякаш се возеха на въртележка, в която всеки от конете ту се издигаше, ту се снишаваше, винаги противоположно на другия, в мъчително повтарящ се цикъл, от който никой от двамата не смееше да излезе от страх да не попадне под бягащите зад гърба му копита.

Джонатан имаше проблем и с Адам Гейбъл, най-големия им син, адвокат по професия. Именно него викаше да поема управлението на компанията, когато тръгваше да дири изчезналата си съпруга. Адам бе свикнал да замества баща си и тъй като бе наследил от него жаждата за власт, го правеше с желание. Сега, в отсъствието на Джонатан, виждаше своя шанс. Той се върна бързо в кантората си и се обади на своя добър приятел, директора на Филдеровия институт, и му нареди да подготви договорите и да му ги изпрати. Джонатан прекалено дълго отказваше да се занимава с мозъчни присадки. Време беше „Гейбъл електроникс“ да промени политиката си и едва ли можеше да се избере по-подходящ момент. Ако до седмица подпишеше договорите, Адам щеше да подреже крилете на един от главните им конкуренти. Не го бе грижа, че президентът на тази конкурентна компания е стар приятел на баща му и честността изисква да бъде предупреден. Адам твърдо вярваше, че успехът на подготвителната работа и търговията, която щеше да дойде в резултат, ще оправдаят в очите на Джонатан Гейбъл дръзката му постъпка.

Дебра обаче знаеше, че не е така, тъй като днес бе написала сценария за следващия епизод. Когато лицето на Адам Гейбъл изчезна и на негово място се появи шумна реклама на някакъв перилен препарат, тя свали юмрук от устата си, пое дълбоко дъх и изправи рамене. Ако някой я видеше сега, щеше да я помисли за пристрастена — през цялото време, докато течеше филмът, тя нито помръдна, нито проговори. Но никой не я гледаше, или поне така ѝ се струваше.

Неочаквано ѝ припари на врата и тя погледна към коридора. Гръм стоеше опрян на касата на вратата и на лицето му беше изписано раздражение, което не се различаваше особено от изражението на Джонатан Гейбъл в началото на епизода.

ТРЕТА ГЛАВА

— Трябва да си призная, че никога досега не са ме прекарвали така заради една сапунена опера — процеди той. — Това ли означаваше *наистина имам малко работа*?

Очевидно нямаше друг избор, освен да му признае, което Дебра направи с възмущение. Все пак Грeъм бе само нейният дърводелец. При положение че му плащаше, той беше задължен да чака, каквато и да бе причината.

— Да. Това е много важна част от деня ми.

— Майтапиш се!

— Ни най-малко.

— Гледаш сапунените опери всеки ден?

По-добре да го узнаеше сега.

— Само тази... всеки следобед.

— Нещо специално ли има в нея? — попита насмешливо той, с което я ядоса още повече.

— Може и така да се каже — налагаше се да знае.

Той поклати глава и въздъхна удивено.

— Господи, никога не бих си помислил, че си заклета почитателка на сапунените опери! Пълна си с изненади!

— Не точно — каза Дебра, а след това сви рамене и насочи вниманието си към телевизора с престорено нехайство. — Просто не ме познаваш добре.

Започваше втората част. Смяташе да остави Грeъм да си мисли каквото ще. Бе твърдо решена да гледа.

И понеже му беше обърнала гръб, не успя да види загадъчното изражение, което премина по лицето му. Със сигурност не я познаваше много добре, но това, което знаеше за нея, го караше да се чувства объркан. Коя беше тя — хладната снобка от Ню Йорк, която правеше първия си опит в живота на село, или писателката със свободен дух, в дънки и тениска и с конска опашка? Ами това самотно същество,

чиито следобеди се въртяха около превратностите в една сапунена опера? Боже мой, сапунена опера!

Изглежда, Дебра не се вместише в никой от общоприетите модели и това го притесняваше. Това... и някои други неща. Даже и когато го пренебрегваше напълно, както сега, той не можеше да не забележи нежната извивка на рамото, изправения гръб и подвитите под слабичкото ѝ тяло стройни крака.

Той се обърна рязко и тръгна към горния етаж, като разсеяно отчиташе състоянието на старите дъбови стъпала и за момент се отчая от разнебитения парапет. Сигурно бе полудял. Изобщо не биваше да приема поръчката. Не само защото присъствието ѝ го измъчваше физически. Тя предизвикваше у него някакво странно безпокойство и сякаш това не бе достатъчно, осъзна Грѐм, ами и неестественото желание да я защитава. Какво от това, ако ѝ беше студено? Достатъчно голяма бе да си вземе палтото! И какво го интересуваше, че къщата е примитивна? Трябваше да си е направила сметката, когато бе купувала къщата. Защо именно той трябваше да се притеснява за тези неща?

Но това, което наистина го притесняваше, бе собствената му реакция. Подобно нещо не беше му се случвало, откакто напусна Ню Йорк. Да, той щеше да работи колкото се налагаше, да се навърта около нея ден след ден, може би да я опознае и накрая да намери начин да се пъкне в леглото ѝ. И после какво? Как щеше да си събере инструментите и да си отиде, когато работата приключеше? Още повече, щеше ли тя да му позволи? Беше усетил реакцията ѝ, докато я целуваше; можеше да се закълне, че жаждата ѝ е не по-малка от неговата. А жените започваха да се държат ужасно властно в някои моменти. Твърде добре ги познаваше. Не че при дадените обстоятелства съжаляваше, че се е оженил за Джоан; той си носеше отговорността за това. Щеше да го направи дори и баща ѝ да не бе настоявал за сватба. Но все още подозираше, че *случайната небрежност* на Джоан изобщо не е била случайна. Тя искаше да го примами в капана и беше използвала средство, което действаше безотказно.

А сега идваше Дебра Бари, която си резервираше шест месеца от живота му. Въпреки неговото предупреждение бе твърдо решена да поеме цялата отговорност за всичко, което се случеше — или не се случеше — между тях. Или беше светица, или грешница; или пък

действително се възхищаваше от работата му. Тя знаеше какво иска, идеите ѝ бяха добри. Разбира се, нуждаеха се от някои поправки. Освен това и той имаше цял куп идеи. Дватама заедно наистина можеха да сътворят дом на мечтите. Незнайно защо, това придобиваше огромно значение за него.

Греъм застана в най-малката от четирите спални с изглед към задния двор и ливадата зад него и се замисли за своята къща, скрита зад стена от дървета от другата страна на планината. Беше я построил преди седем години, при заселването си тук, но бавно, от нулата, и до завършването ѝ живееше в пикапа. Ама че смешно, да се тревожи, че Дебра ще понася несгоди в къщата си! А най-смешното бе, че навремето той използваше същите доводи — беше нов тук, не познаваше никого и отказваше да живее в мотел. Беше му достатъчно да си наема стая веднъж седмично, за да си вземе душ. А междувременен езерото в подножието на планината вършеше чудеса. И смяташе за напълно естествено, че изглежда и мирише като хамалин. С дните, в които носеше костюм от три части и гледаше града от четиридесет и четвъртия етаж, бе свършено. Възнамеряваше да си остане на партера. Предвид на обстоятелствата гледката оттам му харесваше повече.

Той отвори бележника и тръгна от стая в стая, като оглеждаше стените, прозорците, подовете и таваните; безброй бележки щяха да съхранят наблюденията му. Отново и отново опъваше рулетката, за да направи измервания, и вълнението му ставаше все по-голямо с появата на една или друга нова идея.

Погълнат от работата, не забелязваше как лети времето. Когато най-сетне се върна в дневната, Дебра гледаше намръщено угасналия екран.

— Да не би да ти се е повредил телевизорът?

Дебра вдигна стреснато поглед.

— Тъ, не. Филмът свърши.

— И затова ли си толкова потисната? — все още не можеше да повярва, че тя гледа такива неща.

Разпаленият ѝ поглед го обърка още повече:

— Само когато дават истински тъпотии! Искам да кажа, знам, че тези случаи на амнезия обикновено са банални, но да се придава

пикантност на сюжета с кръвосмешение... с това нововъведенията май прекаляват!

Той сви рамене.

— Не ми звучи неправдоподобно. Смятах, че това е нещо нормално за сапунените опери. Колкото по-развратно, толкова по-добре.

Дебра се наведе напред, прибра телевизора в калъфа и щракна закопчалките.

— Такава е общоприетата представа, нали? — после се изправи намръщено. — Е, някои от нас не одобряват тези неща. Ние виждаме разликата между житейския реализъм и абсурда и твърдо предпочитаме първото! Тези низки похвати само обиждат интелигентността на зрителите!

Греъм се мъчеше едновременно да схване причината за избухването ѝ и да съдържи напирания смях.

— Винаги можеш да им напишеш писмо — предложи той полушеговито.

— Мога да направя и нещо повече! — отговори самодоволно тя.

Но още не направила и две крачки, Дебра спря и на лицето ѝ се появи съкрушено изражение.

— Какво има?

— Телефонът — изстена тя. — Чак утре ще ми го прекарат.

— Смяташе да им се обадиш! — попита невярващо той и се разсмя от сърце. — Кръстоноската от горския пуцинак! — след това ѝ прошепна заговорнически с престошена сериозност: — Често ли правиш такива неща?

Смехът му, толкова дълбок и сърдечен, промени всичко. Неочаквано започна да ѝ се струва, че не е толкова важно да протестира срещу интервенцията на Мартин Алонзиън във фабулата на сценария. Проблемът бе на Мартин и Харис, проблемът бе в Ню Йорк. Тя вече не беше там.

Изражението ѝ омекна и на лицето ѝ се изписа горчива снизходителност.

— Странно. Никога не съм казвала и дума. Предполагам, че с напредването на възрастта ставам заядлива.

— Дрън-дрън, от възрастта. Днес не изглеждаш на повече от осемнадесет.

Когато изрече тези думи, той трепна от болка. Дъщеря му навършваше осемнадесет само след няколко месеца. Неочаквано се запита на колко всъщност години е Дебра Бари.

Тя се усмихна и очите ѝ заискриха весело.

— Много мило от твоя страна, защото миналата седмица навърших тридесет.

Греъм изпита невероятно облекчение. Поне нямаше да се чувства така, сякаш прелъстява някоя приятелка на дъщеря си!

— Притеснява ли те това, че си навършила тридесет?

— До снощи не, или по-точно до тази сутрин — тя погледна струпаните в ъгъла вещи. — Този спален чувал ме спаси от студа, но не можа да ме защити от коравия под — тя размърда рамене, сякаш изпробваше дали са здрави. — Слава богу, сега съм по-добре.

Греъм протегна ръка към нея.

— Дай да видя.

Но Дебра бързо отстъпи настрана.

— Нищо ми няма!

Страхуваше се какво може да се случи, ако я докоснеше. Дългите му тънки пръсти бяха твърде изкусни.

— Все това разправяш, но първо ти е било студено, след това си се схванала...

— Не ми е студено. А колкото до схващането, ще свикна.

— Нали не смяташ да спиш на пода, докато приключи ремонтът?
— попита той толкова ужасено, че Дебра не се сдържа.

— Какво има, Греъм? Не ми казвай, че това би обезкуражило човек като теб.

Той бе жилав човек, истински американски каубой от източните щати. Почти си го представяше как лагерува на открито с верния кафяв пикап, спънат наблизко.

— Ти... шегуваш ли се? — дълбокият му провлечен глас прозвуча в тон с образа. — Би трябвало да знаеш, миличка, че нищо не може да ме обезкуражи, когато искам нещо.

Едва когато видя немирния блясък в очите му, Дебра разбра скритото значение. Ужасена от внезапно плъзналата по бузите ѝ руменина, тя го упрекна:

— Не това имах предвид. И името ми е Дебра, а не *миличка*. Не ми казвай, че жените в Ню Хампшир обичат да се обръщат така към

тях, защото няма да ти повярвам.

Греъм сви рамене.

— Тогава няма да ти го казвам. Само че... не ти ли се струва, че отиваш малко далеч в желанието си да понасяш несгоди? Искам да кажа, че е хубаво човек да се впуска в приключения от време на време, но да се откажеш от удобства без нужната подготовка, е съвсем друго нещо. Щом си се схванала от една нощ, прекарай още две така. А и бих искал да ти кажа — той я погледна косо, — че ако това тук изпълнява ролята на бюро, до края на седмицата ще се осакатиш.

— Греъм — отвърна подигравателно тя, тъй като не знаеше какво друго да направи, — не знаех, че те е грижа.

— При положение че плащаш сметките, скъпа, мога да показвам невероятна загриженост.

Дебра въздъхна.

— Такава ли била работата? Е, можеш да бъдеш спокоен, скоро ще ми доставят леглото. А колкото до бюрото, ще се погрижа да си купя, стига да ми кажеш къде да го сложа. Но ти така и не ми отговори на въпроса.

— На кой въпрос?

— За малкото ъгълче, където да живея по време на ремонта.

— Наистина ли си твърдо решена да живееш тук през цялото време?

Греъм огледа набързо стаята и се замисли. След това се обърна, върна се до стълбите, спря се няколко секунди да поумува, подмина ги и продължи към кухнята. Дебра го следваше по петите и едва не се сблъскаха, когато той спря внезапно на входа за задната пристройка.

— Тук? — Но след няколко секунди размисъл поклати глава. — Не, тук съм намислил да правя твърде много неща. — После заобиколи Дебра и излезе през задната врата. — Веднага се връщам.

Но тя го последва и забърза след него.

— В пристройката за карети?

— Да, би могло.

Вратата запъна за момент, после се отвори със скърцане.

Вътре беше тъмно. Единствената светлина идваше от откренатата врата. Прозорците отдавна бяха заковани с дъски.

— Но това е просто един хамбар! — запротестира плахо тя.

Но Греъм остана невъзмутим.

— Хайде, къде е вкусът ти към приключенията? — Когато очите му привикнаха с тъмнината, той прекоси помещението и отиде да опита огромните двойни врати. — Солидни са. А и тук е сравнително топло.

Беше прав. Дебра беше забелязала това още с влизането. Дебелите дървени стени пазеха завет и същевременно задържаха топлината от нагрятия през деня покрив. А може би топлината идваше от присъствието на Греъм?

— Ами... ами електричество? — попита тя. — Искам да кажа, че няма да мога да работя.

Той се приближи до нея, сложил ръце на хълбоците си. Снопът светлина от вратата падна върху замисленото му изражение.

— Лесно може да се прекара един кабел. — Очите му пробягаха по задната стена, а след това се вдигнаха към емпориото. — Между другото — усмихна се той — така ще стане най-добре. Ако искаме да превърнем тази пристройка в хубав гараж и склад, бездруго ще трябва да изрежем още прозорци. Онази врата на фронтон в емпориото може да се замести с голям термичен купол, а другите прозорци тук долу ще ти осигуряват достатъчно естествена светлина.

— Не зная — промърмори тя, понеже се нуждаеше от още мъничко убеждаване.

Греъм се отзова веднага.

— Ще стане страхотно — настоя оживено той. — До седмица ще можеш да се пренесеш тук. Разбира се, ще се налага да ходиш до къщата за течаща вода, както и да използваш кухнята. Но тук ще ти бъде удобно. — После сниши глас. — И няма да ми се мяркаш много-много.

— Значи все пак има някаква причина за тази твоя лудост — каза замислено Дебра с обвинително повдигната вежда. — Просто не искаш да ти се пречкам.

Греъм вдигна глава и изгледа емпориото.

— Всъщност си мислех за спокойствието.

— Ха! Забравяш, че съм свикнала около мен да гъмжи от хора. Не се притеснявай за мен.

Той наведе глава и я погледна право в очите.

— По-скоро си мислех за нас — дъхът ѝ секна, но той продължи: — Ще има дни, когато тук ще работят и други хора — гласът му се

сниши. — А никак не ми се иска да имаме публика.

Прииска ѝ се в пристройката да е по-светло, по-студено или по някакъв начин неудобно. Но вътре беше тихо, уютно и меката тъмнина ги обгръщаше.

— Публиката би останала доста отегчена — започна тя и отстъпи крачка назад.

Греъм посегна и я хвана за китката.

— Дали?

Той пристъпи напред и между тях почти не остана място, стана ѝ трудно да диша. Когато ветрецът се заигра с вратата, снопът светлина изтъня.

Самоконтрол. Самодисциплина. Дебра повтаряше наум тези думи, сякаш имаха властта да намалят привличането, което чувстваше. Но Греъм стоеше пред нея, висок и с изправени рамене, излъчваше мамеща топлина и палецът му чертаеше еротични шарки по вътрешната страна на китката ѝ, откъдето по вените ѝ се разливаха вълни от възбуда.

— Греъм... недей — прошепна тя.

— Предупредих те — прозвуча като топло кадифе гласът му, дълбок като тъмнината.

— Нарочно го правиш, нали?

— Да — отвърна той и се приближи едва доловимо към нея.

Дебра не бе в състояние да се помръдне. Тъмнината сякаш я прегръщаше отзад, подпираше я като възглавница и я държеше неподвижна.

— Недей — повтори тя с изтънял глас. — Аз...

— Какво... ти? — телата им бавно се допряха. Той уви ръката ѝ около кръста си и я задържа така. — Има още нещо, което *наистина трябва да направиш?*

Дебра не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за увитата си около тесния му кръст ръка.

— Аз... трябва да се върна... в къщата.

— Никой няма да я открадне — той наведе глава към бузата ѝ и изръмжа. — Наблизо няма никой... никой...

Думите и скритата сила в тях бяха неимоверно възбуждащи и замъгляваха всяка надежда да го отблъсне. Беше сама в една топла тъмна пристройка с един извънредно мъжествен тип. Когато Греъм се

изправи, тялото ѝ почувства грубата му сила. Скрытата му мощ ѝ напомни колко е различен от мъжете, които бе познавала досега. Той беше единак, някакъв особняк дърводелец, и я възбуждаше до такава степен, че я плашеше.

Шумното биене на сърцето му сякаш бе единственият звук. Това... и гласът на Греъм, сега по-дълбок и гърлен:

— Няма кой да види какво правим... или да го е грижа — той вдигна свободната си ръка към шията ѝ. Палецът му повдигна брадичката ѝ нагоре. — Целуни ме.

Дебра искаше да се сдържи. Беше му обещала. Само че... не можеше. Тя вдигна към него умолителен поглед, но Греъм отдавна бе хвърлил бремето на въздържанието. Дебра знаеше, че в момента я изпитва и че провалът ѝ е в кърпа вързан. Но всъщност какво значение имаше? Бяха на тъмно и той бе прав — наблизко нямаше никого. Кой щеше да го е грижа, ако тя се целува със своя дърводелец в пристройката за карети? След всичко, което бе преживяла, кой можеше да се намръщи на краткия ѝ флирт с безотговорността?

Устните ѝ се разтвориха, устремиха се към него и от тях се изтръгна тих стон. За награда получи пламенната реакция, която беше очаквала — твърдите мъжки устни се наведоха жадно, ръцете му я прегърнаха здраво и между телата им се надигна пламък, който ги сля.

— Това е, скъпа — изстена той срещу устните ѝ, когато се спря, за да я прегърне с другата ръка. — Ела тук — каза дрезгаво и я целуна със сила, която отекна в цялото ѝ тяло.

Дебра усети, че едната ѝ ръка е свободна, и я плъзна бавно нагоре по стегнатия му гръб. Усещането за скритата под кожата стомана примами и другата ѝ ръка. Греъм бе твърд навсякъде — твърд и мъжествен. Неустойима комбинация.

А тъмнината... тъмнината сякаш изостряше всичките ѝ сетива. Кръвта запулсира горещо във вените ѝ; тялото ѝ пламна в огнен копнеж. С Джейсън никога не бе изпитвала подобни неща. Дори се запита дали това сега е реално, толкова различно изглеждаше. Но пък и всичко останало беше различно. Тя беше нов човек и изведнъж осъзна свободата, която ѝ даваше разводът. Това бе странно отрезвяваща мисъл. Тя бе неомъжена. Но необвързана?

— Греъм — рече задъхано Дебра, като откъсна устни от неговите.

Той обаче хвана главата ѝ, задържа я и докосна с върха на езика си нежната ѝ долна устна, докато Дебра се мъчеше да произведе членоразделен звук.

— Греъм!

Името му прозвуча като мъчителна молба, едва прошепната с малкото ѝ останали сили.

— Шшт...

— Не. Трябва да престанеш!

— Ами ти?

Ръцете ѝ все още притискаха топките от мускули на раменете му.

— Аз също.

— Защо? — попита той, плъзна ръце още по-надолу и я притисна към себе си. — Ще ни бъде хубаво заедно. Не усети ли? — пръстите му проследиха външното очертание на бедрото ѝ. Ако не я държеше така здраво с другата си ръка, Дебра щеше да се свлече на земята. — Хайде да си легнем на емпориото, Дебра. Да го изпробваме.

— Не мога! — проплака тя. В същото време го желаше отчаяно и знаеше, че нуждата му е също толкова силна. Но беше физическа... както и самият той. А тя бе емоционално същество. — Моля те, Греъм...

В отговор той наведе устни и сграбчи жадно нейните. Дебра се опита да го отблъсне, но той не се отказа, а я принуди да разтвори уста и пъкна език във влажните ѝ дълбини. И тя му позволи. Макар да не одобряваше използването на сила, сега ѝ се стори странно възбуждаща. Когато Греъм я отдалечи рязко от себе си, цялото ѝ тяло трепереше. Той си пое дъх и я изгледа намръщено.

— Може би ще премислиш дали да ме наемаш. Желая те, Дебра.

— Зная — бе всичко, което успя да каже тя.

Макар че също го желаше, не изрече тези думи, защото се страхуваше от последствията. Само стоеше пред него разтреперана и мълчалива. И все пак, когато Греъм посегна и я докосна по лицето, тя не се отдръпна. Сега пръстите му бяха нежни и проследиха линията на челюстта ѝ от едното до другото ухо. Очите му следваха пръстите с кехлибарената си топлина, пробягаха за момент, за да срещнат нейните, и отново се наведоха, за да наблюдават как ръката му обхваща рамото ѝ и продължава нататък.

Дебра усети, че се олюлява, кръвта зашумя в ушите ѝ. Когато дланта му се плъзна по гърдата ѝ, ѝ се стори, че ще умре. Това, че едно докосване, едно обикновено докосване, може да предизвика такава бъркотия в тялото ѝ, я плашеше. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха развълнувано. Устните ѝ бяха пресъхнали и тя ги облиза. Но не можеше да помръдне. Краката ѝ стояха като заковани на пода, а очите ѝ, очите ѝ изведнъж се бяха оказали пленници на пронизващия му кехлибарен поглед.

Ръката му се раздвижи напред-назад по меката материя на тениската. Реакцията ѝ бе мигновена и той сигурно я беше почувствал, защото плъзна палец по стегнатото зърно. Дебра прехапа устни, за да не нададе вик.

След това ръката му падна като отсечена. Опасността беше отминала.

Ветрецьт, който ги бе потопил в тъмнина, сега духна и отвори вратата. На внезапната остра светлина лицето на Греъм внушаваше страх. Веждите му бяха склучени, а зъбите — стиснати. Очите му святкаха гневно.

— Толкова за отговорността — рече подигравателно той, обърна се и тръгна да излиза с бърза крачка. Това представляваше обрат в много отношения. Когато я изгледа от другия край на помещението, изглеждаше забележително хладен и равнодушен. — Е, Дебра? Какво мислиш?

Отне ѝ доста време, докато възвърне гласа си, но дори и тогава той излезе едва чуто от гърлото ѝ:

— За кое?

— За нас. — Той направи няколко крачки към нея, без да изпуска плячката си от поглед. — За теб и мен. Мислиш ли, че ще се справим?

Дебра неволно си помисли, че ѝ напомня лъв, готов да направи скок и при най-малката провокация, макар да се преструваше на равнодушен.

— Мисля — отвърна тя и си пое предпазливо дъх, — че къщата ще стане страхотна.

— Ами емпориото? — попита той с равен глас. — Някаква надежда за него?

— И може би си прав — продължи тя, като дръзко пренебрегна похотливия му поглед и огледа нехайно наоколо. — Ще мога да живея

тук, докато трае ремонтът — после направи пауза. — Ще го... направиш ли?

Той сви апатично рамене.

— Свободен съм.

Дебра се обърна.

— Тогава си нает.

След това се промуши през вратата, мина почти тичешком през пасажа и остави очуканата мрежа на външната врата на кухнята да се затръшне зад гърба ѝ. Когато стигна до дневната, се заозърта отчаяно, за да си намери някаква работа. Под влиянието на внезапен импулс хвана една голяма цепеница и я затътрузи към камината.

— Дай на мен — изръмжа изникналият зад гърба ѝ Греъм и я избута настрани.

След минути вече беше засилил огъня.

— На твое място бих избирал по-малки цепеници. Тази като нищо можеше да те повлече след себе си.

— Иска ти се, нали? — попита тя, окуражена от снизхождението в гласа му. След като очевидно не можеше да намери в себе си сили да го подчини, трябваше да се научи да хапе. Нещо, каквото и да било, само и само да възстанови достойнството си. — Иска ти се да мислиш, че не бих могла да се справя без мъж. Е, грешиш! Ти и... и всички мъже по света, които смятат, че жената не е нищо повече от играчка!

Той се намръщи объркано.

— Какво?

— О, стига си се преструвал! *Да си легнем на емпориото?* Що за прелъстителна реплика е това? — беше ѝ се сторила съкрушително ефикасна, но той не биваше да узнае това. — Поне е сигурно, че съм написала доста по-добри от нея! — когато думите се изплъзнаха от устата ѝ, тя се ужаси и продължи припряно, за да прикрие следите си. — И нека ти кажа още нещо. Вероятно не по-зле от теб бих могла да спя на коравия под, да треперя от студ, да мятам цепеници върху тази ронеща се скара. Това, което имаш в мускулите си, аз имам тук — тя сви юмрук и се удари по гърдите. — Нарича се решителност. А сега — Дебра отметна глава назад, сякаш бе уредила някакъв проблем — кога можеш да започнеш?

Греъм я гледаше враждебно, застанал до камината, и поразително напомняше за мъжа, който вчера ѝ бе отказал. За момент

й се стори, че това отново ще се случи. Изглеждаше вбесен, когато прибираше бележника, молива и ролетката си от поличката над камината.

— Ще ти се обадя — и тръгна към вратата.

— Но аз нямам телефон.

— Утре ще имаш — той прекрачи прага.

— Но ти няма да знаеш номера!

— „Справки“ ще го знаят — отвърна рязко Греъм и затвори вратата зад гърба си.

Когато телефонът звънна късно следобед на другия ден, Дебра усети същия вътрешен трепет, който я бе измъчвал през цялата нощ.

— Ало?

Но не беше Греъм.

— Дебра! Най-сетне? Знаеш ли колко се тревожех?

Дебра стисна здраво зъби.

— Не, майко, не знам. Казах ти да не се притесняваш. Не съм напълно безпомощна.

Разговорът продължаваше точно от мястото, където бе свършил преди пет дни, когато Дебра се беше отбила при майка си, за да се сбогува.

— Зная, че не си, но нали съм ти майка. Тревожа се. Един господ знае какво може да ти се случи, както си сама в гората.

— Не съм в гората.

— Знаеш какво имам предвид, Дебра. Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — Дебра облегна гръб на стената, свлече се бавно надолу и седна на пода. — Всъщност нещата вървят страхотно.

— Слава богу! Когато не ми се обади, си...

— Майко, казах ти да не очакваш да ти се обадя поне няколко седмици! Нямах представа кога ще си намеря жилище.

— Разкажи ми за новата си къща, миличка. Сигурно е... очарователна?

— Като за село? — усмихна се Дебра. — Предполагам, че може и така да се каже.

Огледа се наоколо. От вчера нищо не се бе променило, освен че беше написала и изпратила сценария за още един епизод. Усмивката ѝ се изкриви. *Странно нещо е съдържаната енергия* — помисли си тя. — *Когато се изразходва в правилна посока, може да бъде доста продуктивна.* Беше прекарала дълга нощ.

— Всъщност къщата ме привлече повече с възможностите да се преустрои според моите изисквания. Но е много стара и има нужда от тонове работа. Вече наех един човек.

— Бързо действаш. Той също.

— Ааа... ами нямаше смисъл да чакам. Колкото по-бързо започне, толкова по-бързо ще свърши.

— Не зная, Дебра. Може би трябваше да помолиш Джейсън да намери човек, когото познава.

Дебра се втренчи право напред и погледът ѝ попадна върху криволичещата пукнатина, която разполовяваше отсрещната стена.

— С Джейсън сме разведени. Не искам, а и нямам нужда от помощта му. Справям се чудесно.

— Наистина ли е добър този, когото си наела? Видя ли нещо, правено от него, поразпита ли?

— Да, майко.

— И си сигурна, че е безопасно да го пуснеш в къщата си? Искам да кажа, не бива да забравяш, че си сама. Тези недодялани майстори понякога са големи развратници.

Дебра си пое дъх с израз на досада и се закашля.

— Добре ли си, скъпа? Да не започваш да се разболяваш?

— Не, майко. Добре съм.

— Тук е необичайно хладно за сезона. Представям си какво е при теб. Достатъчно топло ли ти е?

— Точно пред камината съм. Много е приятно.

— Вещите ти пристигнаха ли вече?

— Току-що се обадох в склада в Манчестър. Ще ми докарат всичко в понеделник.

— А какво ще правиш дотогава?

— Настанила съм се съвсем удобно, майко.

— Дебра, та ти нямаш дори легло!

— Защо всички толкова се притесняват къде спя?

— Значи и Харис те е намерил? — попита Люси Шипмън и продължи припряно, без да остави Дебра да обясни недоразумението. Но така беше още по-добре, загрижеността на Греъм щеше още повече да разтревожи майка ѝ. — Знаеш ли, хубаво е, че най-сетне му се обади. Постоянно тормози Джейсън с въпроси кога ще му се обадиш. Разчита да продължиш да пишеш за сериала.

— Да, каза ми. Но аз никога не съм се двоумяла по този въпрос. Не ми е минавала подобна мисъл.

— Може би в твоята глава не, но... е, толкова внезапно си събра багажа и замина...

Това бе една от темите, които Дебра не желаше да засягат. Мисълта за изневярата на Джейсън бе страшно унижителна.

— Внезапно или не, заминаването ми не е причинило никакви неудобства на Харис. Той ще получи ръкописа си навреме, както винаги. Не забравяй, че имам договор.

— Сигурна съм, че Харис ще ти даде отсрочка, ако ти се налага, миличка. Знаеш колко е привързан към теб.

Но не достатъчно, за да я предупреди за предстоящата лудория... или да направи нещо, когато вече беше започнала.

— Няма да обсъждаме това, майко — рече предизвикателно Дебра. — За пръв път в живота си имам, каквото ми е нужно. И, честно казано, това ужасно ми харесва. Но твърдо възнамерявам да си свърша работата. Не забравяй, че договърът е двустранен. Харис си получава сценария, а аз си получавам парите. Ако трябва да бъде откровена, много ми харесва мисълта, че се издържам сама.

— Ако проблемът е в парите, Джейсън ще бъде повече от радостен да...

— Не ми трябва неговите пари!

— Тогава знаеш, че съм готова да ти помогна.

— Майко — въздъхна ядосано Дебра, — и твоите пари не искам. Имах късмет. Въпреки някои странности, които бих предпочела да не обсъждаме, Джейсън беше много добър с мен през всичките пет години от брака ни. Настояваше да влагам всичко, което печеля, на мое име в банка или друг вид инвестиции. Сега съм богата и независима жена — това не беше съвсем вярно, но предвид обстоятелствата разтягането на истината бе съвсем невинно. — Просто ще ти се наложи да го приемеш.

Дебра не беше оптимистично настроена по този въпрос. Прекалено много години майка ѝ бе контролирала близките си, за да отпусне така лесно юздите на дъщеря си.

— Приемам го, миличка. Но се тревожа. Това е привилегия на всяка майка. Все пак не съм в първа младост и...

— Ти си на петдесет и четири и в разцвета си — прекъсна я Дебра и се усмихна снизходително. — И изглеждаш с десет години по-млада. Скоро хората ще ни мислят за сестри.

— Не и ако не полагаш грижи за себе си, Дебра. Въздухът там горе е сух. Взела си си хидратантния крем, нали?

По настояване на майка си беше започнала да го ползва още от шестнадесетгодишна възраст.

— Да, майко — отвърна провлечено тя, тъй като отдавна се беше научила да не спори. А какво щеше да прави, след като затвореше телефона, си беше нейна работа.

— Добре! — възкликна по-възрастната жена, очевидно доволна, че най-важният проблем е решен. — А, и ще се обадиш на Стюарт, нали?

— На Стюарт ли? Ами че аз се видях с него, преди да замина. Някакъв проблем ли има?

— Не. Просто, ами... — Тя си пое дълбоко дъх и продължи бързо. — На Стюарт му е ужасно мъчно за това, което се случи.

Макар да ставаше дума за по-големия ѝ брат, Дебра не изпита съчувствие.

— Мъчно му е за развода? Защо флиртовете на Джейсън не го бяха притеснили и наполовина колкото сега!

— Много добре знаеш, че не е вярно! Той беше страшно разочарован, когато научи какво прави Джейсън. Но те са приятели от години. Стюарт не може да пренебрегне това, а и не иска да забрави колко щастливи бяхте като женени.

— Аз също — отвърна тъжно Дебра, — но нещата понякога се променят. И е глупаво да се опитваш да си върнеш нещо, което... просто вече не съществува.

Люси Шипмън се поколеба само за момент.

— Вече не обичаш Джейсън?

— Предпочитам да не говорим за това, майко.

— Но ако го обичаш...

— Ние сме разведени. Всичко свърши. Край! — после осъзна, че е повишила глас, и се овладя бързо. — Но стига толкова за мен. Ти как си?

— Ще се оправя. Гарднър ме притиска да определим датата, но аз предпочитам да не прибързваме.

Дебра избухна в добродушен смях, който знаеше, че няма да я засегне. Усмивката пролича в гласа на майка ѝ, когато продължи:

— Зная какво си мислиш, дъще, и предполагам, че не си на много погрешен път. Вероятно преди съм прибързвала. Но се промених. Гарднър може и да ми е четвъртият съпруг, но, повярвай ми, ако приема предложението му, ще ми бъде последният. Това постоянно сменяне на името вече започва да ми писва.

— Ах, този живот на търсена жена! — подразни я Дебра, но отговорът на майка ѝ я накара отново да стане сериозна.

— Каквата майката, такава и дъщерята. Обаждаха се и Джон и Бенджи. И двамата искат да те видят, когато си дойдеш. Кога ще бъде това, миличка?

— Ами... засега нямам никакви планове — *освен старателно да заобикалям Ню Йорк*, помисли си тя.

— Но аз си мислех, че ще долиташ поне веднъж два пъти в месеца, за да работиш с Харис.

— Не е необходимо. Той ще ми изпраца по пощата седмичната схема на сюжета, а аз — готовия сценарий. Всичко друго може да бъде уредено по телефона.

Беше се наложило да го убеждава, но тъй като бе твърдо решена, на Харис не му оставаше кой знае какъв избор.

— Ами партито у Сандра? Тя разчита на теб...

— Миналата седмица ѝ се обадох, за да се извиня. Тя ме разбра напълно — та нали и самата Сандра бе преживяла същата травма преди няколко години?

— Но със сигурност ще трябва да дойдеш, за да си вземеш някои неща...

Люси Шипмън не успя да види самодоволната усмивка на дъщеря си.

— Всъщност не. Взех си всичко, от което ще имам нужда.

— Но Джейсън казва, че все още има много...

— Аз пък казах на Джейсън да се отърве от всичко. Вече ме няма, майко. Вън съм от играта! — мълчанието отсреща издаваше, че майка ѝ е слисана. Дебра се съжали над нея и продължи по-внимателно. — А и сега наистина не мога да замина. Работата по къщата ще започне до седмица. Трябва да бъда тук, за да наглеждам нещата.

— Няма ли да ти пречи шумът от разни триони и чукове? Как ще работиш сред такава врява?

Този намек бе достатъчен, за да проличи ентузиазмът на Дебра:

— Обстановката тук е прекрасна, майко. Виж сега, имаме главното крило на къщата, където се намирам сега и където ще бъде повечето от работата. После имаме старата пристройка за карети, която дърводелецът ще ми приспособи за живеене и работа, докато се върши всичко останало. Така че няма да съм сред най-голямата врява. Нищо няма да ме притеснява.

Освен Греъм Рейд. Но щеше да се оправи с него. След вчерашния провал в тъмното бе твърдо решена да стои винаги на светло, с отворени очи... и то широко.

— Добре, миличка — въздъхна майка ѝ, признавайки неохотно, че дъщеря ѝ очевидно владее напълно положението. — Предполагам, че знаеш какво правиш. Но все пак ще ми липсваш. Ще се обаждаш, нали?

Макар да знаеше, че ще е по-скоро обратното, и при това често, Дебра кимна.

— Да. Ще се обаждам. А когато къщата стане готова, ще ми дойдеш на гости. Ти — тя се ухили до ушите — и Гарднър. Някак си ми е симпатичен този човек.

— Слава богу! — възкликна закачливо майка ѝ, макар това да нямаше кой знае какво значение.

Ако беше чакала одобрението на Дебра, сигурно още щеше да си стои неомъжена. Дебра бе прекалено придирчива. Влюбването ѝ в Джейсън се бе превърнало в истински повод за празнуване. А сега бяха разведени. Колко жалко.

— А сега, Дебра, запомни. Ако се почувстваш самотна и искаш компания, с радост ще предам това на Бенджи. Повече го харесвам от Джон. Издава малко по-висока класа. Той ще дойде при теб бързо като светкавица.

— Не точно от светкавици имам нужда сега, майко, но ти благодаря за мисълта. Ще поздравя всички от мен, нали?

— Разбира се, миличка. И се пази. Чао-чао.

След като затвори телефона, я бодна лека вина. Въпреки особеностите на характера си, Люси Шипмън наистина се тревожеше. И нямаше нищо чудно, че ѝ бе трудно да приеме декларацията за независимост на дъщеря си. Та нали в продължение на тридесет години Дебра бе спазвала, повече или по-малко, правилата на играта? *Но беше по-добре да се разделим късно, отколкото никога*, помисли си тя, отдръпна се от стената и стана.

И сега какво? Работата ѝ за деня бе свършена, телефонът беше прекаран и добросъвестно се беше обадила на Харис, за да му даде номера си... След това пък се беше обадила майка ѝ. Не биваше да забравя да нахока Харис за това предателство.

Сега имаше нужда от чаша горещ чай и нещо за раздвижване на мозъка. Докато вървеше към кухнята, тя огледа кръстословицата. Беше прекарала тежка седмица, затова я бе пъхнала в чантата си, преди да напусне Ню Йорк. Може би днес, на свежа глава, щеше да я осени вдъхновение.

Телефонът издрънча и тя подскочи, отчасти защото непривичният звук отекваше в стените, и отчасти поради внезапната мисъл, че може да е Греъм. Тя стовари чайника върху един котлон и се върна тичешком в дневната. След двата разговора от Ню Йорк щеше да е добре третият да потвърди новия ѝ начин на живот.

— Ало? — отговори тя с внимателно модулиран глас, за да прикрие нетърпението си.

— Дебра! Как си?

Блясъкът в очите ѝ веднага угасна.

— Майк? Чудесно... Откъде ми научи номера?

— Мама току-що се обади. Сторило ѝ се, че гласът ти звучи малко унило. Поръча ми да те поразвеселя — той направи пауза. — Може ли?

Майкъл Ланг ѝ беше полубрат, с три години по-малък от нея. Между тях винаги бе съществувала голяма близост.

— Ако имах нужда, първо на теб щях да се обадя, Майк — усмихна се Дебра. — Но се чувствам страхотно. Нали я знаеш мама, винаги търси под вола теле.

— Знам, но все пак реших да проверя. Всъщност ми се стори добър претекст да ти се обадя. А как си иначе? Мама ми каза, че вече си си купила къща.

Дебра още веднъж притисна гръб в стената и се свлече бавно надолу. Още веднъж разправи за къщата, за ремонта, за това, къде щеше да живее през това време, и за убеждението си, че преместването е било най-доброто нещо, което е можела да направи.

— Наистина не бих могла да остана там, Майк. Не и след...

— Знам. Ама че подлец излезе и той.

— Стюарт не мисли така.

— Защото и той не е по-добър. Не ми го побира умът как Стефани продължава да стои при него!

— Е, предполагам, че можем да го оправдаем поради липса на доказателства. Все пак е наш брат.

— Твой брат. Аз получавам само половината признание.

— Между другото, как е баща ти?

Дебра винаги бе смятала, че Майкъл-старши не пасва на буйния темперамент на майка й. Може би и той самият го бе осъзнал. Втората му жена бе значително по-кротка. Очевидно доста повече си подхождаха. А и бракът им продължаваше вече почти двадесет години. Това все трябваше да означава нещо.

— Добре е. Двамата с Мери отидоха да хванат последния сняг в Аспен. Побъркали са се на тема ски.

— Сигурно са се заразили от теб. Между другото, ако минаваш оттук на път за някой ски курорт, да знаеш, че при мен има място.

— Мама беше права. Чувстваш се самотна.

— Не съм самотна. Просто се наслаждавам на лукса най-сетне да допускам в дома си само гости, които аз предпочитам. Удостоен си с голяма чест, да знаеш.

— О, съзнавам го, съзнавам го! Но ми се струва, че за ски ще трябва да почакам до другата зима. Ще мога да се измъкна чак към средата на май, а дотогава...

— Е, въпреки това поканата си остава в сила.

— Значи няма да се върнеш? — Пак същият въпрос, който и втория път предизвика не по-малко спомени.

— Не и в близко бъдеще. Предпочитам скъсването да бъде окончателно.

Последва кратка пауза, а след това тихият глас на Майкъл:

— Ако питаш мен, Деб, мисля, че си права. Заслужаваш нещо по-добро. Само се надявам да го намериш там.

Дебра се усмихна и в следващите думи пролича голямата ѝ привързаност към него:

— Благодаря, Майк. Сигурна съм, че ще стане. Продължавай да ми се обаждаш.

После остави слушалката, облегна глава на стената и въздъхна дълбоко. Някои хора наистина щяха да ѝ липсват. Майк беше единият от тях, а баща ѝ — другият. Тя вдигна импулсивно слушалката, но отново я остави на място. Баща ѝ все още беше в Лондон. Дори нямаше смисъл да опитва.

Чу се острият писък на чайника и тя се върна в кухнята, но преди да успее дори да сложи торбичката чай в горещата вода, телефонът отново звънна. Дебра изключи газта и хукна обратно към дневната. Този път сигурно бе Греъм.

Но не беше.

— Дебра? — прозвуча някак предпазливо плътният глас от другия край на линията.

— Да, Джейсън.

Трябваше да предположи.

— Как си?

— Чудесно.

Беше застанала сковано в средата на стаята и ръката ѝ висеше отпуснато заедно с телефона.

— Харис ми даде номера ти.

— Така и предположих.

— Той... не смяташе, че ще има проблем.

— Това не ме изненадва — отвърна Дебра и прехвърли тежестта на другия си крак.

— Е — продължи по-смело той, — как вървят нещата при теб?

— Страхотно.

— Хубаво жилище ли си намери?

— Ъхъ — отговори Дебра и залюля нехайно телефона, но трепна, когато се удари по крака.

— Харис ми каза, че си изпращаш текста навреме. Можеш ли да работиш там?

— По-добре от всякога. Тук е тихо. Направо прекрасно — до неговото обаждане. Беше й изключително неприятно, че й се натрапва.

— Радвам се — последва пауза. — Е, просто исках да се уверя, че си добре.

Вече започваше да й писва.

— Сигурно се чувстваш гузен.

— Колеги сме. Нямам ли право да се поинтересувам?

— Съжалявам, Джейсън. Изгуби това си право, когато се намърда в леглото на Джаки. Образът на донжуан е толкова ярък в съзнанието ми, че надали скоро ще мога да погледна на теб като на колега.

Но Джейсън нямаше намерение да се откаже така лесно. Той заговори гладко, внимателно:

— Просто исках да разбера какво мислиш за епизодите от тази седмица. Знаеш, че уважавам мнението ти, Дебра.

— Не във всяко отношение, но когато става дума за работа — това е самата истина.

— Хареса ли ти това, което съм написал?

Знаеше как да я прикотка.

— Как може да не го харесам? Ти си най-добрият в екипа. Мартин обаче съвсем е мръднал.

— Онова малко кръвосмешение те е обезпокоило?

— Да ме е обезпокоило? О, съвсем мъничко! Само дето не помня в схемата да е имало нещо подобно!

— И нямаше... докато Харис не получи резултатите от новото маркетингово проучване. Нали си спомняш, че ни каза... ъъ... не, теб тогава те нямаше.

Беше в Хаити. Уреждаше бърз развод. Мълчанието бе единственият й отговор. Джейсън се покашля.

— Както и да е, според проучването се налагаше да направим нещо шокиращо, за да задържим рейтинга на същото ниво. Все още е висок, но ако искаме да си остане такъв... е, предполагам, че един от начините е да вкараме кръвосмешение. Пък и не беше толкова лошо, като се има предвид, че никой от героите не знаеше какво прави.

— Беше много евтино.

— Страшно. Е, ще спомена за това на Харис. Може би тази доза ще е достатъчна.

— Господи, надявам се!

Той отново направи пауза.

— Има ли... нуждаеш ли се от нещо?

— От спокойствие и тишина. Този телефон не спира да звъни.

Джейсън продължи, като се направи, че не е забелязал хапливата й забележка:

— Искам да кажа... имаш ли... нужда от нещо?

Дебра го разбираше много добре и го разочарова без капка съжаление:

— Тц!

— Сигурна ли си?

— Повече от всякога.

— Аха.

В гласа от другия край на линията прозвучаха нотки на неудобство:

— Е, пази се.

— Добре.

Не си направи труда да отвърне на тихото *довиждане*, а просто изчака ехото му да заглъхне и затвори. Изминаха няколко минути, преди да се съвземе достатъчно, за да остави телефона на пода. След това започна да разтрива предпазливо схванатите си пръсти. Без да иска, през цялото време бе стискала яростно слушалката. Профуча към кухнята кисела и намръщена и едва не изкрещя, когато телефонът отново звънна. Закова се на място със стиснати юмруци, обърна се, върна се обратно, като кипеше от яд, и грабна раздразнено слушалката.

— Ало!

Това не беше въпрос, а заповед.

За момент в слушалката се възцари тишина. След това гласът потече по линията — освежителен планински поток, ясен, свободен и хладен като снега, от който идваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Дебра? Тук е Греъм. — Гласът му стана по-плътен. На пръв поглед звучеше като загриженост, но Дебра добре знаеше, че това е нетърпение. Очевидно отдавна се опитваше да се свърже с нея. — Всичко наред ли е при теб?

Тя издиша бавно.

— Вече да. Слава богу, че се обади! Оттук нататък мога вече да не вдигам телефона.

— Случило ли се е нещо?

— Постоянно ми звънят. Просто да не повярваш! Човек може да си помисли, че не са ме виждали от месеци или че съм абсолютно неспособна да се оправя.

Не смяташе да излива пред Греъм настроението си. Просто я сварваше в неподходящ момент.

— Кой са те?

— Кой ли не — Харис, майка ми, Майк, дори Джейсън. Всъщност на Харис аз се обадох. Другите са взели номера ми от него.

Последва странно мълчание. След това Греъм каза иронично:

— Явно си търсена дама. Моите извинения, задето те обезпокоих.

— О, не си! — възкликна тя и прокара пръсти през косата си. — Ти си единственият, който ми трябва. Има ли... има ли напредък в проектите?

— Точно затова се обаждам — гласът му прозвуча съвсем делово. — Снощи им отделих доста време и направих някои предварителни скици. Цял ден ме нямаше къщи, иначе щях да свърша повече работа. Но мисля, че ще мога да започна с пристройката за карети в началото на следващата седмица. Искам да те махна от главното крило възможно най-бързо.

За момент Дебра си припомни заплахата от прелъстяване в емпориото, но също така бързо реши, че официалният му тон изключва това. Той просто искаше да не му се пречка.

— И ще можеш да започнеш тук веднага щом се махна от къщата?

Почти си го представи как поклаща глава и разрошва гъстия перчем, който съвсем естествено падаше на челото му.

— Всъщност зависи от това, кога ще получа доставките. Ако поръчам нещата до няколко дни, има шанс да стане. Но ще трябва с теб да обсъдим тези проекти, преди да направя поръчка.

— Разбира се. Кажы кога.

— Как ти се струва утре следобед?

— Чудесно. А-а... след два и половина?

За малко щеше да забрави. Как ли бе станало това? Греъм помълча малко, но после се сети.

— След два и половина — отсече той. — Дотогава.

— Аха. Чао.

От всички обаждания през последния един час това бе най-важното, най-краткото и най-много съжаляваше, че е приключило. Греъм сякаш олицетворяваше нейната връзка с бъдещето. Представляваше всичко ново, примамливо и волно, пълна противоположност на онова, което беше оставила зад гърба си. Особено след обаждането на Джейсън разговорът с Греъм бе приятно напомняне, че е скъсала с всичко това. Беше права, че настояваше да го наеме, знаеше го.

Греъм пък затвори телефона, далеч не тъй убеден, че решението му е било правилно. Харис, Майк, Джейсън... дали тази жена не живееше в своя собствена сапунена опера? И между другото, от какво точно беше избягала?

Но пък — помисли си той и се залюля назад на стола, като опря коляно в бюрото — *какво право имам да я критикувам?* И него го измъчваха призраци от миналото, при това изглеждаха доста живи. Греъм подпря брада на юмрука си и погледна пристигналата предишната седмица снимка. Беше на Джеси — от завършването на гимназията. Беше му я изпратил баща му. Джоан нямаше да позволи на Джеси да му я изпрати, дори детето да се беше сетило за това. Но то не беше. А и не беше дете. Джесика. Вече беше започнал да я нарича Джесика в мислите си. Тя бе жена, почти пораснала, а не рошавото хлапе, което носеше на гръб до леглото.

За момент си позволи да се отдаде на спомени за онези дни. Тогава тримата бяха семейство, а Джеси бе твърде малка, за да усеща напрежението между родителите си. Едва когато поотрасна, целият този фарс започна да ѝ се отразява. Дори и сега сърцето го заболяваше, като си я спомнеше как стои между него и Джоан и гледа объркано ту единия, ту другия. За какви глупости спореха, като се погледнеше трезво — кога да си ляга детето, парите, които му се отпускаха, летния лагер, — но те бяха симптом за далеч по-дълбоките различия между съпрузите. Основни различия. Непримирими различия.

Така казаха и на съдията. На пръв поглед разводът им протече миролюбиво. Едва по-късно, когато Джеси започна да му става все непознатата, разбра под каква форма ще бъде отмъщението на Джоан. *Каква ирония*, помисли си Греъм. Беше се оженил за нея заради още нероденото си дете, но след като бракът им се провали, в крайна сметка щеше да загуби и него.

Юмрукът му удари по бюрото и Греъм скочи на крака. Всичко беше заради тази стая, тази стая, която единствена от цялата къща съживяваше атмосферата на онзи минал живот. Стените бяха отрупани с книги и дайджести, писалището бе покрито с книжа. И снимките — родителите му, Джеси, брат му Боб и неговата съпруга — му навяваха меланхолия, за която имаше само един лек.

Килимът заглуши стъпките до коридора, където подметките му зашляпаха по полирания дъбов под и екотът им се разнесе из къщата, красноречиво говорейки за настроението му. Едва когато влезе в залятото от естествена светлина студио и затръшна вратата след себе си, шумът замря.

Часовете му на усамотение не отидоха напразно. Плановете, които донесе в къщата на Дебра на другата сутрин, бяха забележителни, още по-изящни от първоначалните. Усещаше го с цялото си същество, докато развиваше чертежите; чу го в думите си, докато ѝ обясняваше какво е направил; видя го във възхитения ѝ поглед.

— Значи все пак можем да използваме соларна плоча отзад? — попита развълнувано тя, седнала на пети до него на пода.

— Разбира се — усмихна се той, доволен от ентузиазма ѝ. — Ще стане съвършено. Можем да махнем покривите на двете стаи на пристройката и да направим солариума, който искаш. Като пристроим тук — той се подиря на коляно и се наведе напред, за да посочи на чертежа — и тук, се получава петоъгълна стая. Покривът се спуска на юг — единствената посока, където короните на дърветата са достатъчно рехави, за да пропускат слънце.

Дебра кимна и отново се взря в проектите, впечатлена от съвършено професионалния им вид. После обърна внимателно една от страниците, погледна следващата и поклати удивено глава.

— И през ум не ми е минавало, че стълбите могат да бъдат преместени.

— Почти всичко е възможно. Въпросът е дали искаш да ги преместим. Сама по себе си къщата, погледната без пристройките, е съвършено симетрична. Това, което предложи за втория етаж — да се махнат част от подовете му, — ще наруши тази симетрия. Защо да не използваме промяната и да добавим някои предимства?

Дебра се засмя.

— Добре! Това ми харесва!

Тя вдигна поглед към него и очите им установиха почти осезаема връзка. Сърцето ѝ запрескача лудо. Греъм изглеждаше също толкова поразен, но след това си пое дълбоко дъх и се изправи.

— Забравих ли нещо?

— Да си забравил ли? — попита като зашеметена тя.

Изражението му охладня.

— По проектите. Включил ли съм всичко, което искаше?

— Всичко... че и отгоре! Страхотни са, Греъм. Благодаря ти.

Той извърна очи и само кимна с глава в отговор на комплимента.

— Запази ги за теб. Имам копия от тях вкъщи. Ако се сетиш за нещо, си запиши — той понечи да се изправи. — А, и мислех в събота да се отбия да оставя някои неща в пристройката за карети. Може ли?

Отне ѝ известно време, докато си пренастрои мислите.

— Събота ли? Тъ, разбира се, чудесно — и веднага след това си спомни. — О, само че може да ме няма! Смятах да отида до Манчестър да взема някои неща — след една кратка пауза побърза да продължи: — Така или иначе вратата ще бъде отворена. Можеш да влезеш и без да съм тук.

Той се намръщи.

— Винаги ли оставяш вратата отворена?

— Тук не — отвърна Дебра и погледът ѝ обхвана стаята. — Но на вратата на пристройката липсва ключалка. Там наистина няма нищо ценно.

— Скоро ще има — измърмори той с глас, напълно в тон с киселото му изражение. След това извади със замах химикалка от джоба си и записа нещо в бележника, като остави Дебра да се оправя сама с влошаващото му се настроение.

— Предполагам, че си прав — каза хавливо тя с нарочно нехаен глас. — Тук един крадец би се заинтересувал много повече от инструментите ти, отколкото от моята пишеща машина.

Греъм не си направи труда да ѝ обясни причината за безпокойството си, а просто прибра химикалката и бележника в джоба си и се обърна да си върви. Дебра се опита да измисли нещо, независимо какво, за да го задържи още... но успя да измъдри само причината за собственото си безпокойство.

— Греъм? — рече тя, като го последва. Той спря с ръка на бравата, без да се обръща към нея. — Не изпитваш... все още... съмнения дали да приемеш тази поръчка, нали?

Той наведе глава, а след това я погледна. Гласът му прозвуча хладно:

— Разбира се, че изпитвам. Но ще свърша работата. Проклетата ти къща ме върза. И си права. Нито Форбс, нито Кампбел можеха да излязат с такива проекти.

Разбира се, че не. Нито Форбс, нито Кампбел бяха следвали в Ню Йорк, а колкото и да го отричаше, тя имаше нюйоркски вкус. Шикозен и изтънчен. Ах, тази нейна къща... пък и тя самата. Опасни са, Греъм. Много опасни.

Дебра чу форсирането на двигателя, хрущенето на чакъла под гумите, бръмченето и заглъхването му, докато тишината поглъщаше звука. Седя и слуша, докато не се възцари пълна тишина. След това се укори, че се впечатлява от разни мускулести горяни, нави чертежите и ги остави настрана, за да ги разгледа по-късно. Пъхна един чист лист хартия в пишещата машина и започна да прави списък на нещата, които трябваше да купи в Манчестър.

Първата ѝ покупка бе може би най-вълнуващата за деня. Тъй като никога досега не бе имала своя собствена кола, особено пък здраво возило с висока проходимост, отначало караше предпазливо. Но с всяко спиране — а те не бяха малко — добиваше кураж. Когато в шест вечерта зави в алеята пред къщата, малката кола под наем бе забравена и двамата с лъскавия красавец се бяха опознали и сприятелили.

Отзад стояха покупките ѝ, спретнато подредени — от дебели вълнени три четвърти чорапи и тениска с надпис „Гранитен щат“ до машинописна хартия, пликкове за писма, фъстъчено масло и желе. Там беше и голямата талашитена плоскост, която беше избрала за писалище, и здравите емайлирани тръби, отрязани така, че да стават за крака; столът с права облегалка, на който беше попаднала на една гаражна разпродажба; възглавничките, купени по-късно за него, и дебелията пухена завивка в бледосиньо и кремаво, която също бе купила от разпродажба.

Но разпродажба или не, последната покупка бе прищявка, като се имаше предвид, че в понеделник заедно с останалите ѝ вещи пристигаше и електрическото одеяло. Наистина Дебра се мота доста време на щанда за спално бельо, преди да се поддаде на изкушението. Електрическото одеяло бе практично и ефективно. Пухената завивка обаче беше удобна и действаше успокояващо.

Прочие именно завивката застла в понеделник следобед на голямото си пиринчено легло, след като камионът на службата за настаняване най-сетне потегли обратно. После настрои телевизорчето, облегна се на купчина огромни възглавници и се зае да гледа „Любовни игри“. Едва в паузата между втората и третата сцена осъзна, че не е сама в стаята.

Гръм стоеше облеганат на вратата на дневната и държеше отворена кутия сода. Очевидно се беше обслужил от нейния хладилник, а тя нищо не беше усетила.

— Май здравата си се увлякла по това, а? — попита той, когато Дебра го забеляза най-сетне. — От пет минути стоя тук. Голяма

картинка си, когато седиш на леглото и гледаш телевизия. Наистина ли смяташ да спиш в дневната?

След това вдигна кутията към устните си, без да сваля очи от нея.

Дебра се настани в поза, която вдъхваше повече достойнство, и побърза да се защити:

— Това ми се стори най-разумно. Първо, тук е огънат. Второ, стълбището е тясно и затворено и товарачите щяха здравата да се изпотят, ако им се беше наложило да качат леглото на втория етаж — то беше двойно. — А и нали скоро ще се местя в пристройката. Леглото също ще отиде там.

Той мисли цяла минута върху отговора ѝ, а след това, очевидно доволен, кимна и я похвали:

— Умно. Освен това — той вдигна кутията — благодаря за „Планинската роса“.

После тръгна по обратния път до задната врата, за да поднови работата си в пристройката, оставяйки Дебра да се съвзема след неочакваното му посещение.

Тя прегърна колене и ги притисна до гърдите си. Припомни си пристигането му сутринта. Пикапът му беше пълен догоре със строителни материали, които той сръчно прехвърли в пристройката. Дебра го наблюдаваше тайничко от един прозорец на втория етаж, очарована от непринудената сила, с която издърпваше, вдигаше и носеше товара си. После той си продължи работата, сякаш тя не съществуваше. *Не че ми пука*, каза си Дебра, когато най-сетне обърна гръб на прозореца, *наела съм го да работи, не да си играе*. Само че някак се надяваше той да спре и да я попита какво прави, дали е ходила на покупки, дори дали е купила, или само наела колата.

Но не би. Греъм просто потъваше в работата със същата неотклонна съсредоточеност, която сега критикуваше у нея. Разбира се, не знаеше, че всъщност тя създава сценария на сериала, който гледаше на екрана. Тази малка тайна ѝ харесваше. Даваше ѝ предимство. Понякога ѝ се струваше, че Греъм вижда прекалено много неща, че знае всичко за миналото ѝ.

А какво бе неговото минало? Тук, в Ню Хампшир, в сянката на планините, прекарано в изработване на разни неща с онези негови силни ръце. Дебра сведе поглед към своите и се намръщи. Бяха бели и

гладки, а неговите — осеяни с косъмчета. Пръстите ѝ бяха тънки и изострени, а неговите — жилести и с тъпи върхове. Дланите ѝ бяха меки и поддържани, неговите — покрити с мазоли. Толкова различни... толкова вълнуващи. Но прекомерно. Не биваше да забравя това. Той беше само дърводелец, а тя наскоро бе преживяла неочакван и болезнен развод. Стигаше ѝ, че бракът ѝ се беше разпаднал. Нямахше нужда да се сваля със своя работник, както се беше изкушила да направи в тъмната пристройка за карети... ама че работа, май не беше по-добра от героините си.

Мисълта за „Любовни игри“ я върна рязко в реалността и тя хвърли поглед към телевизора точно навреме, за да види края на епизода. Беше го изпуснала! Това не ѝ се беше случвало от... всъщност беше ли пропускала изобщо, откакто пишеше? Благодарение на видеото и Джейсън, който прилежно събираше касетите, бе гледала дори сериите, изпуснати по време на престоя ѝ в Хаити. Това бе нейната работа, така смяташе. А сега бе оплескала всичко!

Ядосана на себе си, тя скочи от леглото, седна на импровизираното бюро, където все още стоеше пишещата ѝ машина, и за наказание си наложи да напише още една сцена. А пък се тревожеше за това, как Греъм ще си върши работата...

Все още блъскаше по клавишите, когато, два часа по-късно, въпросният човек се появи още веднъж. Този път, когато се материализира под свода на дневната, веднага привлече вниманието ѝ. Дебра се поспря за момент с ръце, надвесени над клавишите, хвърли му един поглед, в който още личаха останки от вина, и продължи да пише.

— Здравата работиш — забеляза нехайно той.

— Опитвам се — каза тя, без да вдига поглед от полуизписания лист, като се опитваше да не се разсейва.

— От въздуха ли е?

— Моля? — Дебра написа погрешно една дума, изтри я и я напечата отново.

— Свежият въздух — рече провлечено Греъм. — Вярно ли е онова, дето го разправят за вдъхновението?

Дебра вдигна поглед и отново го наведе към машината.

— А, това ли? — след това въздъхна. — Наистина не зная. Вдъхновението никога не ми е било проблем.

Пръстите ѝ изглеждаха неуморни, но пишеха слепешката. Дебра продължи упорито, без да поправа печатните грешки. Тъй като главата ѝ беше наведена, не можа да види присмехулното изражение на лицето му, но не ѝ убягна подигравката в следващите му думи.

— Ти си рядко срещан вид писателка — каза язвително той. — Би трябвало да опишеш тайната си в книга. Ще стане бестселър.

Дебра въздъхна дълбоко и се отказа да пише. Вече имаше поне един ред с невероятни глупости. Тя сви пръстите си в хлабави юмруци от двете страни на машината и вдигна поглед.

— Имаш ли нужда от мен?

За частица от секундата си помисли, че ще ѝ отговори типично по мъжки, с банална двусмислица. Личеше му по ленивата поза, по самодоволната усмивка. Но миг след това усмивката му изчезна и той се поизправи.

— Всъщност — каза спокойно — исках да използвам телефона. За градски разговор. Ще свърша бързо.

Дебра посочи с глава апарата, който лежеше на пода, недалеч от нея, подпря ръце зад гърба си и се облегна назад, за да наблюдава Греъм. Той се приближи бързо, клекна, набра номера и започна да говори. Гласът му беше нисък, а думите — кратки и бързи. През цялото време не сваляше поглед от Дебра. Когато свърши, се изправи.

— Мерси — бе всичко, което каза, преди да излезе.

Дебра дълго стоя неподвижна, втръпчана в мястото, където бе коленичил, и си припомняше всяка подробност от образа му. Беше облечен в обичайното си работно облекло — джинси, вълнена риза и работни обувки. Макар в никакъв случай да не бе толкова мръсен, колкото първия ден, когато го бе заварила да си поправа пикапа, усилието бе оставило следи по външния му вид — нехайно разрошена коса, петно мръсотия над китката, лекия и приятен, но ясно различим мирис на мъж. Под вълнената му риза се виждаше мръсно бяла фланелка; още си спомняше как светлокафявите косъмчета се показваха от време на време от широкото деколте.

Тя потисна внезапно надигналото се в нея желание и продължи да пише усилено. Но образът му оставаше в съзнанието ѝ. Едър, мускулест, внушителен. Львът. Хладнокръвен и високомерен. За пръв път се запита какъв ли е животът му. Предполагаше, че разговорът му преди малко е бил по работа, поне лаконичните реплики, които беше

подочула, го подсказваха. Но не можеше да не се запита за неделовата му страна. Все трябваше да има такава. Един мъж, тъй очебийно мъжествен като него, не можеше да си няма работа с жени.

Изведнъж през ума ѝ мина една мисъл и дъхът ѝ секна. Като нищо можеше да е женен, може би дори с цял рояк деца у дома. О, да, беше ѝ споменал за презрението си към нюйоркчанките, но никой от разговорите му не изключваше наличието на съпруга. Не го опровергаваше и горещата целувка; нито пък, между другото, неприличното предложение за емпориото. Но нима това бе спряло Джейсън, когато тя бе негова съпруга!

В гърдите ѝ се надигна гняв. Дебра насочи отново вниманието си към пишещата машина и започна ядно да изтрива и поправя допуснатите грешки, като отчаяно ѝ се искаше да може също толкова лесно да изтрие от съзнанието си образа на мъжа в пристройката. И все пак, веднага щом потъна в обърканите съдби на клановите Гейбъл, Уокър и Фийлдинг, слабите шумове от рязане с трион и удряне с чук проникнаха в техния свят и приковаха мислите ѝ към реалността. Накрая самият Греъм спаси остатъка от деня ѝ, като си отиде също така дискретно, както беше пристигнал.

Дните течаха бавно и донякъде рутинно. Греъм пристигаше рано всяка сутрин и отиваше право в пристройката за карети. Тъй като не искаше да предизвиква дявола, Дебра просто оставяше каничка с прясно кафе на плота в кухнята, преди да се заеме с работата си. Когато пътищата им се пресичаха, това бе чиста случайност, на която и двамата реагираха с нужното безразличие. Според мнението на Дебра Греъм бе напълно доволен да влага цялата си енергия в работата. Тя пък на свой ред признаваше, че една потенциално взривоопасна ситуация е била овладяна. Не че с изминаването на дните ѝ се струваше по-малко привлекателен. Видимото му безразличие като че ли го правеше още по-желан, но тя се държеше на разстояние и си позволяваше да гледа докъде е стигнал в пристройката едва когато той си отидеше. Физическото разстояние бе нейното спасение.

В края на седмицата Греъм беше завършил в основни линии преустройството, от което се нуждаеше пристройката, и беше поставил нови прозорци, оберлихт и голям термичен купол в емпориото. Тази

нова светлина правеше чудеса и премахна и малкото резерви, които Дебра имаше към идеята да превърне пристройката за карети в свое временно жилище. Започна да очаква с нетърпение вечерта, за да види с какво ще я изненада и този път, и неизменно откриваше потвърждение, че е била права да се довери на неговата преценка.

Наистина, когато се изтърколиха вторникът, срядата и четвъртъкът от следващата седмица, започна да я измъчва нетърпение. Писането, както и разнообразните пазарни експедиции и задължителните отбивания в пощата ѝ запълваха времето. Само че усещаше нарастващо желание да наблюдава процеса. В петък се предаде.

В пристройката за карети бе по-тихо от обичайното за изминалата седмица. Вече не се чуваха удари на чук, пронизителното бръмчене на ръчния трион и по-тихото жужене на шлайфа. Дори и вратата не изскърца, когато я отвори и прекрачи прага ѝ. Самият Греъм не се виждаше никъде. Тя се намръщи, влезе още навътре, стигна до средата на помещението и се обърна.

— Ето те и теб! — извика, когато го съзря на емпориото. — Боядисваш ли?

Беше застанал на четири крака и се придвижваше бавно заднешком от най-далечния край към нея. Направи си труда само да ѝ хвърли един поглед.

— Това е лак. — След това се поспря и седна на пети. — Е, как ти се струва?

Погледът на Дебра обхвана цялото емпорио.

— Не мога да повярвам! Страхотно е!

Наистина беше светло и просторно. И дървото, освободено от горния си, потъмнял от времето, слой, бе придобило естествено светъл оттенък.

— Мога ли да се кача? — попита неволно тя и веднага посегна към парапета на спираловидното стълбище, което Греъм беше направил.

Той не отговори, а просто продължи да лакира. Дебра се качи и застана недалеч от него.

— Внимавай — рече Греъм и посочи пода от едната ѝ страна. — Там още не е изсъхнало.

Но тя така или иначе не бе в състояние да се помръдне, толкова възхитена бе от гледката, която досега бе виждала само на тъмно.

— Почти си привършил! — възкликна удивено.

Греъм вдигна четката и продължи да лакира умело. Движенията му бяха разчетени и равномерни, като полагаше новата мазка до предишната почти без или със съвсем леко застъпване.

— Това ще запази дървото, в каквото и да решиш да превърнеш тази пристройка. А и спалнята ти ще придобие далеч по-изискан вид, отколкото ако бях оставил дъските голи.

Тя погледна просторното емпорио и почти веднага започна мислено да подрежда нещата си. Голямото ѝ пиринчено легло щеше да отиде в най-далечния край, под купола, та да може да вижда звездите. Писалището щеше да пасне идеално под полегатия покрив, чийто нов оберлихт щеше да ѝ осигурява достатъчно светлина по време на работа. В другите кътчета и пролуки можеше да си нареди книгите, музикалната уредба и няколкото масички и фотьойли, които си беше донесла от Ню Йорк. А на Греъм щеше да каже да покрие задната стена на долното помещение с рафтове за различните щайги и кутии, докарани от камиона.

Тя се изправи и се наведе към високата до кръста ѝ балюстрада, за да огледа работата му. Резкият вик на Греъм я накара веднага да се дръпне назад:

— Пази се, Дебра!

— Нищо ми няма.

— Ако не внимаваш, може да паднеш долу — беше спрял да лакира, но още стоеше с четката в ръка. — Може би трябваше да направя парапета по-висок.

— Не ставай глупав! Така е съвсем безопасно. А и ако беше още малко по-висок, щеше да затвори емпориото. Но всъщност — тя го изгледа леко обвинително — ти знаеш това.

— Да — отговори безстрастно той. — Знам го.

След това се обърна намусено и отново се залови за работа.

Дебра почувства, че с това Греъм иска да ѝ каже да се маха, но не можеше да си наложи да си тръгне. Озадачена от настроението му, тя се загледа в светлокестенявата глава, сведена над четката. Греъм беше единак, вече знаеше това. През двете седмици, откакто работеше тук, нито веднъж не си бе довел помощник. Може би тя го разсейваше. Но

по-вероятно го дразнеше. Дебра се облегна мълчаливо на парапета и стигна до обезсърчаващото заключение, че макар да я намира физически привлекателна, Греъм просто не я харесва.

Странно разочарована, тя слезе по стълбите, обърна се още веднъж, за да се полюбува на направеното от него, и го остави на мира. Още щом влезе в кухнята, телефонът иззвъня. Моментът беше идеален — точно сега имаше нужда от нещо, което да ѝ повиши настроението. Тя се втурна към дневната и вдигна слушалката към ухото си.

— Ало?

Лекият шум от смущения ѝ подсказа кой е.

— Здравсти, кукличке. — Беше Харис. — Как е?

— Чудесно, Харис! — отговори ентусиазирано тя, седна по турски на пода и попита, вече по-предпазливо: — Получи ли пакета, който ти изпратих?

— Пристигна снощи. Работата ти ми се струва добра, Деб.

Преди три дни двамата бяха обсъдили по телефона съдържанието на въпросния ръкопис; тогава не беше очаквала да има проблеми. Сигурно ѝ се обаждаше за нещо друго.

— Как мина срещата тази сутрин? — попита тя.

— Липсваше ни.

Гласът му прозвуча мрачно, сякаш почти очакваше Дебра да се върне с пълна скорост, за да оправи нещата. Но тя просто се усмихна търпеливо.

— Благодаря ти, Харис. Как са останалите?

— Добре са. Все питат за теб.

— Тогава се радвам, че поддържаме връзка — подразни го тя, без да отстъпи и на сантиметър. — Можеш да ги увериш, че съм добре. Е... какви са последните новини?

После изслуша Харис, който прие с достойнство поражението си и я осведоми накратко за общата сюжетна схема през следващия месец. Нямахше нищо необичайно, за нейно облекчение дори мотивът за кръвосмешението беше отишъл на заден план. Едва когато заговориха за Гейбъллови, които тя самата бе въвела в сериала, очите ѝ потъмняха.

— Но, Харис, нали вече обсъдихме това! Селена вече бяга толкова пъти и всякога се връща покорно при Джонатан. Американските жени сигурно умират от яд!

— Този път я нямаше цели седмици. Никога не е успявала да избяга за толкова дълго от Джонатан.

Дебра се засмя тихо и снизходително.

— Двамата с теб знаем, че Марджъри искаше почивка. Сигурно е ужасно досадно дни наред да играеш Селена Гейбъл, особено ако си жена с дух, каквато е Марджъри. Предлагам да я върнем с гръм и трясък.

— Това, което казваш, е, че не бива да я връщаме, че трябва да тропне с крак и да се запъне като магаре на мост.

— Ни най-малко. Мисля, че Селена най-сетне трябва да се опита да отстоява правата си. Постоянните ѝ бягства и връщания вече стават досадни. Да ѝ дадем малко достойнство. Ако е напуснала Джонатан, понеже подозира, че той отново ѝ изневерява, да я накараме този път да го заплаши с нещо.

— Не е толкова просто, Деб. Джонатан я държи с малката тайна за бащинството на Бен.

— Тя пък има политическото влияние на баща си. Така че са квит. Аз казвам да заложим на интелигентността на Селена.

— Но тя не е интелигентна! — възрази Харис. — Тя никога не е била интелигентна!

Но Дебра вдигна ръка.

— Това вече не е истина. Досега държеше Джонатан на мушката, като му размахваше пред лицето прословутите държавни поръчки. Да я накараме да му покаже, че не е толкова глупава.

— Искаш да кажеш, да го заплаши със загубата на тези договори? Но това би навредило и на нея. Нейните собствени деца имат толкова инвестиции в „Гейбъл електроникс“, колкото и Джонатан.

— Вярно е. Но този проблем може да се разгледа от няколко страни. Децата — поне Адам и Синтия — са плът и кръв и на Джонатан. Мисля, че едва ли ще иска да им съсипе бъдещето.

Дебра стисна слушалката между рамото и бузата си и се наведе напред, за да разпали огъня. След това се отдръпна назад, но остана с лице към камината.

— Е?

— Така че — продължи тя все по-убедително, — когато Джонатан най-сетне открива Селена, те се скарват ужасно. За пръв път Селена наистина не желае да слуша безсмислените му оправдания. За

първ път му казва всичко в лицето — мненията си, чувствата си. Казвам ти, нашите зрителки ще скочат да ни аплодират.

— Момчетата направо ще се пръснат — долетя киселият отговор. *Момчетата* бяха колегите на Дебра.

— Можеш да се справиш с тях, Харис. А и вече ти казах, трябва да имаш повече сценаристки в екипа си. Кажи на момчетата, че Джонатан ще бъде компенсиран в някой бъдещ момент. Но сега да дадем шанс на Селена.

Въздишката на Харис преодоля с лекота разстоянието от Ню Йорк до Ню Хампшир.

— Добре, кукличке. Какъв е необоримият аргумент?

По устните на Дебра заигра немирна усмивка.

— Селена съвсем скромничко ще съобщи на Джонатан, че се е свързала с Рейчъл Лоудън.

— Рейчъл Лоудън ли? Та тя излезе от сюжета преди почти пет месеца!

— Ами ще я върнем... поне ще върнем заплахата за нейното появяване... за нейната много обременяваща поява.

Последва дълга пауза. След това Харис се обади с немирни нотки в гласа:

— Ама ти си много лоша, Дебра, да го знаеш!

— Това е необходимата предпоставка, за да получиш работата, нали? — каза тя малко тъжно, като си мислеше за същата *лошотия* у колегите си. Джейсън ги бе изпреварил с една крачка; дали това бе неизбежно?

— А какво ще направи Селена, когато Джонатан я притисне в ъгъла с тайната за Бен?

Дебра вирна брадичка.

— Джонатан няма доказателства. Селена го знае. Когато преди две години Ричард получи удар, единственото възможно свидетелство за извънбрачното зачатие на Бен се изгуби заедно с говора му. Ако в някой бъдещ момент решим да се възстанови като по чудо, добре. Дори можем да го свържем с изследванията за мозъчни присадки, в които Адам току-що забърка компанията. Сега, като си помисля, това би могло да бъде контра отмъщението на Джонатан.

— Не е лошо.

— Ще бъде чудесно, Харис, стига Селена да получи шанс — беше твърдо решена да настоява на своето. — Не бива Джонатан да продължава така. Естествено този път е фалшива тревога, но за бога, този човек кара една гореща връзка след друга! — гласът ѝ се повиши разпалено: — Нещата някак не изглеждат равнопоставени; няма справедливост. Селена бива наказвана постоянно за това, което е направила само веднъж. Джонатан го върши непрестанно и изобщо не страда, ако не се брой малко конфузното му положение и известни ядове, когато жена му избяга.

— На момчетата това никак няма да им хареса — измърмори Харис като далечно ехо на самия себе си. Но дори и да звучеше уплашено, само се преструваше; в качеството си на редактор на сценария, да не говорим, че беше и продуцент, той имаше неограничена власт.

Дебра продължи да спори със светнали от огъня очи:

— Ако момчетата не могат да го преглътнат, това си е техен проблем. Не сме в Средновековието. Една жена има право да се бори за това, което иска, дори да става дума само за малко уважение от съпруга ѝ! И ако не го получава, вероятно може да бъде оправдана, задето използва лукавство — когато най-сетне се спря, за да си поеме дъх, ѝ хрумна една идея. — Ако имах смелостта, щях да бутна в ръцете на Селена един по-млад мъж, някой страхотен тип, който да я обожава. Дявол да го вземе, ако имах достатъчно смелост, и аз щях да си намеря такъв! Не задължително млад, но грижовен и любящ — тя присви очи и гласът ѝ стана по-рязък. — И толкова влюбен в мен, че с радост да си затвори очите за миналото.

— Доста драматично — каза иронично Харис.

Тя, разбира се, говореше за Селена и кратката ѝ връзка, в резултат на която се бе родил Бен. Но заядливата забележка на Харис заслужаваше да ѝ обърне внимание.

— Може и така да се каже — лукаво подхвърли тя и изведнъж застана нащрек.

Нещо ѝ беше привлякло погледа, само едно движение, отразено в пиринчената дръжка на облегатата на камината маша. Тя се обърна рязко, видя, че Греъм я наблюдава втренчено, и веднага сниши глас:

— А-а, Харис, трябва да затварям.

— И да ме оставиш така след това твое избухване? Ей, ама здравата си се ядосала, нали?

— Какво имаш предвид?

— На Джейсън. Слушай, каквото и да е имало, то вече е свършило.

— Точно това се опитвам да кажа на всички.

— Не, имам предвид онази работа с Джаки.

Притеснена от присъствието на Греъм, Дебра се обърна отново към огъня и каза ниско:

— Изобщо не ме е грижа.

— Той все още те обича.

— Харис — рече рязко тя, — това просто не е вярно!

— Вярно е Деб.

— Харис... — започна предупредително тя, като потисна желанието си да хвърли поглед през рамо. — Слушай, бих искала да ме уведомиш какво си решил по въпроса със Селена. Какво ще кажеш да ти се обадя другата седмица? Става ли?

Последва пауза, а след това едно примирено:

— Става, кукличке.

— И, Харис...

— Аха?

Тя се усмихна.

— Давай по-бодро. Веднага щом си намери някоя друга, ще престане да ти досажда.

Беше схванала правилно ситуацията.

— Уф, много се надявам... Чао, Деб!

Сякаш изтощена от тирадата, Дебра постави внимателно слушалката, обърна се и погледна Греъм.

— Съжалявам. Едвам се откачих от него. Ти... да не би да искаше да използваш телефона?

Гласът на Греъм прозвуча като напрегнато ръмжене:

— Наистина ли би го направила... да се свалиш с някого само за да направиш напук на съпруга си?

На мрачното му лице бе изписано силно презрение.

— Аз нямам съпруг — отвърна тихо тя.

— Добре де. Бивш съпруг. Би ли се хвърлила на врата на някого само за да му направиш напук?

Предишното безразличие вече го нямаше. Очите, които я пронизваха, бяха остри и непреклонни.

— Не биваше да подслушваш.

— Но го направих. А ти сега се опитваш да увърташ.

Тъй като знаеше, че това е така, но не и по каква причина, Дебра се помъчи да отговори спокойно:

— Не съм длъжна да ти давам обяснения.

Той изкриви саркастично устни.

— Тогава... май е точно това.

— Кое?

Греъм стисна зъби.

— Едва доловимо признание за вина.

Дебра просто не можеше да повярва.

— Видяно само през очите на един отчаян шовинист! Изненадана съм от теб, Греъм! Зная, че тук хората са малко по-консервативни, отколкото в града, но... това вече на нищо не прилича! Нямах никакво право да ме съдиш. Ти не знаеш нищо за мен! — обидена и ядосана, тя скочи и посегна да си вземе якето. — Излизам! — заяви, докато пъхаше ръце в ръкавите. — Обаждай се колкото си искаш!

Напускането ѝ щеше да стане безпроблемно, ако Греъм не стоеше на вратата. Когато направи опит да го заобиколи, той с лекота ѝ препречи пътя.

Сякаш опарена от близостта му, тя отстъпи назад.

— Извини ме. Бих искала да изляза.

— Би ли го направила, Дебра?

— Да изляза ли? Можеш да бъдеш сигурен. Цяла седмица се каня да отида до супермаркета.

Греъм не питаше за това и тя го знаеше. Мрачното изражение и затаеният гняв в очите му го потвърждаваха. Когато вдигна поглед, сърцето ѝ подскочи.

— Би ли паднала дотам? — изръмжа той.

— Искам да вървя, Греъм. Моля те, отмести се!

Той поклати бавно глава и присви очи.

— Опитвах се да бъда благороден, да те оставя на мира. Но ако няма значение дали ще съм аз, или някой друг дървеняк...

Отне ѝ цяла минута, докато разбере за какво става дума. Когато осъзна значението на думите му, побесня.

— Шегуваш ли се? Никога не бих...

— Никога не би легнала със своя дърводелец? — той пристъпи още една крачка към нея. — Май си спомням една твоя реакция веднъж. Стана ти приятно, когато те докоснах.

Когато ръката му се вдигна, за да ѝ напомни за деня, когато бяха влезли в пристройката за карети, Дебра ловко се провря покрай него. Но ръката му се стрелна също толкова бързо и я хвана през талията.

— Недей да бягаш сега — измърка подигравателно той. — Тъкмо започва да става интересно. — И прегръдката му се стегна.

— Пусни ме! — извика Дебра.

Твърде ясно усещаше силата на ръката и дори силата на тялото, към което бе притисната. Но вместо отговор той просто я обърна и опря гърба ѝ на гърдите си. За нейна изненада, очите ѝ се насочиха към леглото и за момент панически се запита какво я е прихванало, че да го постави в дневната.

— Не можеш да направиш това, Греъм — каза задъхано тя, когато другата му ръка се плъзна по ребрата ѝ под якето.

Топлият му дъх докосна ухото ѝ:

— Защо не? Ще ни бъде приятно. Нали разбираш, да освободим напрежението.

— Аз не съм напрегната. Греъм... Престани!

Беше захапал леко ухото ѝ и когато тя извика, плъзна устни надолу по шията ѝ. Дебра се опита да се отскубне от прегръдката му, но с толкова успех, колкото и ако ръцете му бяха стоманени гривни.

— Ухаеш хубаво, бебчо!

— Стига си ме бебчосвал! Това е унизително!

Топлият му език се движеше нежно по чувствителната линия на шията ѝ.

— Греъм! — замоли се шепнешком тя. — Недей!

За частица от секундата ѝ се стори, че може да е проникнала в замъгленото му от страст съзнание. Той я целуна още веднъж по шията, вдигна устни и я обърна бавно в обятията си. Само че ръцете му се стегнаха, преди Дебра да успее да се измъкне. Прегърнал гърба ѝ с една ръка, той разпери пръсти по гърлото и повдигна брадичката ѝ с палец.

Дебра никога досега не бе виждала похот в такава чиста форма, но я позна веднага щом я зърна в погледа му. Греъм я желаше и имаше твърдото намерение да я има. Навярно трябваше да се почувства изплашена, но единственото, което я плашеше в момента, бе предателската слабост в коленете ѝ, както и съзнанието, че в името на собственото ѝ самоуважение ще ѝ се наложи да се съпротивлява.

— Хайде де — изръмжа той с натезал глас, — наела си точно човека, който ти трябва.

— Ще те уволня! — заплаши го тя, но Греъм само отметна глава назад и се разсмя. Шията му беше силна и жилеста, челюстта му — с чиста и строга линия, а зъбите — здрави и бели.

— Няма да го направиш — изгледа я уверено той. Внезапно шеговитостта му изчезна и остана само неохотно откровеният му глас. — Ти ме върза с къщата си, а аз те вързах с моите проекти. Взаимно е, Дебра. Просто и ясно.

Беше прав. Донякъде приличаха на Селена и Джонатан всеки притежаваше нещо незаменимо, от което другият се нуждаеше.

— Но ще бъде изнасилване, ако ме принудиш.

— Няма да те принуждавам.

Той наведе глава и погъделичка бузата ѝ с устни, като я докосна леко точно под окото, за да я накара да спусне клепачи. Неволната тръпка, която я разтърси, доказа, че е прав. Нямахше да използва сила, едва ли щеше да се нуждае от нея.

Когато осъзна това, тя пъкна с мъка ръце между телата им.

— Пусни ме, Греъм! — процеди през зъби. Вече водеше битка на два фронта. — Това е нелепо! Как ще ме погледнеш в очите, ако го направиш? Къде ще ти отиде радостта от обновяването на тази къща?

Устните му бяха на косъм от нейните, а гласът му прозвуча плътно и чувствено:

— В това, да идвам и да те събуждам всяка сутрин, като се пъхам на топло при теб в леглото; да усещам как тялото ти се нагажда по моето, преди да се заловя за работа. Не, Дебра, това изобщо няма да ме притесни! Ти си привлекателна и достъпна — ръката му се плъзна понадолу — и пред теб всички обещания, които си бях дал, стават на пух и прах.

Сега изглеждаше повече ядосан, отколкото възбуден, сякаш му бе трудно да приеме този болезнен факт.

А Дебра вече губеше битката. И нейните обещания вече изглеждаха далечни и неясни.

— Моля те — рече задъхано тя, — не прави това с мен! Аз не те познавам. Не зная нищо за теб!

— И никога досега не си правила любов с непознат? Хайде де, нямаш ли въображение?

— Това няма нищо общо с въображението! — възрази тя като последен отчаян опит. — Откъде да знам, може да си женен или сгоден за някоя жена, която ще се поболее, ако научи, че не можеш да устоиш на работодателката си.

Ръката, която я прегръщаше, се стегна конвулсивно, устните му станаха корави.

— Ако бях женен или сгоден — процеди през зъби той, — и през ум нямаше да ми мине да правя това.

И без да каже нито дума повече, я принуди да обърне лице към него, докато устните им се срещнаха.

ПЕТА ГЛАВА

Той беше дърводелец, здравеняк; човек, който поставяше физиката над всичко останало. Дори и досега да бе имала някои съмнения по този въпрос, грубата целувка го доказа. Разтворените му устни се движеха върху нейните, сломявайки всяка съпротива. Пламенно наклонени, те я изпиваха с неуголима жажда, от която ѝ спря дъхът.

Накрая Грeъм вдигна глава и я остави зашеметена. Пръстите ѝ стискаха конвулсивно вълнената му риза, а тялото ѝ буквално висеше без всякаква воля. Беше удивена, Грeъм явно смяташе, че е приела поражението си.

— Така е по-добре — изръмжа той. — Искам да си покорна в прегръдките ми, покорна и всеотдайна. Правата на жените имат своето място, но то не е тук.

Дебра започна да се съпротивлява възмутено.

— Ти си грубиян и простак! Пусни ме!

Погледът му опари влажните ѝ устни.

— Какво? И да пропусна забавлението? Зная как се чувстваш, Дебра. Ти си от онези жени, които имат нужда да се съпротивляват, да играят ролята на обезчестени девиси. — Дебра започна да се гърчи диво и той я стисна още по-силно в обятията си. — Е, не е нужно да го правиш сега. Няма да кажа никому, ако се отпуснеш и се забавляваш.

— Ти...

Гневният ѝ протест бе заглушен от устните му, които подновиха атаката си. Секунди по-късно обаче станаха по-нежни и започнаха да се движат по-скоро подканящо, отколкото властно. Изправена пред още по-голяма заплаха, Дебра остана неподвижна. Бе твърдо решена да го лиши от удоволствието.

Но Грeъм бе не по-малко решен да го достигне. Той се осмели да пусне гърба ѝ и хвана главата ѝ с дългите си пръсти. Обездвижи лицето ѝ с длани, сякаш бе парче дърво, стиснато в менгеме.

— Отвори си устата, Дебра — заповяда ѝ той с тих, пресипнал глас. — Отвори я.

И без да я дочака да се подчини, започна да я целува дръзко, жадно по тъгълчетата на устата, като с всяка целувка я привличаше, изкушаваше, мамеше със странната си грубост.

Дебра усещаше нещо странно в тази грубост, но не можеше да разпознае какво. Струваше ѝ се, че неговата агресивност прикрива дълбока, отдавнашна нужда, сякаш настоятелността му бе породена повече от самота, отколкото от биологична потребност. През властното отношение прозираше някаква топлина, някаква нежност. Може би ѝ се струваше така, защото ръцете му я държаха здраво, но без изобщо да ѝ причиняват болка. Или може би заради едва доловимото треперене на тялото му; треперене, което говореше за усилие да сдържи онова, което един истински брутален мъж би презирал.

Езикът му още не се беше осмелил да влезе към примамката. Изведнъж ѝ се прииска да го стори. Прииска ѝ се да я опита изцяло. Да, беше любопитна. Питаше се, щом дързостта му раздвижва така сетивата ѝ, какво ли ще стане, ако наистина проникне вътре. Но не беше само това. Онази тънка нишка отчаяние, която усещаше в него, предизвикваше у нея ответно състрадание. В онази частица от секундата искаше да задоволи нуждата му, да направи нещо за него.

Устните ѝ омекнаха, станаха още по-нежни и се разтвориха под натиска на неговите. Но когато езикът му премина между тях, отново стана безскрупулен и зашари из тъмните дълбини в устата ѝ, сякаш искаше да ги опознае, преди да го е прогонила. И тя го направи, започна да се съпротивлява на това нашествие с подновени сили, блъскаше го по гърдите и се опитваше да се отскубне. Каза си, че това не е редно, всичко това не е редно, но когато той гризна по-нежно вътрешната страна на устната ѝ, усети как в нея лумва огън, който заплашваше да я изгори отвътре.

— Моля те, недей! — извика тихо Дебра, когато устните му се плъзнаха надолу, за да изследва изваяната ѝ шия. — Недей...

Но ръцете ѝ се бяха вкопчили в раменете му, сякаш откриваха някакъв суров чар в коравите мускули. Каза си, че Греъм сигурно ще е добър в леглото, дързък и силен, и се разтрепери от надигащото се в нея желание.

— Не! — извика тя, сякаш заповядваше на себе си, и успя да се отдръпне мъничко от него.

За нейна изненада Греъм ѝ позволи да го направи. Но веднага се разбра защо. Той пристъпи още крачка напред, Дебра отстъпи назад и се озова до леглото. Преди да успее да реагира, той я вдигна. Докато да си поеме дъх, Дебра вече лежеше по гръб и над нея се беше надвесило едно лице, напрегнато от желание като изтегналото се до нея тяло.

— Какво правиш! — възкликна задъхано тя. Изведнъж той притисна бедрата ѝ с крак, а раменете ѝ с ръце.

Без да каже нито дума, Греъм наведе глава и я целуна със същата бушуваща страст, която Дебра усещаше вътре в себе си. *Поне е честен*, помисли си тя. Желаше я и не си играеше на преследване като повечето от мъжете, които познаваше. О, тя никога не бе изневерявала на Джейсън. Но имаше мъже, които ѝ правеха предложения, шепнеха ѝ неприлични безсмислици в ухото и обикаляха на пръсти около нея, понеже не им стискаше просто да я поканят в леглото си. Може би не събираха нужната смелост, тъй като подозираха, че ще им откаже. Само че имаше нещо силно възбуждащо в мъж, който знаеше какво иска и бе твърдо решен да си го вземе.

Дали и аз постъпвам честно? — запита се Дебра, докато устните ѝ откликваха безпомощно на провокациите му. Имаше приятен вкус — устата, езикът и дори зъбите му, когато прокара върха на своя по върховете им. Дори миришеше приятно — на работа и едва доловимо на лак, сурово дърво и пот. О, да, тя искаше да откликне. Но дали щеше да бъде толкова искрена и да се отдаде на физическия копнеж, който той бе предизвикал? Можеше ли да му позволи да наложи своите правила... и на сутринта да се погледне спокойно в огледалото?

— Греъм! — извика задъхано Дебра, когато той отметна косата ѝ настрана и се наведе, за да вкуси извивката на шията ѝ. — Достатъчно!

— Не, миличка — измърка напевно той, докосвайки я нежно. — Едва ли някога ще ми бъде достатъчно. Нямах представа какво правиш с мен!

Последното признание сякаш беше изтръгнато насила от него. Едва тогава Дебра усети искрата на своята власт. По някакъв начин беше разочаровала Джейсън и той бе потърсил наслада при друга жена. Съзнанието за това, колко дълбоко е въздействала на този мъж —

толкова мъжествен, толкова първичен, — трябваше да бъде комплимент за нейната женственост.

— Кажи ми какво ти правя — заповяда тя, прокара пръсти през гъстата му коса и го принуди да срещне погледа ѝ. — Кажи ми, Греъм.

Но той не искаше да участва в никакви словесни игри, затова легна изцяло върху нея и ѝ показа ясно какъв ефект е оказала върху него. След това, опрян на лакът, прокара линия от парливи целувки от брадичката надолу по шията и към бялата вдлъбнатина на гърлото ѝ.

Дебра затвори очи, наслаждавайки се с всяка своя частица на усещанията — не само на еротичния натиск на устните му, но и на омайващата тежест на мъжественото му стройно тяло, и на доказателството за възбудата му. От него се излъчваше сила, но бе обуздана, насочена към това, да предизвика реакцията, за която копнееше.

И я получи. Изведнъж ѝ се стори, че гори, и сякаш единственото ѝ спасение бе да се гърчи под него, да използва тялото му, за да загаси пламъка. Почти не осъзнаваше играта на ръцете му, но внезапно усети хлад на гърдите си и разбра, че блузата ѝ е разкопчана и лежи полусъблечена. Дали ахна от изненада, или от усетения хлад, не разбра. Нито пък имаше време да се чуди. Защото ръцете на Греъм я топлеха неуморно, а устните му не оставяха нейните на мира.

Докосваше я с уменията на дърводелец — дърводелец, изключително изкусен като мъж. Коравите му длани минаха по ребрата ѝ; ловките му пръсти се плъзнаха по дантелените чашки на сутиена ѝ. Дебра отново се удиви на грапавата кожа, която я докосваше с такава нежност. Това не бяха ръце на работник, чиито умения се ограничаваха до грубата работа, усещаше върху себе си пръсти, свикнали да изпилват всичко до най-малката подробност.

Когато пръстите му се плъзнаха по гърдата ѝ, Дебра изви гръбнак, за да бъде по-близо до него, по ирония копнеейки за силата, която бе употребил преди малко. Но желанието ѝ не се сбъдна. Той плъзна пръст под сутиена ѝ с агонизираща нежност, прокара пареща диря до издутото зърно и го потърка бавно.

— Греъм... о, да...

Когато я целуна, езикът ѝ посрещна жадния тласък на неговия, без да забелязва, че и двамата дишат неравно в трескав синкоп. Той

беше прав — наистина бе хубаво. Дебра се чувстваше обгърната с топлина и желана, безкрайно женствена и привлекателна.

— Да — промърмори тя и показа окончателното си поражение, като плъзна ръце по ребрата му, долепи длани до гърба му и го притисна към себе си.

— О, да, Греъм!...

— Каж ми...

— Толкова е... хубаво — прозвуча изпълненото ѝ с копнеж стенание и устните ѝ се обърнаха да потърсят неговите.

Но Греъм се отдръпна. Ръката му спря сладкото мъчение. Той се надигна, опря се на юмруци и я погледна.

— Ама че си хитра — изръмжа и в гласа му проличаха много други неща, освен страст, — да ме подмамиш да приема поръчката с това твое изкусително телце.

Дебра се помъчи да се отърси от шемета на желанието и си наложи да отвори очи.

— Какво? — прошепна тя, сигурна, че е пропуснала началото на репликата.

Греъм я гледаше хладно, дишаше тежко и сякаш се опитваше да се овладее.

— Може и да не съм оня млад мъж, онова *страхотно парче*, което би дала на Селена — каза той през зъби, — но, дявол да го вземе, желая те.

— За... за какво говориш?

— Много сме добри в сделките. Аз ти правя къщата, а ти ми плащаш. Ти ми топлиш леглото, а аз с радост затварям очи за сензационното ти минало.

Дебра прогони и последните остатъци замаяност и го погледна невярващо.

— Моето... сензационно минало? Няма такова нещо!

— Не се притеснявай! — ухили се грубо той. — Няма да ти задавам въпроси. Приемам те такава, каквата си... стига да правиш същото и когато се намираш под мен.

— Греъм — възкликна ядосано тя, — не знаеш какво говориш!

— Знам достатъчно — отвърна той и раздвижи долната половина на тялото си срещу нея. — Ето кое има значение между нас. Само това. Нищо повече.

Беше я подценил. Избухналият в нея гняв ѝ даде нови сили и тя го блъсна силно, направи достатъчно място между тях и скочи от леглото.

— Копеле такава! — извика тя, като придържаше с две ръце блузата си. Изведнъж се беше почувствала страшно евтина. — Миналото ми изобщо не е сензационно, нито пък бих легнала с някой мъж, за да направя напук на друг. Ти си подслушвал един личен разговор и... и това е ужасно подло!

Разтреперана от гняв, Дебра не можеше да се помръдне от мястото си. Той стана бавно от леглото и се изправи пред нея. Очите му бяха потъмнели и видимо охладнели на фона на двете червени петна, избили високо на скулите му.

— Тогава ме осветли — заповяда ѝ той с нетърпящ възражение тон, пъкна палец в колана си и остави другата си ръка да виси свободно.

Дебра го изгледа възмутено.

— Вече ти казах достатъчно. Нямам какво повече да...

— Искам да знам на какво се дължи този моралистичен пристъп. Имам предвид — рече подигравателно той, — обаждат ти се Харис, Майк и Джейсън. Даваш на Селена по-млад мъж, с който да се заиграва. Говориш, че самата ти копнееш да си намериш някой нещастен влюбен глупак. Обясни!

— Не заслужаваш...

— Говори! — прогърмя гласът му и той я сграбчи изневиделица за раменете като лъв, нападащ плячката си.

— Ти си моят дърводелец — възрази неубедително Дебра, за да му причини толкова болка, колкото и той на нея. — Нищо повече от моя дърводелец, за бога! Не ти дължа...

— Аз съм мъж — процеди през зъби той. — А ти си захванала опасна игра. Същият този дърводелец, изглежда, не е чак толкова тъп и вече започва да му писва.

Дебра беше улучила право в целта. Никога досега не го бе виждала така ядосан. Зъбите му бяха стиснати заплашително, а очите му мятаха остри кехлибарени искри. Пръстите му я стискаха толкова силно, че ѝ причиняваха болка даже и през якето. Ако не държеше отчаяно блузата си, щеше да вдигне ръце, за да облекчи болката.

— Обяснения ли искаш? — попита тя с последните си останки от дързост. — Тогава ще ги получиш — после си пое дъх, за да се поуспокои. — Харис е редакторът на сценария. Майк е моят полубрат. Джейсън е бившият ми съпруг и мой колега сценарист. Селена — процеди тя — случайно се явява героиня, която аз самата измислих. И ако искам да ѝ намеря по-млад мъж, който да ѝ дава топлина, да я обожава и да е нежен с нея, ще го направя!

Изтърпя със затаен дъх ужасения поглед на Греъм. Той отпусна бавно, съвсем бавно пръстите си, сви загрижено вежди и каза доста повнимателно, с известна колебливост:

— Ти сега... лекуваш ли се?

— Да се лекувам ли?

— Ходиш ли на психиатър?

— Защо, за бога, ще искам да правя такова нещо?

На лицето му бе изписано дълбоко състрадание, а гласът му прозвуча неохотно и внимателно:

— Нали знаеш какво е шизофрения, Дебра?

Отначало Дебра не можа да схване за какво става дума.

— Шизофрения ли? — повтори неразбиращо тя. След това разбра намека му и очите ѝ се разшириха. — Шизофрения? — възкликна истерично и без да се интересува, че блузата ѝ е разкопчана; вдигна ръце, блъсна го силно в гърдите и извика: — Не съм шизофреничка! Селена е героиня — една от многото, за които пиша всеки божи ден.

После отстъпи крачка назад и посочи с разтреперан пръст принадлежностите си, които лежаха невинно на пода.

— Аз съм сценарист! Пиша за телевизията, за една сапунена опера! Защо мислиш, че гледам сериала всеки ден? Та нали пиша сценария му, дявол да го вземе! Пиша!

Греъм стоеше като гръмнат и макар да се извисяваше над нея, изглеждаше ужасно засрамен. Неспособен да схване как е могъл да допусне такова недоразумение, той просто гледаше как Дебра се завърта на сто и осемдесет градуса и се отправя към вратата. Когато чу затръшването ѝ, Греъм се намръщи, наведе глава и разтри схванатите мускули на врата си, а после отново вдигна въпросителен поглед. Но нея я нямаше. Навън се чу двигателят на колата ѝ. Искаше му се да ѝ каже да внимава... дори да се увери, че си е закопчала блузата. Но пък

тя бе голямо момиче. Изискана жена. Жена с кариера... и то доста впечатляваща. Кой беше той, че да ѝ казва каквото и да било след глупавата грешка, която беше направил?

Усети как го завладява покруса. Заотстъпва слепешком към леглото и се отпусна на ръба му. Смяташе се за интелигентен човек, а си бе съставил напълно погрешно мнение. За момент почти я беше взел за душевно лабилна. Бог му бе свидетел, тя едва ли беше първата, която напускаше града на ръба на нервен срыв. Но... Дебра? Загледан в тавана, той изскърца със зъби, отвратен от себе си. Как бе могъл да си го помисли дори за момент, след като тя постоянно му правеше впечатление на разумна и сдържана жена.

Той наведе глава и очите му попаднаха върху машината. Тя беше сценаристка; нищо подобно на жената без работа, която има нужда от поредната доза сапунка, за да доживее до другия ден! Нищо чудно, че толкова бе настоявала да гледа сериала първия ден. Та тя беше написала сценария, за бога! Разбира се, че щеше да иска — не, да се нуждае — да го гледа. Греъм можеше да разбере колко е важно това постоянство.

Той стисна ръба на бледосинята завивка между пръстите си и се замисли за това, което беше направил. Наистина върволицата от мъже, които ѝ се обаждаха, го бяха накарали да я вземе за някаква изтънчена безделница, търсеца удоволствия. Пък и беше чул тазсутрешния ѝ разговор по телефона... тогава наистина му звучеше малко разпуснато. Откъде можеше да знае? По дяволите, защо не му беше казала истината от самото начало?

Той сви кисело устни, когато осъзна, че тя може би се е забавлявала на малката си шега. О, да, въпреки респекта, който имаше сега към нея заради писателския ѝ талант, тя все още бе гражданка, хитра и лукава. *Това обаче е вярно*, помисли си той и прокара пръсти през косата си. Беше успяла да привлече вниманието му от самото начало, дори против волята му. В такъв случай днес бе напълно в реда на нещата да поиска да я обладае против волята ѝ. Но все пак не беше против волята ѝ, нали? Накрая се притискаше в него, викаше името му. Нямахме да му се съпротивлява, ако беше взел, каквото искаше. Но след това? Колко пъти си бе задавал същия този въпрос?

Той се оттласна ядно от леглото, отиде до прозореца и се втренчи в алеята навън. Кафявият му пикап изглеждаше самотен без колата ѝ.

Той погледна към китката си, за да провери колко е часът, но едва тогава си спомни, че не носи часовник. Вече не. Не беше слагал още от заселването си по тези места. Това бе едно от нещата в живота на село, които харесваше — време, много време. Ню Йорк пък винаги се движеше по график. Там часовникът бе необходимост. Денят му представляваше марафон от една среща към друга, а работата на чертожната дъска приличаше на откраднато парче портокал, поглъщано жадно в движение. Той погали разсеяно голата си китка и се опита да си спомни последния път, когато неволно бе потърсил часовника си. Беше отдавна, много отдавна.

Очите му не се отделяха от шосето, което водеше към алеята, но нямаше и следа от кола. Той обърна глава, огледа стаята за часовник и накрая зърна радиото будилник, почти скрито на пода до леглото. Беше един. Скоро Дебра щеше да се върне. Все пак нейният сериал започваше след тридесет минути.

Той се изруга тихо за глупостта си, отиде до кухнята, грабна една „Планинска роса“ от хладилника и се върна в пристройката. Тук му беше мястото. Работникът трябваше да си гледа работата. Беше оплескал всичко с Дебра. Изглежда, откакто бе излязъл от припрения свят, просто бе загубил връзка с него. Осем години. Доста дълго време извън главния поток. Досега това никога не го бе тревожело. Защо сега трябваше да го безпокои?

Той надигна кутията и изпита наслада, когато газираното питие се разля в гърлото му. След това отиде до пикапа, седна зад волана на отворена врата, посегна към кафявата чанта, търпеливо очакваща го в сянката на пода, и захапа единия от двата сандвича с шунка и сирене, които си носеше от дома. Шунка и сирене... Той сведе поглед към еднообразната комбинация. Дебра нямаше да яде шунка със сирене. Несъмнено щеше да похапне салата, парче питка с пълнеж или половин литър кисело мляко. Познаваше жените като нея — кожа и кости заради суетата. Но... тя не беше кожа и кости, нали? Беше почувствал тялото ѝ и знаеше, че това не е така. Макар и стройна, тя бе заоблена и с нежни извивки. А когато я беше докоснал...

Той се размърда рязко на мястото си, излапа набързо двата сандвича, по едно време едва не се задави и намери спасение в поредната глътка сода. Не беше забравила „Планинска роса“. Коя беше

тя, по дяволите, и какво целеше, като заплашваше душевното му спокойствие?

Содата и сандвичите отдавна ги нямаше, а той още не беше намерил отговор на нито един от въпросите си. Върна се в пристройката и се зае да поставя ключалките, които беше купил, но едва пробил първата дупка, остави инструментите и влезе в къщата. Изведнъж откри, че се намира пред малкия телевизор и го настройва. „Любовни игри“ отдавна беше започнал. Той седна на пода, облегна гръб на леглото и се загледа напрегнато. Когато и последната сцена изчезна от екрана, вече беше повярвал във всичко. Да, Селена беше героиня от филма, макар че в този епизод само се споменаваше за съществуването ѝ. Харис Уорд беше вписан като продуцент, а Джейсън Бари — като член на екипа сценаристи. Когато се появи и името на Дебра, той се почувства почти разочарован.

Прибра телевизора в калъфа и отново отиде да слага ключалката на пристройката, като завинтваше яростно болтчета, а след това се заозърта за нещо, което да удари.

Ама че глупак беше... и колко зле се беше отнесъл с Дебра! Разбира се, тя не беше негов тип, но заслужаваше известно уважение! Ужасно му се искаше да я обвини, задето беше капитулирала в ръцете му, но не можеше. Физическата искра съществуваше, въпреки останалите различия между тях. Какво, той самият не беше ли престъпил обещанията си да я избягва? Не беше ли започнал сам тази нещастна лудория? Колкото и да му се искаше да вярва, че просто е реагирал на нейните действия в гнева си, всъщност имаше и нещо повече. Тя го привличаше. И нямаше никаква, ама никаква представа какво да прави!

Той грабна една секира, изхвъркна от пристройката и се нахвърли на едно старо изсъхнало дърво в двора. Едва беше отсякъл само долните клонове, когато ухото му долови бръмчене на двигател. Греъм хвърли един поглед към пътя и видя, че автомобилът свива бавно в алеята. Когато Дебра най-сетне дръпна спирачките, той отново сечеше с дълги, яростни удари.

Тя изгаси двигателя и постоя така за минута, като се чудеше какво да прави. Дължеше му извинение, трябваше да му каже още в самото начало. Тогава ѝ се струваше като игра, но играчката се бе превърнала в плачка. Как можеше да го обвинява? А пък как беше

омекнала накрая в ръцете му... е, той почти можеше да бъде оправдан, задето мислеше най-лошото за нея. Що за жена можеше да пристигне в такова усамотено място и да наеме висок, мускулист и необикновено мъжествен тип като него? Разбира се, той бе същевременно блестящ проектант и изкусен дърводелец, но сценарият ѝ беше натрапчиво познат. Колко пъти беше писала негови вариации!

Тя поклати глава, измъкна се от колата и се отправи към къщата, потънала в мисли. Нямахте да види Греъм, ако той бе вдигнал поглед, но това така или иначе не се случи. Всъщност не знаеше какво да каже, ако я бе заговорил; но и това не се случи. Когато влезе вътре, Дебра захвърли якето си на леглото и се запъти към кухнята да си направи чаша чай. Но топлината му не успя да премахне обхваналия я вътрешен хлад.

Откакто бе напуснала къщата, караше, без да спира. Всъщност беше спряла за известно време на банкета на едно пусто шосе с изглед към някакво пасбище. И бе мислила за Греъм. Да, съжаляваше, задето в началото не бе искрена с него. Ужасно се срамуваше от това, че накрая бе започнала да му се моли. Но най-сериозната ѝ причина да се укорява бе начинът, по който го бе унизила.

Беше нагло... и ненужно. Когато го нарече така грубо *нищо повече от мой дърводелец*, тя имаше предвид, че са просто двама души, чиито пътища се пресичат в името на една обща цел. Но в думите ѝ се криеше и друго значение — което гневът ѝ бе извадил на повърхността, — че той по някакъв начин е по-малоценен от нея.

Това не беше вярно. Като дърводелец Греъм притежаваше умения, за които тя не би могла и да мечтае. Плановете, които беше представил, превъзхождаха всички останали, които бе виждала досега, и с отличното си техническо изпълнение, и с проявеното в тях въображение. Наистина и други неща в него подсказваха, че е получил добро образование. Говореше културно, имаше богат речник и дори в чувството му за хумор се проявяваше някаква изтънченост.

Тя отиде към предната част на къщата и се поспря до прозореца на празната трапезария. Дърва за камината. Той насичаше изсъхналото дърво на цепеници за камината. Дебра гледаше като в транс как брадвата му описва почти пълен кръг, как я издърпва назад и нагоре близо до крака си, на нивото на гърдите и раменете си, и още по-нагоре... докато вложеше силата на мускулестото си тяло в маха

надолу. Следваше трясък, който разцепваше почти гладко цепеницата. Дебра издиша, обърна се с гръб към прозореца, облегна се на рамката му и отпи глътка от сякаш внезапно изстиналия чай.

Интересуваше я. Беше я заинтригувал още от самото начало, когато така категорично бе отказал предложението ѝ за работа. Да, тя усещаше физическото му присъствие, но имаше и нещо повече. Може би просто навик. Все пак писането за хората, за постъпките и подбудите им бе нейна професия.

Тя вдигна рязко глава и се изправи. „Любовни игри“! Напълно беше забравила! Тя си погледна отчаяно часовника и разбра, че го е изпуснала. Вече два пъти Греъм я караше да забравя. Два пъти! Раздразнена, че отдава толкова внимание на един мъж, който не бе нищо повече от една преминаваща през живота ѝ фигура, тя връхлетя с гръм и трясък в дневната и седна зад пишещата машина. Там я намери и Греъм, когато половин час по-късно влезе в къщата.

С дебел наръч нацепени дърва в ръце, той я погледна едва-едва, докато отиваше към камината. После клекна да нареди цепениците една по една в близкия панер и ѝ хвърли още един поглед. Дебра седеше неподвижно и също го гледаше.

— Ходи ли на пазара? — попита той, сякаш за да запълни времето.

— Тъ... не — отвърна тихо Дебра. Напълно беше забравила и за това. — Повозих се. Нямахше... много движение — *ама че тъпо* — помисли си. — *Това да не ми е Ню Йорк!*

Той обаче само кимна и отново се зае с цепениците.

— Движението тук рядко е натоварено. Става малко по-зле само през есента, когато идват туристи да позяпат планините. Тогава става красиво.

— И сега е красиво.

— Вярно е — той довърши работата си, стана и отупа ръце. — Ето. Тези ще ти стигнат за известно време. Периодично ще сека от дървото. И без това трябваше да се махне.

— Зная. И... ти благодаря.

Той кимна отново, без да я поглежда, и се обърна да си върви. Когато се спря с наведена глава, вдигна ръка и си потърка врата, тя затаи дъх.

— Слушай, Дебра — започна той, като я погледна предпазливо.
— Извинявай за преди малко. Направих няколко прибързани и погрешни заключения. Това не биваше да се случва.

Дебра изслуша извинението му, но накрая поклати глава.

— Не, Греъм. Вината е моя. Трябваше да ти разкажа за работата си още първия ден, когато ме завари да гледам сериала. За Харис, Майк и Джейсън — усмихна се вече по-срамежливо тя — предполагам, че трябваше да обясня малко повече, когато ти ги споменах. Нищо чудно, че си добил погрешна представа. А колкото до разговора, който чу днес... е, със сигурност ти е прозвучал доста ексцентрично!

Едната светлокестенява вежда под перчема му се повдигна.

— *Ексцентрично* е една от подходящите думи. Бях започнал да си мисля, че се каниш да превърнеш тази къща — погледът му се плъзна по стаята, сякаш си я представяше в завършен вид, — моя шедьовър, в гнездо на порока.

Докато говореше, едното ъгълче на устните му потрепна — знак, че си възвръща старото чувство за хумор. Дебра усети, че ѝ става по-леко, сякаш камък бе паднал от плещите ѝ.

— Не — въздъхна тя. — Къщата е моя и само аз ще живея в нея. Понякога може да ми идват гости, но се надявам тук да намеря мир и спокойствие.

— Ще го намериш... аз го намерих.

Това май бе идеалната пролука.

— От колко време си тук? — попита тя, стигайки до внезапното заключение, че той не е от местните.

— От осем години. Имах късмет. Тук намерих достатъчно работа, за да се издържам. Колкото до спокойствието — рече усмихнато Греъм, — това може да ме поддържа завинаги.

Дебра подви по-удобно крака под себе си и се облегна назад на стената.

— Разбирам какво имаш предвид. В тишината, в птичата врява сутрин има нещо...

— Още не си чула всичко. Само след няколко седмици ще се върнат и другите птици и ще започне любовният им сезон... — гласът му увисна в мълчалива споделена неловкост. — Ами... всъщност е... хубаво.

Тя се усмихна внимателно, след това кимна.
— Очаквам го с нетърпение.
Обнадежден от усмивката ѝ, Греъм се обади тихо:
— Пропусна си сериала.
Дебра се изчерви.
— Знам.
— Аз го изгледах.
Очите ѝ светнаха.
— Наистина ли?
— Аха. Изпуснах началото, но през останалото време не отделих очи от екрана.
— Хайде бе! — изгледа го тя с подозрение.
Той вдигна ръка.
— Добре. Не ми беше чак толкова интересно. Поне историята. Но ме очарова диалогът и фактът, че ти си го написала...
— В днешната серия не съм аз. Мисля, че трябва да е на Дон.
— Но все пак името ти беше изписано накрая. Трябва да си много талантлива.
Дебра омаловажи постиженията си, като сви рамене.
— Работя упорито, но ми доставя удоволствие.
— Отдавна ли се занимаваш с това?
— От шест години.
— Значи си била много млада, когато си започнала. Мислех, че е много трудно да пробиеш в такава област.
— Трудно е. Използвах... малко помощ.
— Сега ще позная. Баща ти е някоя клечка в телевизията.
— Не съвсем.
— Тогава... майка ти трябва да е актриса, някоя от редовните изпълнителки в сериала.
— Тц.
— Значи... няма кой друг да е, освен Джейсън — и Греъм наклони глава въпросително.
— Да — усмихна се горчиво тя. — Джейсън. Запознахме се на един писателски семинар, когато бях последна година в колежа. Той четеше лекции; по това време пишеше за друга сапунена опера. Започнахме да излизаме, оженихме се. Освен другите неща ме научи и на занаята.

— Или е добър учител... или ти по рождение си имаш талант.

— По малко и от двете, предполагам — заразмишлява на глас Дебра. — Специализирах английски и голямата ми мечта бе един ден да напиша най-великия роман на Америка — последното провлече с натежал от самоирония глас. — Семинарът на Джейсън наистина бе първата ми среща с писането на сценарии. То ме очарова. Бях омагьосана едновременно от самото писане и от красноречието на Джейсън.

— А от самия Джейсън?

— И от него — тя сведе поглед към скута си, където пръстите ѝ лежах дълги, тънки и голи, въздъхна и вдигна поглед. — Както и да е, започнах тайничко да работя с Джейсън. Нали разбираш, да написвам тук-там някоя сцена, когато не му стигаше времето.

— Сътрудничила си му.

— Отначало неофициално.

Очите на Греъм потъмняха.

— Искаш да кажеш, че той е обирал лаврите?

— О, не беше точно така — застана бързо тя в защита на Джейсън. — Все пак по това време вече бяхме женени и той и без това ме издържаше. Аз не исках лаврите или парите. Те просто щяха да се преместят от единия в другия джоб.

— Доста благородно от твоя страна. Повечето хора биха настоявали за светлината на прожекторите.

— Аз не обичам прожекторите.

Той я изгледа скептично.

— Наистина ли? Но... почакай. Отклоняваме се от темата. Искам да чуя останалото.

Беше застанал с удобно разкрасени крака, пъхнал ръце в задните си джобове. За момент Дебра се запита дали да не го покани да седне, но си наложи да не го прави, да не би той да изтълкува предложението ѝ като подкана. След провала преди малко бе доста напласена.

— Няма много за разправяне — каза му. — Когато се стигна дотам, да пиша сценарии за цели дни, Джейсън настоя да уведоми продуцентите, че способностите ми са равни на неговите. Не че беше вярно, но това им даде възможността, да освободят един от сценаристите, който искаше да се откаже. И ме приеха. Това е.

— Прекалено си скромна — укори я Греъм и я изгледа с присвити очи. — Доколкото съм чувал, шоубизнесът понякога е жесток. Трябва да си много добър, за да пробиеш, независимо дали имаш връзки, или не. Кой казва, че работата ти не е по-добра от тази на Джейсън?

— Аз. Той е добър. Идеите му са последователни и написаното от него винаги е малко по-гладко от това на останалите — Дебра стана замислена. — Предполагам, че човек преминава през различни етапи. Когато започнеш да пишеш, не искаш нищо друго, освен да се вместиш в калъпа. При този вид работа това е наложително. Като се има предвид, че шест, седем и понякога дори осем писатели подготвят сценариите за различните дни, би било истинска катастрофа, ако всеки пишеше в свой стил. Зрителят би се объркал напълно. Има, разбира се, някаква свобода — в неща като балансирането на диалозите и дори в тълкуването на реакциите на героите. Но е нужно време, докато добиеш увереност и авторитет, за да можеш да се наслаждаваш на тази свобода.

— И ти не вярваш, че си достигнала този етап?

Дебра си спомни сутрешния си разговор с Харис и каза убедено:

— Мисля, че най-сетне започвам да го достигам. Поне се надявам да е така. Сега, когато гледам сериала, зная точно кой е написал сценария. Дон, Мартин, Стийв — в работата им се долавя техният собствен стил. Дълго време имитирах стила на Джейсън. Надявам се, че сега това се променя.

Известно време и двамата мълчаха. Когато Греъм най-сетне наруши мълчанието, го направи предпазливо:

— Като че ли не таиш лоши чувства към него.

Тя наведе глава, а после я вдигна.

— Към Джейсън?

Греъм кимна. Тя отметна косата от лицето си и сви рамене.

— Няма за какво да тая лоши чувства. Джейсън беше чудесен учител. Той ми даде кариера и възможност да се издържам. Без него никога нямаше да постигна това, което съм постигнала днес.

— Във всяко отношение ли? Само заради Джейсън ли стоеше в Ню Йорк?

Тя помисли върху въпроса му и прокара пръст по най-долната редица клавиши на машината.

— Да. Предполагам, че да. Но само защото той обича големия град. Аз от години исках да се преместим.

— Това ли беше... единият от проблемите?

— В брака ни ли? Господи, не! — засмя се тихо тя. — Съмнявам се Джейсън изобщо да е знаел как се чувствам, а аз нямах намерение да му го обяснявам. Той беше щастлив, а следователно и аз.

Греъм се подсмихна иронично.

— Хубаво споразумение.

— Ама то наистина беше хубаво! — възкликна Дебра, за да обори сарказма му. — Искам да кажа, че прекарахме пет хубави години. Той беше добър с мен. Водехме доста активен живот — много събирания и така нататък — и преуспяхме.

— Какво се случи после?

Не беше очаквала такава прямота. Тя сведе отново поглед и се намръщи. Някак си нямаше сили да изрече цялата истина. Беше твърде унизителна.

— О... предполагам, че имахме нужда да си починем един от друг. Нещо като поемане в различни посоки.

— Ей така, изневиделица?

Дебра продължаваше да избягва погледа му.

— Аха.

— Странно. И наистина тъжно. Звучи ми така, сякаш между вас е имало нещо много хубаво. Да ви се появи... просто нужда да си починете един от друг... това не предвещава нищо добро за всички останали видимо щастливи бракове, нали?

Нужно ѝ бе само да му хвърли бегъл поглед, за да осъзнае, че е попаднала в капан. Той нито за секунда не бе повярвал, че двамата с Джейсън просто са се отчуждили. Но пък защо трябваше да го вярва? Хората неизменно приемаха, че ако си станал популярен телевизионен сценарист, означава да си успял, а успяването за тях означаваше да водиш лъскав забързан живот. Тя и Джейсън не можеха просто да решат да се разделят ей така, заради самото забавление. Не, със сигурност имаше някакъв голям, драматичен конфликт.

И наистина имаше. Но Дебра изобщо не искаше да навлиза в тази тема.

— Предполагам, че и ние сме си имали своите проблеми като останалите семейства — рече несмело тя с надеждата това да го

задоволи.

— Но ти си го обичала, нали?

— Да. Обичах го. Известно време буквално го обожавах. Отначало, когато се оженихме, ми се струваше, че е някакъв бог. Той сякаш познаваше всичко и всеки. Може би... може би просто не съм била в състояние да достигна неговото ниво.

Греъм я погледна с укор.

— Изобщо не го вярвам. И дали не е било точно обратното? — после, като видя озадаченото ѝ изражение, обясни. — Възможно ли е ти да си станала заплаха за него?

— Разбира се, че не! Аз нямах никакво предимство пред Джейсън.

— Може да не си го съзнавала, но и той да е имал своите страхове и комплекси.

Дебра помисли за момент върху тази възможност и поклати енергично глава.

— Не. Джейсън беше напълно уверен в себе си. Той знаеше кой е и какво иска.

Собствените ѝ думи я боднаха и тялото ѝ потръпна едва доловимо. Той беше искал Джаци. По-просто от това не можеше да бъде.

Ръцете на Греъм се измъкнаха бързо от джобовете и той пристъпи към камината.

— Ама тук наистина става хладно.

После клекна, покри снощната пепел с нови цепеници, протегна се до поличката отгоре за кибрита и запали огън. Едва когато се увери, че цепениците са се разгорели, се отдръпна назад, но само толкова, че да не закрива топлината от Дебра. Не седна, просто остана на едно коляно на пода, подпрял лакът на другото.

Дебра го наблюдаваше нащрек, страхувайки се да не му стане прекалено удобно. Не че имаше работа за вършене, напротив, следобедът ѝ беше свободен. Всъщност, като си помислеше, ѝ беше приятно да си приказва с него въпреки неприятната тема. Странно... откакто беше научила за изневяратата на Джейсън, за пръв път ѝ се удаваше да мисли и говори за него така свободно.

Греъм запита в унисон с мислите ѝ:

— Трудно ли ти е... да продължаваш да работиш с него?

— Разстоянието върши чудеса — рече замислено тя й се усмихна леко. — Не ни се налага да контактуваме пряко. Най-близката ми връзка с него е, когато гледам работата му на екрана.

— Няма ли срещи на колектива или нещо подобно?

— Може би, от време на време.

— Би могла да вземаш самолета, за да ходиш на тях...

— Не искам! И наистина не е нужно. Освен това съм... напълно доволна, че си стоя тук.

Той я изгледа остро, наклонил глава на една страна.

— И колко дълго ще продължи това?

— Моля?

— Колко дълго ще бъдеш щастлива тук?

Помисли си за Джоан. Тя винаги отказваше дори да посети провинцията; представата й за ваканция бе да отиде със самолет до Париж, Акапулко или на островите.

Дебра вдиша дълбоко и се престори на ядосана.

— Ето пак... Греъмвата песен. Тук съм завинаги! Как да те убедя в това?

— Чувам те какво казваш, но все още имам съмнения. Съдейки по това, което ми разправяш, животът ти в Ню Йорк трябва да е бил много натоварен, много активен. Пренасянето ти тук сигурно е голяма промяна за теб. След време може да се отегчиш.

— Имаш предвид, че като се отегча, може да преча на дърводелеца си, проглушавайки му ушите с приказки? — попита тя, но леко извитото ъгълче на устните й пречеше на думите да прозвучат твърде остро.

Греъм последва примера й:

— Е, това би могло да се превърне в проблем. Сега започвам една огромна поръчка. Не бих искал да вписвам *клюкарстване със стопанката* като забавяне, сравнимо например с *очакването да пристигне новата фурна*. Между другото — премина той към по-прагматичен тон, — системата за слънчева енергия, която съм замислил, би трябвало да осигурява по-голямата част от необходимата ти топла вода.

— Страхотно!

— Все още искам да поставя и един запасен бойлер, но той през повечето време ще стои изключен.

— Звучи добре — кимна тя, но си спомни разговора, който това делово отклонение бе прекъснало. — Виж, ако те задържам...

— Не ме задържаш. В пристройката всичко е свършено. За понеделник сутринта съм се уговорил с един човек да дойде да ми помогне с пренасянето на багажа ти. След това ще мога да започна тук.

Дебра се усмихна доволно, поизправи се и въздъхна.

— Е, тогава... предполагам, че искаш да си вървиш у дома... Сам ли живееш?

— Аха — отвърна той, без да се помръдне.

— Наблизо ли?

— Не е далече. На около десет мили в тази посока — и махна с глава на север.

— Близко до планината?

Той кимна лениво, но по всичко личеше, че не бърза повече от нея. *Може би, помисли си Дебра, и на него му е приятно да си говорим.* Странно, но... не усещаше заплаха... или вина...

— Бил ли си женен някога? — после, когато той ѝ хвърли укорителен поглед, бързо обоснова въпроса си. — Вече ти разказах за мен. Съвсем честно е.

Усмивката му се позабави, но в замяна на това беше сияйна.

— Предполагам, че е така — сиянието поизгасна. — Да, някога бях женен.

— Но не тук?

— Не.

И отново не изяви никакво желание да ѝ каже откъде е. Вече на два пъти избягваше това откровение. Дебра предполагаше, че му е неловко. Можеше ли да го укорява за това? Тя самата току-що бе избягнала въпроса за провала на брака си. Поне като знаеше, че той крие нещо, се чувстваше наполовина оправдана.

— Отдавна ли беше?

— Много.

— И все пак не си се оженил повторно.

Не можеше да го разбере. Беше хубав и много приятен, когато оставеше онова свое високомерие, пък и очевидно добър в работата си.

— Не — отвърна простиичко Грeъм. После протегна ръка напред, взе машината и разбути жарта.

— Не се ли чувстваш самотен понякога?

Ъгълчетата на устните му се отпуснаха надолу.

— Тц. Тук има много работа. Постоянно съм зает.

Отговорът беше уклончив и двамата знаеха това. Многого работа и постоянната заетост не бяха същото като да не си самотен. Често човек гледа да е непрекъснато зает, за да избегне самотата.

Докато той наблюдаваше огъня, Дебра наблюдаваше него. Профилът му беше изсечен, грубоват и ѝ напомняше кой е той и къде е предпочел да живее през последните осем години. Каза си, че прекалено много се занимава с неговата уклончивост и си въобразява, че положението му напомня нейното. Изобщо не се налагаше да идва от големия град като нея. Тук изглеждаше като у дома си; можеше и да е живял през по-голямата част от живота си в същия бавен ритъм в някой друг малък щат, в някой друг град от селски тип. Разбира се, оставаше въпросът за проектите, които бе начертал за къщата ѝ. Все някъде трябва да бе усвоил тези умения. Но пък имаше отлични училища и в много малки градове... Къде наистина бе завършил? Тя отвори уста да го попита, но точно в този момент телефонът иззвъня.

Греъм обърна глава по посока на звука, но ръката на Дебра се протегна да го спре.

— Ало?

— Как си, Дебра?

Разпознала веднага гласа от другия край на линията, тя се усмихна.

— Чудесно, Стюарт, а ти?

По-големият ѝ брат едва бе започнал отговора си, който вероятно щеше да бъде речовит и многословен, когато Дебра усети силната неприязън на Греъм. Тя вдигна поглед и трепна от изненада.

ШЕСТА ГЛАВА

Времето, което бе прекарала в разговор с Греъм, бе изненадващо приятно, неочаквано отпускащо. Когато го видя намръщен, Дебра веднага се почувства така, сякаш е загубила нещо важно. Едва когато чу гласа на Стюарт в ухото си, разбра.

Тя покри с длан слушалката, пъкна я под брадичката си и прошепна припряно:

— Стюарт е по-големият ми брат.

Монологът на по-големия ѝ брат веднага секна.

— Кой е там? — попита остро той, винаги подозрителен към това, което не знаеше.

Дебра не сваляше очи от Греъм и го гледаше с укор, достатъчен да противодейства на намръщената му физиономия.

— Човекът, който ще ремонтира къщата ми. Тъкмо обсъждахме някои неща.

Съвсем вярно, помисли си, макар и малко подвеждащо.

— О! — Последва кратка пауза. — Кой е той?

— Името му е Греъм Рейд. Пристигна с отлични препоръки.

В очите ѝ проблеснаха немирни искрици, когато Греъм извърна поглед. Тъкмо се канеше да зареди похвали за проектите му, когато Стюарт я прекъсна:

— Сама ли си с него?

От киселия му недоверчив тон ѝ стана неприятно. Винаги се държеше покровителствено, но се беше провалил единствения път, когато наистина можеше да ѝ помогне. Дори и теоретичният сблъсък на интереси бе прекалено неубедителна защита за постъпката му.

— Добре съм, Стюарт — процеди тя, а след това си наложи да се отпусне. — Но аз те прекъснах. Какво казваше... нещо за майка?

Гласът от другия край на жицата издаваше по-скоро раздражение, отколкото острота:

— Обади ми се преди малко. Ти говори ли с нея?

— От няколко дни не съм.

— Почакай да чуеш последните новини!

— Чакам.

Греъм посегна за още една цепеница, сложи я в огъня и се изправи. Дебра проследи с поглед движението му, като се надяваше, че няма да си отиде. Можеше да посъкрати разговора със Стюарт.

— Този път иска голяма сватбена церемония — думите бяха разтеглени до крайна степен и в тях се долавяше презрение.

Това желание бе нещо ново за Дебра, макар отдавна да бе признала ексцентричността на майка си.

— Искаш да кажеш — с шафери, които да водят гостите до местата им, розови листенца и дълги шлейфове?

— Позна! Тя не може да направи това, Дебра! Това е четвъртият ѝ брак, за бога!

Дебра си пое дълбоко дъх и отправи молитва за търпение.

— Зная, че ѝ е четвърти брак.

— Това е неприлично.

— Не и ако го иска.

— И онзи идиот Гарднър...

— Аз харесвам Гарднър.

— Искан да я накара да се премести в Палм Бийч. Това знаеше ли го?

— Не. Но мисля, че няма нищо лошо — устните ѝ се изкривиха в добродушна насмешка. — Мама е достатъчно голяма, за да се оправя с него.

— Така ли мислиш? Виж какво стана със Стенли.

— Тя не беше виновна. Омъжи се за Стенли, защото умираше да го има до себе си. Той беше очарователен компаньон. Откъде можеше да знае, че е превърнал това си качество в добре платено занимание?

Стюарт изсумтя презрително.

— Длъжна беше да знае.

— Хайде, Стюарт, стига вече! Та тя беше влюбена в този човек!

— Влюбена? Наистина ли мислиш така? Ами Майкъл?

— Майкъл беше друга работа. Когато се омъжи за него, тъкмо се възстановяваше от връзката си с татко и смяташе, че има нужда от по-тих, по-хрисим мъж.

— И сигурно и него е обичала?

— Посвоему.

Греъм стоеше облегнат на полицата над камината и изучаваше напрегнато огъня, който беше запалил. Дебра усещаше, че го задържа.

— Виж, Стю, това не е наша работа — започна тя в безплоден опит да прекрати разговора.

На Стюарт обаче тя не му минаваха.

— Тя ни е майка. Разбира се, че е наша работа! Мисля, че от нас зависи да ѝ влеем малко ум в главата.

— Точно тук грешиш. Животът си е неин. Тя знае какво прави. Точно сега искрено вярва, че е влюбена в Гарднър. А какво ще бъде другата седмица... или другия месец... никой не знае.

— Опитваш се да избягаш от задълженията си.

Дебра усети, че раздражението ѝ нараства. Стюарт винаги успяваше да ѝ подейства по този начин.

— Не бягам! Просто смятам, че трябва да оставим мама на мира.

— Но ѝ дължим нещо.

— Прав си. Дължим ѝ лоялност и подкрепа. А тези неща не са по твоята специалност, нали?

Стюарт продължи, като се направи, че не е чул хапливата ѝ забележка:

— Това, което и дължим, са добри съвети.

— Съвети ли? — извика Дебра с гневно блеснали очи. — Че кои сме ние да ѝ даваме съвети? Моят брак току-що се разпадна пред очите ми, а твоят... е, твоя трябва да е благословен със съпруга като светица, която би се примирила с всичко, освен с бой! Като си помисли човек, Стюарт, нашите съвети не струват пукнат грош! — тя се задави от гняв, наведе глава и вдигна ръка, за да си потърка челото. После измърмори с неравен глас. — Виж, наистина трябва да затварям.

— Значи искаш да ходиш на тежка сватба?

— Няма да ходя на никаква сватба! Не съм там, забрави ли?

— Лесно можеш да дойдеш. Тя ще иска да си тук.

— Ще ѝ се наложи да ме разбере. Между другото и ти можеш да ѝ кажеш. Все пак си ми длъжник.

Мразеше тези обаждания, мразеше ги!

— Длъжник ли?

— Той беше най-добрият ти приятел, Стюарт! И ти през цялото време си знаел какво върши!

Погълната от яда си, Дебра за момент забрави присъствието на Греъм, докато той не привлече вниманието ѝ, прехвърляйки тежестта от единия крак на другия. Тя вдигна сепнато очи, видя, че я гледа втренчено, извърна отново очи и сниши глас:

— Ще трябва да ти се обадя друг път, Стю. Чао.

Само втренченият поглед на Греъм я възпираше да не затръшне телефона. Тя постави нарочно бавно слушалката, като държеше очите си извърнати, докато овладее гнева си. Внезапно я обзе ново раздразнение — тя си даде сметка за думите, които току-що бе изрекла.

— Съжалявам — смотолеви разсеяно тя. — Не беше нужно да слушаш всички тези неща.

Греъм не каза нищо, просто чакаше, предполагайки, че тя ще иска да обясни това, което беше чул, и че ще го направи, както сама прецени.

— Майка ми смята пак да се омъжи — започна несигурно Дебра, като си играеше нервно с пръстите си. После стана рязко и отиде до прозореца. — Това ще ѝ е четвъртият брак. Исква официална сватбена церемония — и кръстоса ръце, обгръщайки зиморничаво раменете си.

Греъм я доближи тихичко и се облегна на рамката на прозореца с лице към нея.

— Мога да я разбера.

— Брат ми не може. Исква да я разубеди.

— Да не прави голяма сватба... или изобщо да не я прави?

— И двете... макар че не мога да проумея защо смята, че това е негова работа.

— Той самият женен ли е?

С вперени в назъбения вечнозелен хоризонт очи, тя се намръщи.

— Може да се каже.

После помълча малко, като се опитваше да намери думи за чувството, което не ѝ даваше мира.

— Греъм — започна тя, пое си дъх, вдигна поглед към него и отново го впери в хоризонта. После издиша и наведе глава.

Усетил вътрешната ѝ борба, той не каза нищо. За пръв път я виждаше толкова неуверена в себе си и макар че му се искаше да протегне ръка към нея, не посмя.

Дебра прошепна измъчено, без да вдига очи:

— Греъм, случва ли ти се понякога да... да се укоряваш, задето не си съумял да запазиш брака си?

После вдигна бавно поглед. Греъм видя болката в него и разбра, че майка ѝ и брат ѝ бяха само външен повод да се разстрои толкова. Ако по думите ѝ можеше да се съди къде ѝ е умът, значи беше потърсила съчувствие от най-добрия източник.

— Често — отвърна тихо той. — Много често.

— Даже и след толкова време? Не минава ли?

Греъм помисли малко, за да се сети какви са били чувствата му веднага след развода и как са се променили оттогава.

— Мисля, че чувството за провал идва най-накрая. Поне при мен беше така. В началото имаше гняв и объркване. Едва по-късно, когато те се уталожиха, се появи това ужасно чувство, че съм неудачник. И от време на време все още го усещам.

Мислеше за Джеси и пълната си неспособност да запази духовната си връзка с нея.

— Но тук си успял.

— Като проектант и строител — може би. Но с положителност не и като съпруг и баща.

Дебра прие, че е искал деца, но не е имал.

— Затова ли не се ожени повторно? — Греъм сви рамене и тя продължи импулсивно. — Искам да кажа, защото си се провалил в нещо, за което си положил толкова много усилия да се получи.

— Това е нормално усещане, Дебра.

— Но при мен е доста по-зле — без да осъзнава, гласът ѝ се повиши. — Чу разговора ми със Стюарт. Майка ми се е омъжвала три пъти! Самият Стюарт гледа на брака си като на някакво куче. Когато го иска, го потупва по главата, а когато не е в настроение, го изритва и то се скрива в другата стая. Виж и работата ми. Героите влизат и излизат от брака като в игра с музикални столове... — тя си пое дъх и издиша съкрушено. — Но коя съм аз, че да критикувам, когато и да било? Не съм по-добра от тях. Освен това не успях да направя така, че бракът ми да се получи.

Последните думи бяха изречени почти шепнешком. Умолителното ѝ изражение се бе сменило с униние.

Сърцето му се късаше. Никога досега не се бе чувствал толкова неспособен. Искаше да я прегърне и утеши, да ѝ каже, че това няма

значение. Но имаше. Поне за него. Провалът на брака му бе нанесъл дълбоки последствия върху неговия живот. И кой бе той да смята, че може да раздава съвети?

— Какво всъщност се случи с брака ти, Дебра? — чу се да я пита тихо.

Отне ѝ доста време, докато намери точните думи. Накрая гласът ѝ прозвуча едва доловимо, приглушен от унижението:

— Съпругът ми... ъъ, Джейсън, започнал да... разиграва сценариите си с... една от изпълнителките на главните роли.

Най-сетне. Изрече го. Преди това смяташе, че ще се почувства по-добре, но сега само ѝ се струваше, че му е паднала в очите.

— Той ти е изневерил.

Тя прегърна още по-здраво корема си.

— Да.

— Само веднъж ли?

— Ох, не! — гневът ѝ се възобнови. — Класическата история, при която съпругата разбира последна. Според това, което научих, продължавало месеци наред. Всички актьори са знаели, всички сценаристи са знаели и всички останали — от началниците до техниците — са знаели. Защо аз не съм знаела? — попита тя със самоподигравателен тон. — Аз просто преливах от доверие в съпруга си. Бях прекалено сигурна, че това никога няма да се случи на моя брак — тя спря, за да си поеме дъх. — Да, но се случи — измърмори, като се стараяше да гледа философски на нещата и не успяваше. Тя отпусна ръце, пхна ги в джобовете на дънките си и се усмихна срамежливо на Греъм. — Радваш ли се, че попита?

— Да — отвърна без колебание той.

Вече разбираше повече — студенината, която се прокрадваше в гласа ѝ понякога, само понякога, когато говореше за Джейсън; ядът към брат ѝ; решителността, с която заявяваше, че никога повече няма да се върне в Ню Йорк.

— Но грешиш, Дебра.

Дебра наклони глава на една страна.

— Греша ли? В какво?

— Първо, че обвиняваш себе си — каза той тихо, нежно. — Ако Джейсън е прескачал плета, проблемът си е негов. Аз те почувствах в прегръдките си. Нищо не ти липсва.

Ако гласът му не звучеше така успокояващо, думите му можеха да предизвикат огън. Но Дебра само се изчерви.

— И на пържолата на скара нищо не ѝ липсва, но след време ти писва.

Греъм се усмихна мило.

— Ти не си пържола. Пържолите не пишат сценарии за телевизията. А това пък ме навежда на другата ми мисъл. Грешиш, дете смяташ, че хората те презират само защото съпругът ти е изневерявал. Те презират само Джейсън. Може и да има такива, които злорадстват, но изобщо не си струва да се занимаваш с тях.

Очите ѝ се напълниха с влага.

— От твоите уста звучи толкова просто. Но проблемът е в мен. Чувствам се ужасно разочарована от себе си. Исках да се получи. Исках да бъдем различни от другите. Исках да им покажа как трябва да бъде... — думите ѝ замряха, заглушени от свитото гърло. Тя преглътна мъчително и продължи шепнешком: — Вероятно съм искала да вярвам, че това може да стане.

— А сега не вярваш?

Тя поклати глава.

Греъм отмахна съвсем нежно един кичур коса от шията ѝ.

— Може би си прекалено строга със себе си. Искам да кажа, че твоето положение е необичайно. Работата, която вършиш, светските кръгове, в които сте се движели — вероятно винаги си виждала само най-лошото от браковете и разводите.

Ръката му остана на рамото ѝ и това сякаш повдигаше духа ѝ.

— Ти си по-оптимистично настроен?

— Относно мен самия, не особено. И аз се опарих. Но тук срещам толкова чудесни хора, много от които са щастливо женени от години. Това някак си възвръща вярата на човека.

Дебра се засмя и сама се изненада, че е в състояние да го направи.

— На този етап ми липсва твърде много, за да възвърна вярата си.

— И това ще стане... с течение на времето — в очите му за момент проблесна недоверие, но веднага изчезна. — Трябва да вярваме в това.

Тя вдигна поглед към Греъм и го повярва. От него се излъчваше някаква мощ, която ѝ вдъхваше сила, нежност, която търсеше отклик. За пореден път осъзна колко ведър, свободен от предразсъдъци е той. И си даде сметка колко по-добре се чувства сега тя.

В продължение на минута стояха неподвижно и сякаш споделяха безмълвно мислите си. След това Греъм въздъхна дълбоко и отпусна ръце. Пръстите им се докоснаха и останаха така сякаш цяла вечност, преди да се разделят.

— Е — той направи крачка към вратата, — трябва да вървя. Аз... ще се видим в понеделник сутринта, нали?

Тя се усмихна и кимна. Греъм отвори вратата и понечи да си тръгне.

— Греъм! — той спря и се обърна. — Благодаря ти.

Греъм козирува шеговито и се усмихна.

— Това е част от задълженията ми.

После прекрачи прага и затвори вратата зад гърба си.

Дебра проследи с поглед високата му гъвкава фигура, която крачеше непринудено по пътеката. Докато го гледаше как се настанява в пикапа, запалва двигателя и излизана заден ход от алеята, съзнанието ѝ се върна към последния час, който бяха прекарвали заедно, и я изпълни приятна топлина. Не мислеше за човека, който насила я бе прелъстил тази сутрин. Като че ли беше изчезнал, докато тя се разхождаше с колата си, за да ѝ мине ядът. При завръщането си бе намерила преживял същата агония приятел, който можете да я разбере.

Няколко секунди по-късно все още стоеше на прозореца и гледаше втренчено празното шосе, благодарна, че има един понеделник, който да очаква.

Беше в началото на май и започваше да се затопля. Във въздуха се разнасяше мирис на пролетна гора и предвещаваше хубави дни. Слънцето светеше ярко, духаше свеж ветреца. Дебра не се бе чувствала толкова добре от седмици насам.

Тя стана рано, оправи си бързо леглото и направи първия от многото маршрути до пристройката с част от вещите си. Окъпано в утринна топлина, емпориото изглеждаше весело и примамливо. Докато нареждаше спретнато дрехите и куфарите си под стрехите, Дебра

постоянно поглеждаше навън за пикапа на Греъм. Когато най-сетне се появи на пътя и сви в алеята, тя се почувства по-радостна от всякога.

Но ако тя посрещаше деня с настроение, Греъм определено бе мрачен. Видя го изписано на лицето му в момента, в който той слезе от пикапа; долавяше се в гласа му, когато пъкна глава през входната врата на главното крило.

— Дебра!

Дебра вече беше излязла от пристройката и вървеше към него.

— Тук съм, Греъм — извика тя и зави покрай ъгъла на къщата, за да го посрещне отпред.

Изглеждаше уморен, сякаш или беше прекарал почивните дни в безсъние, или преживяваше последиците от лош махмурлук. Макар да бе чист, спретнат и достатъчно свеж, в дънки и тениска с нахлузена отгоре разкопчана дънкова риза, очите му издаваха, че нещо не е наред.

Ако бяха сами, може би щеше да го попита добре ли е. Но той беше довел със себе си помощник, приятен на вид младеж, с тъмна рошава коса и простодушен вид, който стоеше скромно на няколко крачки зад него. Когато ги видя и двамата — мускулести и сякаш готови да поместят земята, — си помисли, че Греъм като нищо можеше да е прекарал почивните дни с приятели в местната кръчма. В такова селско място това сигурно бе обичайна практика.

Тя се усмихна стеснително, сякаш не знаеше как да го поздрави.

— Ъъ, здрасти — после вдигна ръка и махна набързо. — Тъкмо пренасях разни неща.

Греъм склочи вежди.

— Ние щяхме да пренесем всичко. Трябваше да ни изчакаш.

Тя прекрати усилията си и сви рамене. Наложил си да откъсне очи от Греъм, за да погледне неговия приятел, и протегна ръка.

— Казвам се Дебра Бари.

Тъмнокосият младеж стисна здраво ръката ѝ с неловка, чаровно срамежлива усмивка.

— Аз пък съм Том — след това се изчерви до ушите. — Обаче ми викат Бъч. И вие може така да ми викате.

Дебра се усмихна широко.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Бъч. И ти благодаря, че дойде да помогнеш. Страхувам се, момчета, че ще трябва здравата да се поизпотите, докато пренесете леглото до емпориото — погледът ѝ

обхвана и Греъм, който я гледаше тържествено. — Искам да кажа, че обожавам спираловидната си стълба, но...

— Има си начини. Именно това съм имал предвид, когато съм я проектирал.

Гласът му звучеше почти като ръмжене и Дебра още веднъж си го представи в лъвски образ. Греъм излъчваше същото стаено превъзходство, което беше видяла в него и преди, същата наложителна дистанция, която миналия петък смяташе за преодоляна.

Обезкуражена, тя си наложи да се усмихне — ако не заради Греъм, то поне заради младежа, когото беше довел със себе си.

— Е, добре... някой от вас ще иска ли кафе, преди да се заловите за работа? — отдавна го беше приготвила.

Лицето на Бъч светна и той отвори уста да приеме, но Греъм го изпревари:

— Остави го в кухнята. Мисля да започваме с леглото. Да свършим първо най-трудното.

После махна на Бъч да го последва и влезе в къщата, като остави Дебра да се чуди с какво ли си е навлякла гнева му.

Но след няколко секунди размисъл реши, че не е направила нищо особено. Той просто беше в лошо настроение. Дебра въздъхна и се върна в пристройката да си подреди нещата, като смяташе, че е по-добре да не им се пречка, както недвусмислено ѝ бе показал Греъм.

Все пак не можа да се сдържи и надникна, докато мъжете мъкнеха през двора рамката на голямото пиринчено легло. Те го внесоха през големите двойни врати и го сложиха на земята. Дебра седна в най-далечния край на ръба на емпориото, пушна краката си да висят и се постара да ги наблюдава, възможно най-ненатрапчиво, как се суеят с купчината въжета и скрипци. За нейна изненада, наистина беше просто, поне за човек с технически способности като Греъм. За нула време леглото беше вдигнато във въздуха, прехвърлено полекичка през парапета на емпориото и успешно поставено под прозрачния купол.

— Страхотно! — възкликна тя и се отдръпна възхитено назад. — Там пасва идеално!

Застанал с ръце на хълбоците, Греъм кимна в знак на съгласие, а след това се наведе да събере разпръснатите принадлежности. Бъч бе този, който се обади:

— Наистина изглежда много хубавко. Добро местенце. Светлината е чудесна.

В гласа му звучеше отчетливо местният акцент, който така очевидно липсваше в речта на Греъм.

— И аз така мисля — забеляза усмихнато Дебра. — Когато слънцето минава през този купол, се получава естествено отопление.

Бъч повдигна едната си вежда.

— След месец може да стане топло.

— Няма нищо. Обичам да ми е топло. А и когато отворя тези големи двойни врати, ще влиза достатъчно въздух.

Отдолу се чу неприязнено ръмжене, което ги прекъсна.

— Няма да оставяш вратите отворени нощем, не и когато моите инструменти са тук!

Резкият глас бе последван от главата на Греъм, която изникна над стълбите достатъчно, за да ѝ хвърли многозначителен поглед и отново да се наведе.

— Нощем не — подвикна след него Дебра, — но денем възнамерявам!

Забележката ѝ бе също толкова дръзка, придружена от намигване към Бъч. Когато не получи отговор от Греъм, тя се усмихна.

— На старите ти инструменти! — рече тихо тя. — Това, на което ще хвърлят око, е новата лампа, дето я купих в края на миналата седмица — очите ѝ се разшириха. — Наблизо ли живееш, Бъч?

— Да, госпожо. От другата страна на града.

— Със семейството си ли живееш? — по нейна преценка едва бе навършил двадесет.

— Да, госпожо.

— Без *госпожо*, ако обичаш. Така можеш да викаш на майка ми. Аз съм Дебра.

Той се ухили до уши.

— Добре, Дебра. Живея с мама, татко и четиримата си по-малки братя.

— Пет момчета? И всичките ли са високи колкото теб? — сигурно беше повече от метър и осемдесет.

— Тъц. Но аз съм най-големият. Те просто още не са успели да пораснат.

— Бъч! — чу се отново ръмженето отдолу. — Ела да помагаш! — главата се подаде. — Така де, ако не ви прекъсвам.

Острият кехлибарен поглед се местеше от единия на другия.

Дебра и Бъч се спогледаха с едва прикрита насмешка, преди последният да свие рамене и да изчезне надолу по стълбите. Дебра се почувства неловко да седи, докато мъжете работят, затова взе чаршафите, които беше купила преди, и се залови да ги слага.

— Кашоните от трапезарията на емпориото ли ще отидат? — извика отдолу Греъм няколко минути по-късно.

Тя спря и си помисли.

— Не, защо не ги наредите там долу. Тук ще имам нужда само от нещата, които са в дневната.

Дебра застана в мълчаливо очакване, но чу как стъпките му заглъхват. Тя тръсна горния чаршаф така, че да се издуне, и го постла върху долния. Едва след това, когато възглавниците бяха разбухнати и кремаво синият юрган покриваше всичко, отново се зае да наблюдава работата на мъжете.

Кашон по кашон повечето от това, което беше дошло с камиона, бе наредено долу, до задната стена. От нейната наблюдателна позиция една и съща картина се повтаряше в устойчив ритъм: Греъм се появяваше с кашон в ръце, поставяше го на мястото му и изчезваше, след това изникваше Бъч и повтаряше действията му, преди отново да му отстъпи мястото си.

Дебра ги наблюдаваше мълчаливо. И двамата мъже знаеха, че е там, и от време на време ѝ хвърляха по един поглед. Очите на Греъм бяха тъмни и загадъчни, а на Бъч — по-светли и дружелюбни. Дебра се осмели да заговори на малкия.

— С това ли си изкарваш прехраната, Бъч? — подвикна му тя, застанала с опрени на парапета лакти и едва сплетени пръсти.

— Да премествам разни работи ли? — засмя се той. — Не, госпожо... ъ, извинявам се. Ходя на училище.

— Наистина ли? — възкликна радостно тя. — Къде?

— В НХУ. Това е университетът на Ню Хампшир. Сега трябваше да съм вкъщи и да уча за изпитите. Ама когато Греъм се обади, не можах да пропусна възможността да изляза от къщи.

Той постави кашона върху другите и остана до него прав, полюшвайки тремаво празните си ръце.

— Какво учиш? — попита ентузиазирано тя.

— Ветеринарна медицина. Обичам животните.

Дебра беше очарована.

— Искаш да станеш ветеринарен доктор? Това е страхотно!

Точно тогава се появи Греъм с поредната партида багаж и намръщената му физиономия веднага прекрати разговора. Бъч си спомни, че има работа, обърна се мълчаливо и се отправи към къщата, като остави Дебра да се оправя сама. Тя изчака със снизходително търпение Греъм да остави нещата и да излезе и поднови разговора, когато Бъч се появи.

— Винаги ли си имал животни у дома?

На него очевидно му се говореше също колкото на нея.

— У дома ли? Не. Един от братята ми има някаква алергия към козината им, така че не можех да си имам животинки. Но съседите имат много, както и техните съседи, и следващите — той закима с глава в знак за безкрайност. — В този окръг има много животни. Добре ще им дойде още един ветеринар — и вдигна кашона на мястото му.

— Значи искаш да си отвориш кабинет тук?

Странно, хората винаги смятаха, че селските деца заминават за града веднага щом родителите им ги освободят от доенето на кравата. Поне, помисли си развеселено тя, *това е мнението на гражданите, които съвсем естествено си въобразяват, че техният живот е мечта за всички останали.*

— Тука... или някъде другаде в щата — отвърна Бъч.

— Харесва ли ти спокойният живот?

Той ѝ се усмихна и ѝ показва всичките си зъби.

— Спокоен ли? Мамка му — извинявайте, госпожо, — понякога всичко тука кипи. Да вземем старата тъкачница до реката миналата събота. Някакъв тип от Бостън предлага да я купи и да я превърне в скъпа жилищна кооперация, та хората тук се борят като луди да му попречат...

Греъм се върна. Разговорът отново секна. Бъч излезе. Греъм постави кашона си на пода, за да започне нова купчина. След това, вместо да се върне за следващия, както очакваше Дебра, вдигна поглед към нея, сложи ръце на хълбоците си и заизкачва стълбите.

Докато го наблюдаваше, я стегна лошо предчувствие. Успокояваше я само фактът, че Бъч бързо ще се върне. Когато Греъм се

спря на около три крачки от нея, тя се изправи и го погледна.

— Какво правиш с Бъч? — попита той с плътен и напрегнат глас. Добра се намръщи.

— Говоря с него. Той е мило момче.

— Какво?

— Той е мило момче.

Едва когато повтори думите си, Добра осъзна, че и първия път я е чул. Едва тогава подозренията ѝ пуснаха корени.

— Той е мило момче. Не го забравяй!

Вбесиха я повече иронично повдигнатата вежда и острият му тон, отколкото самите думи. Когато Греъм се обърна да си тръгне, тя посегна импулсивно и го сграбчи за ръката.

— Я почакай малко! Какво точно искаше да кажеш с това?

Като през мъгла усети как Бъч влиза и излиза от пристройката, но по-силно бе усещането за свития бицепс под пръстите ѝ. Тя пусна ръка като опарена.

— Искам да кажа — започна бавно и заплашително Греъм, — че Бъч е млад и впечатлителен. Той няма представа как да се оправя с жена като теб и хич не ми се иска да се опитва. Точно сега много работи са му на главата. Няма нужда от някое хлапашко влюбване.

— Той е приятен и се държи дружелюбно — нещо, което днес не може да се каже за теб.

— Той си има работа. Аз — също. И понеже говорим за това, по-добре да те предупредя, че през следващите няколко месеца от време на време тук ще работят и други мъже. Ако не внимаваш, ще тръгне приказка...

— Че се държа дружелюбно?

Той я изгледа хладно.

— Че си търсиш плячка. Нали разбираш, богатата разведена дама тръгва по горските пуцинали в търсене на някой як мечок...

— Това е отвратително, Греъм! — извика тя, но сниши глас при появата на Бъч. — Пък и не съм богатата!

— Но си разведена и достъпна.

— Разведена съм. Но не съм достъпна!

— Затова ли не се прибра през почивните дни?

— Какво?

— И двата дни се опитвах да се свържа с теб. Нямахте те у дома. За жена, която претендира, че бяга от трескавия градски живот, си доста активна.

— И ти повярва, че съм прекарала почивните дни в оргии? — повиши отново глас Дебра. — Ха! И ми го разправя точно човек, който изглежда, че кара тежък махмурлук! — тя преглътна мъчително. — А пък аз случайно тръгнах с колата на север през планините. И понеже нямахте с кого да се съобразявам, хрумна ми да пренощувам в една странноприемница. Пътуването ми подежда много успокояващо — каза с удоволствие тя, но отново се намръщи, когато си спомни за какво говореха. — Колкото до мръсното ти подсъзнание, то просто се е развихрило. Бях сама... през целия уикенд... разбира се, ако не се смятат съдържателите на странноприемницата, другите им гости, келнерките в ресторантите, човекът от бензиностанцията и чудесната стара дама на будката за информация по магистралата Канкамъгъс — Дебра спря колкото да си поеме дъх. — Но да съм прелъстявала някой тъпанар по пътя, не съм. Не съм чак толкова зажадняла!

Тъй като знаеше, че Бъч ще се върне всеки момент, Греъм каза, като положи съзнателно усилие да говори по-тихо:

— И затова ли се получи така в петък, Дебра? Още малко и щеше да ми се замолиш.

В първия момент ѝ се прииска да го зашлеви. Но във втория, когато започна да разбира за какво става дума, се ухили с нарастващо удоволствие.

— Е, Греъм Рейд, наистина смятам, че ревнуваш.

— Да ревнувам? Аз? От кого?

— От Бъч... или от всеки друг мъж, с когото биха могли да ни се пресекат пътищата — все още със залепена на лицето широка усмивка, тя скръсти безочливо ръце на гърдите си. — Ревнуваш!

Греъм я изгледа с неприязън.

— Да ревнувам? За нищо на света! Нищо в теб не ми харесва.

— Нима? — подразни го тя, промъкна се предпазливо до него и каза съвсем тихо. — И аз усетих някои неща в петък. Нали разбираш, на мъжете това им е недостатъкът, че им личи.

Известно време Греъм остана мълчалив. Дебра стоеше лице в лице с него и го гледаше право в очите. Беше убедена в правотата си, но се молеше, да не би да е отишла твърде далеч. Видя го как си поема

дъх, как тънката материя на тениската се издува на гърдите му, как изправя рамене. След това на лицето му бавно се появи усмивка.

— Хитруша си ти, Дебра Бари. Имаш отговор за всичко. Разбирам защо си толкова добра в професията си. Диалогът е твоето призвание.

Дълбоко засегната от усмивката му, Дебра успя само да отвърне с нейно доста по-стеснително подобие. Не разбираше как може ту да я ядосва, ту да я успокоява с усмивка. Но винаги успяваше.

— Слушай, Греъм — започна тихо тя. — Колкото до това, наистина нямам никакви аспирации към Бъч... или който и да било друг мъж. Ти поне би трябвало да знаеш как се чувствам.

Греъм я изгледа с непроницаемо изражение. След това, без да потвърди или отрече, се обърна, слезе долу и се отправи към къщата. В същия момент Бъч връхлетя с пощата.

— Успях да причакам Джордж — той размаха пачката пликове, докато се отправяше към емпориото. — Това е за днес — посегна и подаде пачката на Дебра, която бе пресрещнала на половината път по стълбите. — Дано да са добри новини.

Зърнала познатия подател и още по-познатата емблема в левия ъгъл на плика, Дебра се ухили.

— Добри са. Това — тя размаха кафявия книжен плик, като стисна останалите в другата си ръка, — ще ми запълни цялата седмица.

Беше схемата за сюжета, който Дебра започна да чете, седнала на едно от средните стъпала, а Бъч отново отиде при Греъм.

Когато Греъм се върна от кафе почивката, Дебра беше коленичила на пода на пристройката и се мъчеше да завие един болт, който упорито отказваше да ѝ се подчини.

— Какво правиш? — попита озадачено той с добродушна насмешка, като изгледа дългото парче талашит, върху което беше коленичила.

— Това е бюрото ми — каза кисело тя, направи гримаса на своенравния болт, опита още веднъж и пусна безполезната отвертка на земята. — Просто нелепо. Човекът каза — тя промени гласа си и в него пролича напевна подигравка, — че просто трябва да завинтя краката и... бинго, бюрото ми ще е готово! — Дебра вдигна жален поглед към

Греъм. — Защо винаги постъпват така... говорят, сякаш е нещо много просто, а то не е?

Греъм приклегна, вдигна отвертката и я огледа. Тъгълчетата на устата му трепнаха присмехулно.

— Защото между нас има хора, които не биха могли да напишат едно писмо до дома, дори и животът им да зависи от това. Но пък сме ненадминати в завинтването на болтове. Почакай така.

Той се върна до пикапа и няколко секунди по-късно се върна с ръчна бормашина, която включи в наскоро поставения контакт. След това коленичи до дъската, отбеляза местата с молив и проби дупки в четирите края.

— Ето — каза доволно после. — Опитай сега.

Той вдигна единия край и го задържа, докато Дебра отново щурмуваше болта. След минути кракът беше закрепен.

— Това беше измама — подразни го тя.

— Но се получи, нали?

Греъм взе отвертката от ръцете ѝ, затегна хубаво всеки от четирите болта и постави следващия крак.

— Някои от нас пробиват дупка, но болтът си влиза и излиза свободно през нея.

— Тайната — прошепна той заговорнически — е да направиш дупката поне два или три номера по-тясна от болта. Идеята е да може само върхът на болта да влезе, а след това резбата му да довърши останалото.

— Много умно.

Дебра постави с лекота втория крак.

— Щеше да бъде още по-умно да използваш бормашината, за да завинтиш и самите болтове. Но това би обезсмислило идеята.

— Идеята?

— Да го направиш сам — изведнъж стана по-сериозен. — Ако нещата са толкова прости, че не влагаш никаква енергия в тях, е същото като да си наел някой да ти свърши работата. Наградата е да получиш мазоли и да се изпотиш, да си изморен в края на деня.

— Повече, отколкото самото свършване на работата? — попита тя, усещайки, че е на път да надникне във вътрешния свят на Греъм.

Той вдигна третия крак и се усмихна нежно.

— Да. Дори и повече. Предполагам, че имаш същото отношение към твоята работа. Онова схеми ли бяха?

Не беше предполагала, че я е забелязал какво чете.

— Аха. Резюме на сюжета за следващата седмица.

— Доколко е подробно?

— Не особено. Получавам приблизително по десет страници скициран сюжет за всеки шестдесет от сценария, който очакват да напиша.

— Значи имаш свободата да слагаш каквито си искаш думи в устите на героите си?

— Долу-горе. Ето къде е предизвикателството. Крайният резултат може да варира значително в зависимост от решението ми.

— А ако нямаше тази свобода? Ако схемите, които получаваш, уточняваха всичко, така че механично да написваш предварително измисления сюжет?

— Би било отегчително и неудовлетворяващо.

Греъм постави крака върху мястото му.

— В моята работа е същото. Трябва някъде да има предизвикателство, да е изпитание или за ума, или за тялото, да има гордост от полагането на усилията — след това се усмихна немирно и сърцето ѝ прескочи един удар. — Разбира се, и свършването на работата е от значение. Искам да кажа, че клиентът очаква това.

— Така е.

Неусетно си бяха сменили ролите и сега Дебра придържаше крака, а Греъм работеше с отвертката. Тя наблюдаваше бързите, ловки движения на ръцете му и се възхищаваше на лекотата, с която държаха инструмента и го караха да функционира така, че да изглежда като продължение на пръстите му. Ни в клин, ни в ръкав си спомни колко топли бяха тези пръсти, как я бяха докосвали, измъчвали.

Когато бюрото бе готово, Греъм го обърна ловко и то за пръв път застана на краката си.

— Не е зле — рече той. — Хайде да го качим горе.

За нейна изненада Греъм обърна още веднъж цялата плоскост, но този път я вдигна, постави я на раменете си и започна внимателно да изкачва спираловидното стълбище. Постави новичкото бюро под оберлихта, сякаш предусещаше къде е намислила да го сложи, и се отдръпна назад.

— Хич не е зле. Къде ти е пишещата машина? — озърна се, съгледа я под една от стрехите и я сложи отгоре. След това повдигна пръст и се потърка замислено по брадичката. — Само се надявам контактите, които поставихме, да са достатъчно. Какво имаш? Пишеща машина, лампа, телевизор... нещо друго?

— Имам и радио с часовник, но това е всичко. Два са напълно достатъчни — тя се засмя. — Няма да прекарам тук толкова дълго време, нали?

Греъм я изгледа остро и поклати глава.

— Не и ако зависи от мен — след това огледа цялото емпорио и погледът му се спря на стълбите. — Надявам се да не съм сбъркал — промърмори той под нос.

Но Дебра го чу.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа — въздъхна Греъм, — че тук си прекалено изолирана. Ами ако се събудиш посред нощ и ти се ходи до тоалетната?

— Да?...

Очите му потъмняха.

— Ще трябва да минеш целия път обратно до къщата в тъмното.

— Нали луната свети? — сви рамене тя, като внимаваше да не покаже колко е развеселена от неговата загриженост.

— Само в ясни нощи. Но дори и тогава не е изключено да се спънеш в бог знае какво — разбира се, ако изобщо успееш да слезеш цяла по стълбите. Не вярвам спираловидната стълба да е много лесна за слизане в тъмното.

— Ще се оправя, Греъм — увери го търпеливо тя. — Ще си купя голям прожектор. Как ти се струва?

— И без това трябва да имаш такъв — измърмори кисело той.

— Тогава ще си взема — чувстваше се много сговорчива. — Нещо друго? — попита насмешливо тя, но насмешливостта ѝ се стопи, когато видя, че Греъм гледа към леглото. Танцуващите по завивката сенки и слънчеви зайчета внезапно придобиха чувствени проекции, които ни най-малко не се стопиха във въображението ѝ, когато усети кехлибарения му поглед върху себе си.

Известно време се гледаха, отново преживявайки огъня на страстта, който бяха открили. Дебра усети неравномерния си пулс,

пърхането в стомаха, предателската слабост в коленете си. Без да се замисли, тя облиза внезапно пресъхналите си устни.

— Дебра... — изръмжа предупредително Греъм, а след това се покашля. — Не. Това е всичко — отсече той, обърна се и си отиде.

Стъпките му отдавна бяха заглъхнали и изчезнали, когато най-сетне успя да се помръдне от мястото си. Дори и тогава първо се раздвижи погледът ѝ, като отново се насочи към леглото. Запита се какво ли е да бъде с него. Измина доста време, докато събере сили за някакви смислени действия.

Май цъфтеше с цялата красота, която Дебра се бе надявала да намери в провинцията. Форцизията беше избухнала в переста слънчева светлина, дърветата напъпиха и изведнъж се превърнаха в зелени чадъри. Тревата започна бавно да се съживява, като с всеки изминал ден на мястото на кафявото се появяваше бледозелено.

Както беше предсказал Греъм, птиците се върнаха от юг, преливащи от живот, и изпълниха въздуха с любовните си трели, като всеки вид, всяка песен бе различна от другите, но също толкова великолепна. Чудеше се дали не пеят толкова силно, за да заглушат вдигания от хората шум, който сигурно им се струваше неочакван и досаден. Греъм се беше нахвърлил върху работата си с неутолима жар — оголваше напълно вътрешни стени, събаряше други и сваляше слоевете негодни стари шинди от върха на покрива надолу.

Колкото до нея, тя си установи приятен режим, според който прекарваше сутрините в емпориото, като работеше на бюрото под оберлихта, а след това спираше, за да обядва и да гледа сериала. Писането ѝ спореше, съсредоточаваше се почти без усилие и резултатът беше далеч по-добър, отколкото в Ню Йорк, макар да имаше смътните подозрения, че именно изкушението да наблюдава следобед как Греъм работи я кара да бъде толкова дисциплинирана преди обяд.

И наистина го наблюдаваше, понякога тайно, надничайки от емпориото към гъвкавото му тяло, пазещо равновесие на покрива, понякога явно без каквито и да било преструвки, докато говореше по телефона, който по необходимост бе останал в главното крило на къщата. Той беше красив и това бе вън от всякакво съмнение. Дори с

напредването на деня, когато се поизцапваше, ѝ се струваше още по-привлекателен. Чарът му бе в малките неща, които тя забелязваше — как косата се изпотпяваше и залепваше по слепоочията му, как от време на време се изправяше и раздвижваше дясното си рамо, как избърсваше потта от горната устна с опакото на ръката си. Той бе съвършеното вдъхновение за онези любовни сцени, които толкова често ѝ се налагаше да пише или поне така оправдаваше бленуванията си.

Драмата на „Любовни игри“ продължаваше ден след ден. Харис позволи на Дебра да вдъхне на Селена духа, който бе предложила. Когато сценарият ѝ пристигна в Ню Йорк, претърпя съвсем незначителни редакции. Дебра се чувстваше удовлетворена и обажданията на Харис се разрешиха до веднъж седмично.

Майка ѝ обаче звънеше по няколко пъти в седмицата, както правеше и в Ню Йорк. Цената на междуградските разговори не беше от значение за нея, както и времето, което отнемаше на Дебра. Това, което я засягаше, бе организирането на фантастичната сватба. Всеки път, когато се обаждаше, повдигаше нов въпрос, имаше нов проблем за обсъждане. И в края на всеки разговор заявяваше глухо, че нещата излизат от контрол. Когато Дебра изказваше предположението, че може би не е сигурна в самото решение да встъпи в брак, Люси Шипмън неизменно въздишаше, казваше примирено: *Може би си права, скъпа*, и веднага се впускаше в следващата фаза от плана си.

Не ѝ бе трудно да търпи майка си, но при брат ѝ Стюарт нещата не стояха така. Недоволен от бягството на Дебра от града, той сякаш си бе поставил за цел постоянно да стимулира чувството ѝ за вина, което се надяваше, че изпитва. Но когато не откри такова, промени курса. За нещастие Греъм често се превръщаше в обект на вниманието му.

— Какво прави пък той там? — питаше в началото на разговора.

— Казах ти. Работи.

— Като администратор ли? Защо винаги вдига телефона?

— Когато е близо до него, го вдига. Казах ти и това, Стюарт. Живея и работя в пристройката, но телефонът не може да бъде преместен, без това да причини един куп неудобства. А и не си струваше, тъй като няма да се задържа дълго там. Греъм ми прави услуга, като вдига слушалката, когато не съм някъде наоколо. Иначе щеше да звъни постоянно и аз да стигам до него едва когато отсреща

са затворили. Така целият ми ден щеше да минава в тичане напред-назад.

И често си мислеше, че не е лоша идеята да остави телефонът да си звъни. Разговорите със Стюарт ѝ дотягаха.

— Сам ли работи?

— През по-голямата част от времето. Понякога вика хора да му помагат, но предпочита да прави всичко сам.

— Греъм Рейд?

Брат ѝ размишляваше малко върху името му, изхъмкваше ниско и започваше да обсъжда как Дебра клинчи от отговорност, като *се крие*, както се изразяваше, в Ню Хампшир. В повечето случаи Дебра просто го оставяше да си говори. Ако искаше да вярва, че тя *се крие*, това си беше негово право. Но не беше съгласна — това пък си беше нейно право.

С всеки изминал ден ѝ ставаше все по-ясно, че е взела правилното решение. Ходеше в градчето няколко пъти и лесно се сприятели с местните хора, чиято сдържаност бързо отстъпи пред усмивката и откритостта ѝ. В отговор на тяхното любопитство им каза, че е писателка. Когато един ден се отби в магазина за понички и откри редовните клиенти да гледат сериала, който даваха след нейния, се осмели да им каже какво точно пише. Седмица след това започна да усеща как погледите на хората от градчето следят всяко нейно движение, докато накрая, когато разбраха, че си е все същата хубавка *млада жена, дете е дошла от Ню Йорк*, я приеха като една от тях. Наистина се държаха с нея покровителствено и ставаха необикновено мълчаливи, когато ставаше въпрос за нейната работа пред външни хора, които преминаваха през града. Държаха се така, сякаш беше личното им съкровище, тяхната тайна. Дебра на свой ред полагаше усилия да отделя достатъчно време, за да си приказва с тях.

Но тези усилия наистина не и бяха неприятни. Част от онова, което ѝ бе липсвало в Ню Йорк, и част от мечтите ѝ — да върви по улицата и съдържателите на магазините и хората от градчето да я викат по име, да ѝ махат с ръка и се усмихват — сега бе реалност. За пръв път се чувстваше цялостна личност. Усмивките идваха лесно. Всъщност само в една ситуация ги сдържаше — когато Греъм докарваше други работници в къщата. Тогава бе учтива и дружелюбна,

но по-сдържано, използваше благоразумието като средство за защита срещу ревността му.

Защото с течение на времето отношенията им с Греъм се позатоплиха. Постепенно се почувства свободна просто да стои и да си говори с него, докато той работеше. Когато идваше сам, Дебра правеше обеда за двама с такова старание и фантазия, каквито дотогава не бе проявявала и които Греъм лапаше, сякаш не бе ял от дни.

— А ти какво ядеш? — попита го тя един следобед, докато се хранеха в слънчевия заден двор с пържено пиле и царевица.

— О, по малко от това, по малко от онова — отвърна Греъм със самодоволна усмивка, протегна ѝ една кълка и още при първото поклащане на главата ѝ си я прибра.

— А готвиш ли?

— Разбира се.

— Бас държа. Знам ги такива като теб — подразни го тя и го изгледа с недоверие. — Разни жени са хлътнали до уши по теб и ти се молят коленопреклонно да ти готвят.

— Ти обаче не хлътна по мен и не ме молиш.

Той повдигна палаво едната си вежда, но Дебра отговори с най-безгрижното свиване на рамене, на което бе способна.

— И без това приготвям обяд. Ти просто се случи тук да ми правиш компания.

— Доста си направила — продължи да я дразни той. — Наистина ли щеше да го изядеш всичкото без мен?

— В рамките на няколко дни — рече хитро тя, а след това направи още един опит да оправдае приготвеното количество храна. — Най-доброто време да хапнеш повечко е обядът. След това през остатъка от деня можеш да изгаряш калориите.

Греъм я огледа много бавно, като се позабави на гърдите, талията и бедрата ѝ, и по цялото тяло я полазиха тръпки.

— А защо ям само аз?

— Защото аз не се движа чак толкова, за да изгоря калориите.

— Аха, но ако ям много на обяд, а след това и на вечеря, това не е ли малко насилване? — Той седна по-изправено, протегна се и потупа плоския си корем.

— Винаги можеш... да вдигаш тежести — предложи му ухилено тя.

— Майтапиш ли се? — попита Греъм, като се престори на обиден. — Ако искаш да знаеш, това тяло някога беше кльоцаво. Такова, каквото е днес, стана със здрава работа. — Той повдигна едната си вежда. — Вдигането на тежести е за хора, които не могат да си поддържат мускулния тонус по друг начин. А при теб как е?

После се наведе напред, преди Дебра да е предусетила намеренията му, стисна я леко за ръцете и краката и я мушна в стомаха.

Тя избухна в смях, който само отчасти се дължеше на гъдел.

— Престани, Греъм! — каза задъхано и сграбчи ръката му, за да спре изтезанието.

Греъм остана неподвижен. Двамата се погледнаха, станали сериозни изведнъж, в заплашителна близост един от друг. Ръката му беше топла, топла и толкова голяма, че пръстите ѝ не успяваха да я обхванат докрай. Очите му слязоха до устните ѝ и погледът накара дъха ѝ да спре. След това над главата им се чу крясък на дива патица и магията бе развалена.

Това започваше да се превръща в установен ред. Времето, което прекарваха заедно, беше изпълнено с весело бърборене, което неизбежно свършваше с един поглед, докосване или въздишка, напомнящи им за така и неугасналата напълно искрица. Дебра никога не повдигна въпроса. Беше също толкова неподготвена да направи крачка към обвързване, колкото и Греъм.

И все пак усещаше вътре в себе си някакво безпокойство, едва доловимо, безмълвно, което ставаше най-силно нощем, когато лежеше сама в емпориото, с луната и звездите над главата си и шепота на ветреца в клоните на дърветата. Предпочиташе да го тълкува като болка на растежа. За пръв път се чувстваше пълноценна личност, не дъщеря или съпруга, а самата себе си. Но дълбоко в сърцето си подозираше нещо друго. Греъм Рейд бързо се превръщаше в навик.

Макар през уикендите да бе постоянно заета в изследване на местностите, в разходки покрай тихи поточета, в пазаруване от приказната плетачница за пуловери и отбивания при новите приятели, понеделнишките сутрини винаги очакваше с нетърпение. Когато Греъм пристигаше, сърцето ѝ започваше да бие малко по-бързо, походката ѝ ставаше малко по-лека и се чувстваше малко по-богата отпреди. Ако не се познаваше толкова добре, щеше да заподозре, че е наполовина

влюбена в този човек. Но се познаваше. Просто току-що бе прекарала грозен период — излизане от една връзка, която дълго бе представлявала всичко за нея. Греъм беше човек, който... ѝ харесваше, предизвикваше възхищението ѝ, караше я да усеща феноменално физическо привличане. Но чак пък любов? Не можеше да бъде.

И все пак откриваше, че планира тези специални обеда ѝ все гледа да поговори с него, да бъде възможно най-откровена за работата и телефонните обаждания. Това не беше съзнателно усилие да го направи част от живота си, по-скоро ѝ беше приятно да обсъжда нещата с него и откриваше, че той може да ѝ помогне да се справи с всяка ситуация.

Но колкото и да се опитваше да промени положението, Греъм държеше вратата към личния си живот здраво заключена. Говореше само за настоящето, а понякога и за близкото си минало, прекарано тук. По въпросите за детството, образованието и брака си си оставаше все така уклончив.

Дебра започна да усеща настроението му по ударите на чука върху кедровите шинди, с които покриваше покрива. Понякога удряше с лекота и увереност, а друг път гвоздеите понасяха лошото му настроение. Понякога, когато се чувстваше безпомощна в намерението си да го достигне, чувството ѝ за безсилие ставаше почти толкова силно. В такива случаи ѝ се виждаше угрижен и просто копнееше да му помогне.

Но той не ѝ позволяваше и я принуждаваше да се задоволява с моментите на нежност, палавост и понякога замисленост, които споделяха. Греъм бе нейната тайна. Общите им неща — топлотата и близостта — съществуваха само в малкия свят на нейната къща.

До деня, в който се появи Джейсън Бари.

СЕДМА ГЛАВА

Юни току-що бе започнал, а с него и седмата седмица на Дебра в къщата. Когато наистина се затопли, тя започна да прекарва цялото си време навън, като пишеше, седнала на старата дървена люлка, разхождаше се из двора и гората наоколо и често просто се печеше на слънцето, без да изпуска от очи Греъм, който след покриването на покрива се беше преместил на страничните стени и работеше с ревностно усърдие, бързайки да завърши напълно къщата отвън, преди да се премести вътре.

Този именно понеделник в къщата бе тихо и спокойствието още повече се подсилваше от неподвижния въздух, синевата на небето и блясъка на слънцето. Дебра беше боса, облечена в къси гащета и тясно бюстие. Греъм се беше съблякъл до кръста и носеше избелели дънки и гуменки.

Беше по средата на следобеда. Приключила с писането за деня, Дебра беше изпекла сандвичи с пържоли на скара за обяд и в продължение на един час прилежно си води бележки, докато гледаше поредния епизод от „Любовни игри“. Сега седеше и си почиваше на моравата пред къщата, изпружила крака напред, сгънала ръце под главата си, залепила очи в бронзовия гръб на своя дърводелец.

Нейният дърводелец. Отдавна вече мислеше за него така. Той стоеше кацнал на върха на стълбата и забиваше пирони в шиндите, необикновено мъжествен и недопустимо привлекателен. Дебра си спомни първия път, когато беше захвърлил ризата си заради горещината. Тогава тя се почувства засрамена, боязлива, почти не се осмеляваше да го погледне. Дори и сега, когато бе преодоляла първоначалната си плахост, все още усещаше същото ускоряване на пулса, същото конвулсивно свиване на стомаха.

Не че никога досега не беше виждала мъж, но тялото на Греъм беше различно, по-силно и мускулесто. Лъсналата от пот кожа се плъзгаше по мускулите, когато вдигаше всяка шинда, закрепваше я на място, посягаше за гвоздей и нанасяше удар, за да го забие. Ръцете му

бяха дълги и силни и с всеки изминал ден потъмняваха. Дебра забелязваше как слънцето проблясва в светлокафявите косъмчета, а след това, когато той се извърщаше за поредната шинда, крадешком плъзгаше поглед от растителността на гърдите му по стесняващата се пътечка към токата на колана.

Просната по гръб, тя затвори очи, но образът на тялото му остана, сякаш подсилен от въображението ѝ и изострената чувствителност на собственото ѝ тяло. Когато звънът на телефона долетя от отворения прозорец, тя почти изпита облекчение.

Греъм се спря, за да я погледа как върви към къщата, и си помисли колко здрава и жизнена изглежда с този тен, дори е заприличала на селско момиче. *Става все по-трудно да спазвам дистанцията*, рече си, а след това се обърна и се зае да забива пирони с удвоена енергия.

— Греъм? — викна Дебра, като се подаде иззад мрежата на входната врата. — За теб е. Обажда се Джо.

Джо беше човекът, който миналата седмица бе дошъл да вземе размери за новото кухненско обзавеждане.

Греъм слезе от стълбата, отиде до вратата и мина мълчаливо покрай Дебра. Докато говореше, тя отиде в кухнята, представяйки си печката и микровълновата фурна, хладилника с двойни врати и работния плот в средата с откритата скара, които беше поръчала. Върна се в дневната точно когато Греъм вече затваряше телефона.

— Проблем ли има? — попита тя, когато видя намръщената му физиономия.

— М-м? О, не. Нищо. Спомнил си нещо, което иска да предам на електротехника.

Дебра кимна, въздъхна доволно и се огледа.

— Вече изглежда толкова различно, толкова по-просторно и светло.

— Ами то си е — рече Греъм и вдигна поглед през вече несъществуващия таван към гредите на тавана на втория етаж. — Онези прозорци горе може и да са малки, но дават много повече светлина, отколкото имаше преди в дневната. Почакай да видиш, когато поставя оберлихтите. Тогава наистина ще усетиш разликата.

Тя отметна глава назад и се опита да си представи как ще изглежда, та не видя как погледът на Греъм се спря върху нея, а след

това се насочи към прозореца.

— Някой е дошъл — каза тихо той. — Очакваше ли гости?

Дебра се обърна и видя към къщата да се приближава непозната кола.

— Аз не.

Тя сви рамене и се вгледа по-внимателно. Колата имаше нюхампширска регистрация, но шофьорът ѝ идваше от малко по-далеч. Гъстата му сребърна коса и самоуверено наклонената встрани глава веднага го издадоха.

— О, не! — прошепна изумено тя и вдигна изпълнени с болка очи към Греъм. — О, не!

— Кой е този? — попита предпазливо той, макар вече да знаеше отговора.

— Джейсън! — Дебра прехапа долната си устна, погледна Греъм и прошепна невярващо: — Той не може да идва тук! Това си е моята къща.

Очите на Греъм изразяваха разбиране, но той не каза нищо, а просто вдигна нежно ръка към бузата ѝ и прокара леко палец по нея. В този момент Дебра се окопоти. Когато Греъм отпусна ръка, тя се обърна и излезе навън.

Джейсън слезе от колата и веднага оправи ленените панталони и попипа кожения си колан. После погледът му обхвана с подозрение къщата и най-сетне се спря на Дебра.

— Здравсти, бонбонче! — възкликна той и отново погледна къщата. — Ама че жилище си си намерила!

— Какво правиш тук, Джейсън? — попита тя, като полагаше всички усилия гласът ѝ да звучи спокойно. Прекосила половината двор — достатъчно, за да му покаже ясно, че не може да влиза в къщата без изрична покана, тя спря.

Без да се смути от това хладно посрещане, Джейсън показно вдиша свежия въздух, а после потупа плоския си стомах и направи няколко крачки към нея.

— Идвам ти на гости, Деб. Реших, че е крайно време все пак да видя провинцията.

Той я погледна внимателно, а после хвана раменете ѝ и се наведе напред. Когато тя трепна и обърна глава настрани, устните му попаднаха на бузата ѝ. Дебра се отдръпна възможно най-бързо.

— Какво искаш? — попита тя.

— Да видя как си — усмихна се Джейсън. — Изглеждаш добре. Всъщност красива. С тен, без грим. Боса.

Неочаквано погледът му се насочи някъде зад нея. Дебра се обърна и видя Греъм да излиза от къщата. Той им кимна и си продължи работата.

— Това ли е човекът, с когото Стюарт постоянно ме плаши?

— Да.

— Има вид на обикновен работник — но острият поглед опровергаваше нехайния му тон.

— Наистина е такъв.

— И ти доволна ли си от него?

— Аха.

— Мога ли... имаш ли нещо против да поогледам?

— Стига да е оттук, заповядай. А после можеш да се качиш в колата си и да се върнеш в Ню Йорк.

— Стига, Деб. Що за обноски са това? Дойдох да те видя.

С всяка изминала минута Дебра се чувстваше все по-силна, особено след като знаеше, че Греъм е наблизо.

— Трябваше да ми се обадиш и да ми кажеш за плановете си, щях да ти спестя пътуването. Тук няма място за теб, Джейсън.

Той вдигна успокоително ръка.

— Виж, знам, че си обидена...

— Обидена? — проблеснаха гневно очите ѝ. Не можеше да повярва, че е счел за нормално да дойде в къщата ѝ. В нейната къща.
— Обидена?

— Изслушай ме, мога да ти обясня.

— Твърде късно е за обяснения, Джейсън. Вече сме разведени. Всичко свърши.

— Държиш се детински...

— Ако те разочаровам, тогава си върви. Няма причини да оставаш.

— Дебра, дойдох да поговорим — започна по-високо той. След това вдигна очи и срещна неприязнения поглед на Греъм. — Да отидем някъде.

Той посегна и я хвана над лакътя. Дебра дръпна рязко ръката си и се отскубна.

— Всичко, което имаш да кажеш, може да бъде казано тук.

Джейсън сниши глас така, че устните му едва се мърдаха:

— Имаме слушатели. Бих искал да отидем някъде на спокойствие.

— Тогава си върви в Ню Йорк. Имаш апартамент. Влез си там и затвори вратата. Така ще намериш спокойствие колкото си искаш.

Усилията, които полагаше да запази самообладание, започнаха да й се отразяват. Стомахът й започна да ври.

— Защо постъпваш така, Дебра? Между нас имаше нещо хубаво.

— Имаше, нали? — забеляза тя. — А след това ти го разруши.

— Съжалявам за това, бонбонче. Ще се постарая да го компенсирам.

Дебра го погледна слисано, изскърца със зъби, извърна очи и отново го погледна.

— Да го компенсираш? Да не си се побъркал? Не искам нищо от теб... освен да се махнеш от живота ми!

— Шшт. По-тихо! — той хвърли поглед към къщата. — Твоят човек ще започне да се чуди.

— Греъм няма да се учуди на нищо — отвърна му раздражено тя. — Той вече знае за станалото между нас. И ако не успее да чуе какво си казваме, после аз ще му го разкажа накратко.

За пръв път Джейсън изглеждаше смутен. Той се намръщи и попипа чудесно поддържания крайчец на бакенбарда си с жест, който Дебра някога смяташе за много мил. Но сега нищо в нея не трепна.

— Какво става, Дебра? — попита той и я погледна изпитателно. — Не ми казвай, че си се хвърлила на врата на първия срещнат.

— И да съм, какво? Това си е моя работа, не твоя.

— Аз съм твой съпруг.

— Беше мой съпруг — тя изправи рамене. — Сега съм свободна жена. Мога да правя каквото си искам. Освен това кой си ти, че да ме съдиш? Ходеше с друга жена, докато собствената ти си седеше вкъщи и си въобразяваше, че си й верен. Така че не ми говори какъв съпруг си — рече ехидно тя и прибра един кичур от бузите си. — Изневери ми и сега си плащаш.

— Значи всичко това е наказание — разводът, купуването на тази къща? Така ли е? — тонът му беше нисък. — Забиваш ножа

достатъчно дълбоко и го завърташ. Не достатъчно, за да убиеш, а само да причиниш болка...

Дебра се намръщи с отвращение.

— Както винаги драматичен, а? Е, спести си сценария, Джейсън. Не ми минават тия.

Тя се обърна на сто и осемдесет градуса с намерението да си влезе в къщата, но Джейсън я сграбчи за ръката и я завъртя към себе си.

— Момент, ако обичаш — в тона му се появиха опасни нотки, нещо ново, което не беше чувала преди. — Не съм изминал целия този път, за да ми обърнеш гръб. Не знам какво те прихваща, Дебра. Никога не съм те виждал да се държиш грубо.

Задъхана, Дебра правеше всички усилия да сдържи гнева си.

— Прав си, Джейсън. Преди бях мила и винаги проявявах разбиране. Всъщност наивница — тя сведе очи към ръката си и се постара да придаде отделна тежест на всяка следваща дума. — Пусни ми ръката.

Слисан от тона ѝ, Джейсън я пусна. Едва тогава Дебра продължи, като го гледаше право в очите и се възползва от объркването му:

— Знаеш ли, наистина се отвращавам от себе си. Когато си спомня колко пъти съм вършела твоята работа, когато пишех твоите части от сценария, вярвайки, че си се заел да изучаваш изкуството на режисурата... — тя поклати глава. — Наистина бях много тъпа.

— Не, не беше. Ти ме обичаше. Точно това е любовта. Доверие — той помълча, правейки се, че не забелязва как ноздрите ѝ се разшириха мигновено. — Да не искаш да ми кажеш, че всичко, което си чувствала, е изчезнало? — той щракна с пръсти. — Просто ей така?

Дебра употреби всичката си сдържаност, за да не го заплуе.

— Просто ей така ли? — повтори тихо тя. — Не, Джейсън, не е изчезнало — и имитира щракване с пръсти — просто ей така. Имаше нещо повече.

Тя удари с юмрук дланта си с глухо тупване, от което усети смъдене и в двете си ръце. Ала беше твърде разстроена, за да забележи.

— Но си прав. Наистина всичко в любовта е доверие. Когато разбрах, че ми изневеряваш, доверието, с което живееш, се разби на

парчета. Беше унищожено — тя си пое дъх. — А доверието има едно странно качество. Когато си отиде, то е завинаги — коленете ѝ трепереха, но гласът ѝ притихна тъжно. — Така че в отговор на твоя въпрос ще ти кажа, че не всичко, което понякога съм чувствала, е изчезнало. Спомням си хубавите ни моменти и в тези спомени има топлина. Но никога повече не ще мога да ти имам доверие или даже да те уважавам. А без тези две неща любовта е... ами чист фарс.

Джейсън дълго време не каза нищо. Когато накрая се обади, гласът му прозвуча остро. Явно отказваше да се признае за победен.

— Ти самата драматизираш нещата. Нищо чудно, че си толкова добра сценаристка.

— Не ме ласкай, Джейсън. Това вече не означава нищо. Добра съм, защото ти ме научи, и знам, че съм добра, защото Харис ми го казва.

— Сериалът има нужда от теб. Хич не ми се иска да те изпратят най-тържествено.

Дъхът на Дебра заседна в гърлото ѝ и остана там — отчасти заради злобното изражение на лицето му, отчасти заради очевидния намек.

— Това заплаха ли е? — прошепна накрая тя.

Джейсън сви рамене.

— Не съвсем. Просто ти напомням, че аз бях инструментът да получиш тази работа.

— Аз сама си я спечелих — възрази разпалено тя. — Аз бях човекът, който вършеше всичката работа!

— Но без мен никога нямаше да бъдеш назначена.

— И?... — кръвта пулсираше в слепоочията ѝ.

— Имам доста голяма тежест пред Харис.

— И?... — Дебра зачака да бъде хвърлена и втората обувка.

Той си пое дълбоко дъх.

— Ами... Зная, че Джанис Уокър просто умира за твоето място.

Дебра остана с отворена уста, неспособна да се помръдне от изненада. Не се почувства заплашена нито за момент. Харис познаваше таланта ѝ и щеше да я уволни толкова, колкото и Джейсън. Но тоталното безочие на Джейсън дори да го намекне...

— Какво искаш, Джейсън? — рече вбесено тя. — За какво си дошъл тук? Хайде, изплюй камъчето. Остави увъртанията настрана.

Той я изгледа спокойно.

— Искам да се върнеш, Дебра. Искам да се върнеш в Ню Йорк с мен като моя съпруга.

Дебра едва се сдържа да не се разсмее.

— Продължавай. И как би обяснил това внезапно помирение пред хората?

Явно всичко беше обмислил.

— Ами просто ще им кажем, че сме изгладили нещата между нас. Че не можем да живеем разделени. Че сме влюбени един в друг.

— Но ние не сме. И няма да бъдем.

— Искам да си до мен.

— Защо?

За момент Джейсън се обърка, сякаш не беше очаквал такъв досаден въпрос.

— Защото... там ти е мястото.

Дебра сви юмруци и очите ѝ се разшириха. Гневът, който бе започнал да се заражда в нея, изведнъж стигна връхната си точка. Гласът ѝ прозвуча ниско, разтреперан от яд:

— Това трябва да е най-фалшивата реплика, която си ми пробутвал досега! И не ми минава, както не ми минава и идеята, че можеш да ми издействаш уволнение.

Тя се завъртя към къщата, направи една крачка и отново се обърна.

— Знаеш ли какво си мисля? Че просто преживяваш кризата на средната възраст. Затова е била онази работа с Джаки. Затова се нуждаеш от мен. Заради публичния ти образ е, нали, Джейсън? — гласът ѝ се повиши с една октава. — Искаш да се върна, защото не можеш да понесеш мисълта, че жена ти те е зарязала. Мислеше си, че можеш да имаш всичко — мен, Джаки и всяка друга малка артистка, която ти се изпречи на пътя. Почти си те представям как разправяш на всички какво разбиране проявявам — очите ѝ се наляха и тя ахна учудено. — Е, да, ама не проявявам! Защото все още имам някаква гордост и самоуважение. Последното нещо, което бих направила, е да се върна при теб — тя посочи с треперещ пръст. — Така че можеш да се качваш в малката си кола под наем и да се връщаш в Ню Йорк. Не те искам, Джейсън! Чисто и просто не те искам!

Той отново я улови над лакътя.

— Слушай, бонбонче...

— Стига си я бонбонясвал! — прекъсна го един плътен внушителен глас, в който се прокрадваха стоманени нотки. — И ѝ пусни ръката.

Главите и на двамата се обърнаха, когато Греъм застана до Дебра. Никога не беше виждала кехлибарените му очи толкова яростни.

— Жената вече няколко пъти ти каза да си вървиш — той махна с глава към алеята. — Предлагам ти да тръгваш.

Джейсън се стъписа само за момент, но след това се изпъчи. Сам висок над метър и осемдесет, беше по-нисък от Греъм само с пет-десет сантиметра. Разликата беше очебийна, но тя бе по-скоро в плещите, отколкото във височината.

— За кого се мислиш пък ти? Това е личен въпрос между жена ми и мен — заяви възмутено Джейсън.

Греъм уви нарочно бавно ръка около талията на Дебра и я притегли нежно към себе си. Тя веднага се почувства по-спокойна и се облегна на него.

— Тя не ти е жена. Опитай пак.

Джейсън го направи, но този път смени тактиката.

— Какво е това, Дебра? Откога се нуждаеш от телохранител? Чак толкова ли се страхуваш от мен, или просто се боиш от себе си? Толкова ли ужасно ти се струва да признаеш, че все още ме обичаш?

Греъм не каза нищо, усетил нуждата ѝ да отговори сама. Пръстите му, които я стиснаха леко по рамото, възстановиха самообладанието ѝ и ѝ позволиха да отвърне с изненадващо спокоен глас:

— Греъм не ми е телохранител. Той е мой приятел... тоест повече от това, което ти беше за мен през последните няколко месеца. И не се страхувам от теб, още по-малко от себе си. Ти унищожи напълно всичко, което ни свързваше. Просто вече го няма — гласът ѝ премина в разпален шепот, предизвикан от спомена за изневяратата му. — Заминавай си, Джейсън! Остави ме на мира! Тази къща и тази земя са нови и чисти за мен. Не искам тук да има и един спомен за теб.

Коленете ѝ заплашваха да се огънат, но тя стисна зъби и си наложи да остане права. Помогна ѝ подкрепата на Греъм, ръката върху лявото ѝ рамо и стълб от топлина от дясната ѝ страна.

Джейсън я изгледа ядно.

— Разочарован съм от теб, Дебра — бе всичко, което каза, преди да хвърли отровен поглед към Греъм. После се обърна и тръгна наперено към колата си.

Дебра не се помръдна. Стоеше и наблюдаваше, чакаше, докато Джейсън настъпи сърдито съединителя, измъкна колата на заден ход от алеята, даде пълна газ по шосето и изчезна от погледа ѝ. Едва след това се разтрепери. Греъм я обърна бавно и внимателно в ръцете си, притисна бузата ѝ към топлите си гърди и притисна ухото ѝ до сърцето си. Ръцете му се срещнаха на гърба ѝ и я прегърнаха здраво. Боса изглеждаше по-дребна, по-уязвима. Той наведе глава, опря буза в кестенявата коприна, затвори очи и се опита да попие възможно най-много от страданието ѝ.

Тя изстена тихо, уви ръце около кръста му и ги стегна конвулсивно. Дъхът ѝ излизаше накъсано и тя се опита да го стабилизира, като вдиша дълбоко. Получи се. Естествената миризма на кожата му ѝ действаше отпускащо, силата на ръцете му — успокояващо, а стоманените му крака бяха опора за омекналите ѝ колене. Тя отново и отново си поемаше дъх, понякога с тих стон, друг път — с едва чута въздишка. Все едно че плачеше без сълзи и се опитваше да прогони образа на Джейсън, като се притискаше в Греъм.

Докато я прегръщаше, ръцете му гладеха колебливо гърба ѝ, за да отпуснат напрегнатите мускули. Едва се съдържаше да не заговори, да не ѝ каже колко се гордее с нея, да я увери, че е постъпила правилно. Но Дебра можеше да го обвини, че злорадства, а той не искаше това. Установилата се добра воля му бе твърде скъпа, почти колкото доверието. Не искаше нито едното от двете да бъде застрашено.

Дебра усети ускоряването на пулса му и инстинктивно потърка буза в гърдите му. Допирът ѝ бе приятен — топлата, покрита с меки косъмчета, кожа, опъната върху силната гръд. Чувстваше се удобно и в безопасност, сякаш бе намерила мястото, където с лекота можеше да прекара остатъка от живота си. Джейсън не беше тук. Не можеше и да бъде. Имаше само Греъм и богатата земя.

Тя отново вдиша дълбоко със затворени очи, като този път се наслаждаваше на миризмата на мъж, тъй силна и чиста. Уханието сякаш я избута отвъд успокоението, към възбудата, и Дебра нямаше нито сили, нито желание да се съпротивлява на притегателната ѝ сила.

Тя обърна лице към него, допря устни до гърдите му и ги целуна веднъж, после още веднъж. Плъзна ръце нагоре по гърба му, за да изследва широкото пространство мускулеста плът. Пулсът ѝ биеше неравномерно, опитвайки се да върви в темпо с този до ухото ѝ.

— Дебра? — в пресипналия глас на Греъм имаше въпрос. Тя стегна още веднъж ръце и бавно вдигна поглед към него. Попиваше топлите искрици в кехлибарените очи, леката руменина, избила по страните му, червените устни. Това не беше Джейсън; между тях двамата нямаше никаква прилика. Това лице просто излъчваше грижа, разбиране и себеотрицание. Това беше Греъм и тя изпитваше неистовото желание да го целуне.

Повдигна се на пръсти, докосна с устни брадичката му и положи няколко също толкова нежни целувки около изваяното ъгълче на устата му. После се отдръпна назад и се взря в очите му. Погледът потвърждаваше онова, което говореха стегнатите мускули и учестеното му дишане.

Когато Дебра отново се надигна на пръсти, ръцете му се стегнаха, за да я повдигнат, и устните му се разтвориха, за да посрещнат нейните. Целувката им издаваше взаимна жажда, внезапно освободена след толкова дни въздържание. Тя бе ненаситна, цялостно изпиване; опустошаване, което остави Дебра задъхана и зашеметена.

Ръцете ѝ се плъзнаха напред, изследваха изненадващо нежната кожа от двете страни на тялото му и бавно се вдигнаха към гърдите му, между телата им, и пропълзяха към мускулестите му рамене. Тялото ѝ беше изпънато срещу неговото. Вече я държаха само ръцете ѝ, увити около врата му. През цялото време устните им не се отделяха, сякаш се бояха от това, което можеше да предизвика и най-краткото разделяне.

Но това все някога трябваше да стане, защото дробовете им копнееха за въздух от бързо надигащата се възбуда. Греъм откъсна устни от нейните и ги зарови в шията ѝ.

— Дебра — прошепна, а след това езикът му започна да описва кръгове точно под ухото ѝ.

Стори ѝ се, че ще експлодира. Тя наклони глава на една страна, за да му осигури повече пространство за достъп, без да усеща колко здраво е стиснала врата му, без да забелязва тихите стонове, които се изтръгваха от гърлото ѝ. Когато Греъм седна на земята, тя се свлече заедно с него, без да го пуска нито за секунда.

Той я положи напреко на скута си. Едната му ръка я придържаше за раменете, а другата шареше свободно по тялото ѝ. Докато седяха на моравата и се гледаха, светът около тях сякаш се стопи в небитието. Дебра знаеше само, че се чувства пълноценна и обичана, че Греъм е прогонил всякакъв спомен за болката и изневярата от съзнанието ѝ. Нежна усмивка заигра по устните ѝ, когато топлите му пръсти я докоснаха по бузата. Когато палецът му се протегна, за да очертае устните ѝ, тя го улови и целуна. След това пусна врата му, но хвана едната му ръка и докосна дланта му до устните си, за да усети грапавите мазоли, следа и символ на неговата професия. Докато го гледаше над върховете на пръстите му, тя разбра, че иска повече, много повече.

Докосна с пръсти бузата му и се опита да каже нещо.

— Греъм... аз... — но думите не излизаха от устата ѝ. Какво можеше да каже? Че го обича? Това може и да бе вярно, но и тя самата не беше готова да го чуе. Че го желае? Но той вече знаеше това, а и не можеше да му се моли, както бе направила веднъж. Какво тогава?

— Греъм...

Той освободи един от пръстите си, постави го върху устните ѝ и промърмори:

— Не казвай нищо, скъпа. Нищо друго няма значение, освен това — той целуна едното ѝ око, а после другото — и това. Просто искам да ти стане хубаво.

— Хубаво е — прошепна Дебра и разтвори леко устни.

Когато Греъм хвана брадичката ѝ в дланта си и наведе глава, тя вече го очакваше, горяща от желание да му достави удоволствие. Даде му всичко — устните, езика си, омайната смес от сладост и огън. И давайки, тя се възбуждаше още повече, защото, докато го стимулираше, ставаше все по-дръзка. Ръката му се плъзна към шията ѝ, обхвана я нежно и се спусна надолу. Гърлото ѝ беше голо, както и деколтето над ластичното бюстие. Усети пръстите му по кожата си, позна грапавата нежност на отрудените му ръце. Когато минаха по бюстието, я усети как се извива инстинктивно.

— Греъм... — името му прозвуча като продължение на мислите ѝ.

Той докосна едва-едва челото ѝ с устни и прошепна:

— Позволи ми да те докосна.

— Да... о, да...

Тя се изви на дъга, затворила очи, и ахна, когато усети ръката му да се плъзва надолу към гърдите ѝ. Умелите му пръсти ги погалиха, сякаш се опитваха да преценят какви са под стегнатата материя. Той лесно намери стегнатото зърно на едната и внимателно раздвижи палеца си. Дебра се загърчи под заряда от нажежени светкавици, които я разтърсиха цялата. Тя прокара неволно пръсти по гърдите му и се притисна още по-силно.

— О, Греъм...

— Добре ли се чувстваш?

Гласовете им говореха с един и същ интимен шепот.

— Ммм. И още как.

— Да продължавам ли?

Тя отвори очи и не видя в очите му нищо друго, освен искреност.

— Да — промърмори без колебание. Тялото ѝ гореше от парещите му докосвания; напрежението, свито на кълбо в нея, не можеше да ѝ позволи друг отговор.

— Целуни ме — рече дрезгаво той и тя го направи със страст. През мъглата от наслада единственото отчетливо усещане беше как пръстите му свалят презрамките на бюстието.

Греъм я положи нежно на земята и смъкна бюстието до талията ѝ. След това се подпря на длани и сведе поглед към нея. Дебра лежеше неподвижно, усещайки голите си гърди и напрегнатите им зърна, наслаждавайки се на удоволствието, което очевидно му доставяше формата им. Макар никога да не бе проявявала склонност към ексхибиционизъм, както някои от жените, които познаваше, сега не усещаше стеснителност. Това, което предлагаше на Греъм, и без това му принадлежеше.

— Ти си красива, Дебра.

Дрезгавият глас и изпълнен с обожание поглед я накараха да повярва. Той вдигна ръка и докосна кожата ѝ, отначало нежно, но я побиха тръпки.

— Толкова нежни и бели — измърмори очаровано той. — Тук няма тен. Само да знаеше слънцето какво изпуска... — Той прокара пръсти около едната гърда, преди да захлупи с длан зърното със същото прелъстително въртене. Това бе сладко мъчение за Дебра, която изстена и посегна да го хване за китката.

— Заболя ли те? — попита той, станал внезапно предпазлив.

— О, да — каза задъхано тя с плаха усмивка. — Но не тук.

Греъм се наведе и докосна устните ѝ със своите.

— Тогава къде? — прошепна той срещу ъгълчето на устата ѝ. — Тук ли? — посегна слепешком към другата ѝ гърда и я намери с безпогрешен усет. Когато Дебра ахна и поклати глава, той плъзна ръка по-надолу към корема ѝ. — Тук?

Дебра отново поклати глава, но този път стисна езика, който беше усетила да вкусва долната ѝ устна. След това Греъм се наведе, докато гърдите им се докоснаха, протегна ръка през ханша ѝ, плъзна я по крака ѝ и отново я върна на бедрото.

— Тук?

Бедрото ѝ потрепери.

— Не... О, боже, Греъм... не можеш да си представиш...

Гласът заседна в гърлото ѝ, когато ръката му се промъкна нагоре и погали нежно най-топлото пулсиращо място. Тя се изви инстинктивно на дъга, търсейки облекчение от възела, който трескаво пулсираше в нея, и издаде изтерзан стон, когато пръстите му само увеличиха мъчението ѝ.

— Греъм...

Този път устните му я прекъснаха, като разтвориха нейните за най-красноречивата целувка, която някога бе получавала. Това бе съвкупление на езици, взривоопасно съединение на всичко, което бе влажно и горещо.

В този момент Дебра разбра какво искаше. Разбра го, както трябваше да го разбере още първия ден, в който бе срещнала Греъм.

— Греъм... — прошепна тя срещу устните му и когато той вдигна глава, вдигна ръце и обхвана лицето му. — Какво искаш? — попита го с очи, преливащи от нужда да се раздава.

Той плъзна ръка нагоре по стомаха и гърдите ѝ и я хвана за китката. Подръпна я с нежна настойтелност и най-сетне я насочи към доказателството за желанието си.

— Искам те, скъпа — каза дрезгаво, като притискаше ръката ѝ и я насърчаваше да се движи нагоре-надолу. Дишането му ставаше по-затруднено с всяка изминала минута. — Искам те цялата, всеки сантиметър от кожата ти. Искам те гола в прегръдките си и нетърпелива в леглото си. Господи, Дебра — изохка той с дълбок и

изтерзан като нейния глас. — Не мога повече! — Греъм сграбчи ръката ѝ и я притисна в земята близо до рамото ѝ. — Искам да те имам цялата, искам да вляза в теб, по дяволите, а не да си представям какво сте правили с Джейсън или какво мислиш и чувстваш, докато пишеш любовните си сцени!

Разпаленият му тон изненада и двамата. Думите нарушиха изключителността на момента, напомняйки грубо за другия свят, от който Дебра беше дошла и от който все още бе част. А Греъм отново се превърна в обикновен дърводелец — мъж, който познава и почита единствено материалната страна на нещата. *Но той си е бил същият през цялото това време*, възрази мислено тя и се спря.

Не, не беше вярно! В минутите, които прекараха заедно, той бе нежен и внимателен, би могло да се каже — изискан. В него нямаше нищо грубо, нищо, което да подсказва, че той търси преди всичко своето удоволствие. *Кой е той всъщност?* — запита се тя, докато лежеше полугола под него. Почти не знаеше, въпреки споделената интимност.

— Какво има, Дебра? — попита Греъм, обуздавал страстта си, когато усети внезапната промяна в настроението ѝ.

Тя прошепна със смесица от копнеж и страх в очите:

— Почти не те познавам. Просто не мога да повярвам.

— Знаеш, каквото трябва да се знае... което е важно.

— И какво е то? — попита тя с неравен глас.

— Че съм мъж, който живее сам на село и си изкарва хляба с честен труд.

— Но това е сега, Греъм — заговори по-решително тя, когато започна да събира мислите си. — Ами миналото ти?

Той стисна зъби за момент, а след това пусна ръцете ѝ, изтърколи се от нея и седна от едната ѝ страна, загледан в далечината, докато Дебра си вдигаше неловко бюстието.

— Няма значение — каза през зъби той. Горещата му страст вече беше спомен.

— Има. Просто е така — възрази тихо тя и седна с лице към него. Моментът на споделената чувственост бе загубен, жертван за нещо друго, което усещаше, че е по-важно. — Това, което сме, е сбор от всичките тези малки части — погледът ѝ потърси хоризонта. — Ако днес съм тук, то е поради всичко, което съм била, направила и видяла

преди — тя се обърна и погледна суровия му профил. — Можеш да ме разбереш, защото знаеш откъде идвам. Дори и днешната среща с Джейсън трябва да ти е дошла като някакво просветление.

Той я изгледа остро.

— Беше. Трябва да е с двадесет години по-стар от теб.

Дебра сви рамене.

— Почти толкова. И това, което си мислиш, е вярно. Предполагам, че в него е имало нещо бащинско, което ме е привлякло, когато се запознахме. Той ме взе под крилото си като свое протеже. Никога не съм си и помисляла да поставям под въпрос намеренията и постъпките му.

— Мога да разбера — каза по-нежно той.

— Тогава можеш да разбереш и какво означава за мен да бъда тук, да върша своите си работи, да стоя на собствените си крака.

— Разбирам.

— Виждаш ли? — очите ѝ светнаха. — Можеш да разбереш. А колкото до мен — тя направи пауза и се намръщи, — за мен ти си една голяма въпросителна. В края на деня си заминаваш и отиваш в някакво жилище, което не мога да си представя. В петък вечерта си тръгваш и правиш... един господ знае какво... през целия уикенд. В понеделник сутрин не смея да те попитам нищо — от страх, да не би да стиснеш устни и да се разсърдиш. Зная, че си бил женен, но не смея да те попитам каква е била жена ти или къде сте живели, или къде си живял преди това, или пък къде си се научил да проектираш така красиво — дъхът ѝ секна и тя внезапно спря. След това вдигна към него нежен, умолителен поглед. — Мога ли да ти задам тези въпроси, Греъм? Би ли ми отговорил?

Известно време Греъм мълча. Очите му се отместиха от нейните към земята, а после към далечните хълмове. Знаеше, че не е честен в отношението си към нея, беше си го казвал и преди. Ясно си даваше сметка, че когато обсъждат нещо, Дебра първа се открива. Сега, докато я гледаше, той осъзна всичко, което искаше да ѝ каже. И все пак една част от него упорито се съпротивляваше, чуваше гласа, който му шепнеше, че е изгубен в мига, в който ѝ се довери. Последният му бастион щеше да падне и щеше да остане абсолютно уязвим.

Всъщност има ли значение? — запита се той и отново се вгледа в лицето ѝ. — *Откровен ли съм дори и сега? Не исках работата, но я*

приех. Не исках приятелството ѝ, но то бе неизбежно, както е неизбежен изгревът на слънцето. Не исках страстта ѝ, само тялото ѝ. Но дори и в това нещата не се развиха според плановете ми. А сега... мога ли да избягам от нещо, което вероятно вече е факт? Влюбен ли съм в нея?

Той се изправи на крака, сведе очи и срещна погледа ѝ, като нарочно използваше предимството на височината, за да компенсира тревожната безпомощност, която чувстваше. Но сключените вежди издаваха спокойните му мисли.

— Не съм готов, Дебра... Съжалявам — после се покашля, обърна се и измънка тихо: — По-добре да се връщам — и я остави.

Изумена, Дебра го гледаше как крачи решително през моравата към къщата, стълбата, чука, пироните и шиндите. Удивляваше я мисълта колко много неща се случиха от момента, в който бе слязъл оттам. Тя прокара разсеяно ръка по гладката кожа на рамото си и го стисна здраво, когато чукут заудря яростно пироните.

Не беше чак толкова зле, разсъди мислено Дебра. Макар да не научих нищо, поне не ми затръшна вратата в лицето. Можеше за известно време да си позволи да бъде търпелива. Никой от тях нямаше да ходи никъде. Само да не беше тази досадна болка от неудовлетворението!

Тя му обърна гръб, прибра колене до гърдите си и ги прегърна. Поне малко я утешаваше фактът, че той очевидно също чувстваше излишък от енергия, ако се съдеше по яростта, с която удряше с чука. За свой късмет той поне си имаше одушник. А тя...

Неочаквано в ума ѝ изникна разрешение на проблема. Дебра скочи и се отправи към пристройката за ключовете на колата и портмонето си. Дори не хвърли поглед към къщата, докато изкарваше колата на заден ход по алеята.

При завръщането си погледна само толкова, колкото да види, че Греъм е постигнал забележителен напредък в нейно отсъствие. Но всъщност това можеше да се очаква, като се имаха предвид ревностните му набези.

Тя спря автомобила си от другата страна на пикапа му, слезе и отвори задната врата. Посегна вътре и дръпна машината, която нейният приятел от железарския магазин толкова лесно бе натоварил. Но тя не помръдна.

— По дяволите!

Дебра стисна зъби и успя с двете си ръце да приближи малко проклетия предмет към себе си. Под действието на някакъв импулс се качи вътре и използва цялата тежест на тялото си, за да го избута към вратата. После пак слезе и успя да го придърпа до самия ръб на колата, така че да го смъкне на земята. Накрая, задъхана и ядосана от безсилието си, се отдръпна назад за минута и огледа стоманения уред. Едва когато посегна отново да го обхване, прозвуча гласът на Греъм и тя замръзна.

— Боже мой, Дебра! — възкликна той, избута я бързо и свали упоритото нещо на земята. — Какво се опитваш да направиш? Да си сецнеш кръста ли искаш?

— Ти самият току-що го вдигна — отговори възмутено тя, докато бършеше чело с опакото на ръката си. — Както и Пат от железарския магазин. И двамата нямахте никакъв проблем.

— Но ти си жена — изръмжа в отговор той. — Не можеш да го направиш.

— Кой го казва? — попита Дебра със светнали очи, готова за битка.

— Аз — съобщи той, но очите му изведнъж омекнаха и гласът му звучеше достатъчно тихо, за да потуши ентусиазма ѝ. — Едва ли тежиш повече от четиридесет и пет килограма.

— С десет повече. Какво, подбираш си думите ли?

Той се ухили.

— Ами как! Но искам да ти кажа, че аз съм по-мускулест. А като си помисля, Пат е дори още по-едър. Имаме по-голямо предимство пред това нещо — той изглежда машината — от теб, а да не говорим, че и аз, и Пат сме хора на физическия труд. Ти не си. А и — той повдигна едната си вежда — ако смяташ да ме обвиняваш в мъжки шовинизъм, можеш да си спестиш труда. Ако беше висока метър и осемдесет и тежеше седемдесет килограма, щях да ти позволя да си носиш проклетия култиватор? А сега — той си пое дъх, — какво си решила да правиш с него между другото?

— Да си засадя градина — отвърна простиичко Дебра, понеже неоспоримата му логика ѝ бе отнела възможността да отговори хапливо.

— Къде? Отзад?

— Аха. Там грее най-много слънце.

— Цветя?

Тя поклати глава и махна един влажен кичур от бузата си.

— Зеленчуци.

— А-а! Зеленчукова градина.

— Нещо такава — тя наклони глава на една страна. — Никога досега не съм произвеждала собствената си храна. Ще бъде истинско предизвикателство.

Греъм й хвърли скептичен поглед.

— Знаеш ли какво да правиш?

— Естествено. Миналия уикенд прекарах известно време в библиотеката в Манчестър. Взех си и няколко книги. Но трябва първо да обърна почвата. Следователно — тя погледна намръщено машината — ще ми трябва тор — пое си дъх и посегна към дръжката с намерението да дотътри култиватора до задния двор. — Няма да е лошо вече да се захващам. Става късно.

Греъм беше достатъчно любезен, за да не коментира часа. И двамата знаеха, че такава работа е най-добре да се почва сутрин. Но също така знаеха, че дори малкото време, което Дебра ще прекара в работа, ще й се отрази добре. От двамата само Греъм обаче знаеше, че за това е по-лесно да се приказва, отколкото да се свърши.

— Виж — рече великодушно той, — позволи ми да го закарам вместо теб. Не е много лесен за бутане.

Докато го наблюдаваше, Дебра си мислеше, че не изглежда чак толкова трудно. Само че когато Греъм постави машината на мястото, което му показва, и тя хвана кормилото, се сблъска с дълбоко разочарование. Все пак я помръдна. Това беше поне нещо. Но бавно. И с огромно усилие. Едва беше успяла да премине първата бразда до половината, а вече беше плувнала в пот.

— Искаш ли да я подкарам? — попита Греъм. Стоеше с ръце на хълбоците и изглеждаше дразнещо самодоволен.

Дебра усети тънкия присмех в думите му и се заинати още повече.

— Не, благодаря — накрая завърши с пискливи нотки: — Аз ще го направя.

След това бутна култиватора още малко, и още малко, докато се натъкна на нещо твърдо и не можа да продължи. Тя разрита пръстта и

откри проблема.

— Камъни?

Това не влизаше в плановете ѝ и тя прокле наум книгите, които беше прочела, за пропуска.

— Естествено. Почвата в по-голямата част от Нова Англия е камениста. Тук не е чак толкова зле, колкото още по на юг и към крайбрежието.

— Хм, звучи окуражаващо. Но как да ги извадя?

— Изкопай ги с лопата или кирка. Имаш ли някое от двете?

Слисана, Дебра поклати глава.

— Тогава тичай да вземеш лопатата от пикапа. Трябва да е отзад.

Когато няколко секунди по-късно Дебра се върна, Греъм вече беше направил третата си обиколка с култиватора.

— Ти извади онзи камък — нареди той, без да спира. — Не е толкова голям.

Наистина не беше. След като го махна без много суетене, тя успя да го отмести настрана и се отдръпна да наблюдава Греъм как работи. *Да наблюдава Греъм как работи.* В продължение на почти един час прави само това. О, от време на време се появяваха камъни за махане, но дори и тогава той свършваше това с голи ръце. Всичко, което ѝ се налагаше да прави, бе да наблюдава как играят мускулите на раменете, гърдите и ръцете му. По бронзовата му кожа избиваха капчици пот, късното следобедно слънце ѝ придаваше златист оттенък и Дебра не можеше да откъсне поглед от стройното му жилесто тяло.

Вбесяващо. Той ставаше все по-привлекателен — косата по врата и слепоочията му бе мокра и залепнала, а наболата брада му придаваше още по-суров вид. А и когато стана време да приключат за деня, само той бе изразходил някаква енергия, не и Дебра. Тя се чувстваше по-напрегната от всякога.

Частично разрешение на проблема се появи след заминаването на Греъм с малка порция бягане по пътя близо до къщата ѝ. Последните лъчи на деня падаха пред краката ѝ като струи от наситена охра и затопляха въздуха за кратко, преди вечерният ветрец да ги замести. Макар да не беше бегачка, преди често си бе мислила да го прави. Сега, докато бягаше с дълги крачки и полагаше всички усилия да изглежда опитна, въпреки упорития бодеж от едната страна, тя се чудеше какво ли намират в този спорт неговите почитатели. Едва

когато се върна в емпориото, изкъпана и облечена в хладна широка нощница, успя да оцени ефекта от бягането. Чувстваше се отпусната и приятно изморена. За второто бе благодарна. Последното нещо, което искаше, бе да се събуди посред нощ и в главата ѝ отново да се въртят събитията от деня. При всяка мисъл за посещението на Джейсън се наежваше наново. При всяка мисъл за страстта на Греъм пулсът ѝ се ускоряваше. Наистина изтощението бе единственото решение. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, бе, че може все пак да започне да тича редовно.

Когато следобед на другия ден една непозната кола зави в алеята, Дебра беше убедена в това.

ОСМА ГЛАВА

Дебра никога не беше усещала толкова остро чувството за дежавю. Дватамата с Греъм бяха в къщата, борейки се с жегата с кутии студена сода. Телефонът звънна. Дебра вдигна слушалката, а после я подаде на Греъм, който поговори кратко с чиновника от склада за дървен материал и затвори. Тъкмо беше започнал да ѝ разправя, че дъбовите стъпала, за които беше направил специална поръчка, са пристигнали, когато погледът му се насочи навън през прозореца.

— Имаш гост — заяви безцеремонно той.

Дебра се напрегна за секунда, а после бързо се опита да отрече страха си:

— Не е за мен. Може някой да е дошъл при теб?

Погледът ѝ проследи неговия и стомахът ѝ се сви на топка. Не беше предполагала, че Джейсън може да се върне толкова скоро. Дори се беше молила изобщо да не идва!

Едва когато колата наближи, тя забеляза, че не е същата. Джейсън бе дошъл с червеникавокафява, а тази беше синя. Въпреки че и двете коли бяха с местна регистрация. И двете бяха карани от мъже, чиито черти ѝ ставаха все по-познати с всяко завъртане на гумите. Този път обаче на лицето ѝ цъфна радостна усмивка, когато колата спря и мъжът вътре се озърна предпазливо.

— Това е баща ми! — извика развълнувано тя, остави кутията на перваза на прозореца и изхвъркна навън. Прекоси тичешком двора, все още ухилена до уши, и се хвърли в отворените обятия на баща си.

— Как си, Деби? — попита той, прегърна я здраво, притисна я още веднъж и я пусна. — Изглеждаш чудесно! — той я огледа от главата до петите. — Без обувки? Какво е това?

Дебра преглътна буцата, която за момент беше заседнала в гърлото ѝ, и избърса щастливите сълзи от очите си.

— Това се нарича *да оставиш пръстите си да подишат селския въздух*. Как си, тате? — усмивката ѝ стана широка от едното ухо до другото и поклати удивено глава. — Каква чудесна изненада!

Дейвид Френч повдигна тъмната си вежда към покритото с фини бръчици чело. Изглеждаше добре, както обикновено, със спретнато подстриганата си прошарена коса и добре ушитите панталони и спортна риза.

— Надявах се да е. Разтревожих се. Снощи ми се обади Джейсън. Беше много напушен и ме притесни...

— Джейсън! — изстена Дебра и се намръщи от нов пристъп на гняв. — Не си е губил времето, това поне мога да му призная! Наистина ли ти се обади? И за какво?

— Беше притеснен.

— Не е бил притеснен! Беше ядосан, задето се осмелих да откажа да се върна с него. Беше възмутен, когато му казах, че не го обичам. И ревнуваше.

— Ревнувал е от... Греъм? — попита по-тихо баща ѝ.

— Да. От Греъм. Боже мой, Греъм се държа чудесно с мен. Ако вчера не беше тук, Джейсън можеше да употреби сила, за да ме завлече със себе си. Държа се невъзможно!

— Успокой се сега, Деби — той я хвана за ръката и я обърна към двора. — Хайде да се поразходим и да ми разправиш за това. А после можеш да ми покажеш тази твоя къща — той се огледа бавно. — Сама ли си днес?

— Не, не — отвърна Дебра и тази мисъл ѝ подежда успокояващо. — Греъм е отзад. Хайде — тя пусна лакътя му и го хвана за ръката. — Ще ви запозная. След това можем да седнем на люлката и да го гледаме как работи — после му отправи някак странно невинна усмивка. — Това е страхотна занимавка за убиване на времето.

— А той съгласен ли е? — попита укорително баща ѝ.

— Никога досега не се е оплаквал. Мисля, че се чувства най-удобно и естествено качен върху стълба.

Завиха зад ъгъла и въпросният човек се появи пред погледите им.

— Греъм? — викна Дебра и заведе баща си до подножието на стълбата. — Искам да те запозная с баща си, Дейвид Френч. Тате, това е Греъм Рейд.

Греъм прехвърли чука в лявата си ръка и слезе по стъпалата достатъчно, за да подаде дясната на по-възрастния мъж.

— Приятно ми е, господин Френч.

— Удоволствието е мое — отвърна другият и живите му очи направиха бърз анализ на видяното, който очевидно бе благоприятен. — Напоследък чух доста за вас. Притиснат между сина и зет ми...

— Бившия ти зет — поправи го Дебра.

— Бившият ми зет. Благодаря ти, скъпа. Та благодарение на тях двамата бях започнал да си мисля, че дъщеря ми е наела някакво чудовище — в очите му проблеснаха дяволити искрици.

Греъм се усмихна. Тази откровеност му се нравеше.

— Обещавам ви, господине, че няма да направя нищо, което би могло да навреди на дъщеря ви.

По-възрастният мъж кимна, за да му благодари и за довиждане, хвана Дебра под ръка и я поведе навътре в двора. Когато двамата се настаниха на люлката, където не можеше да ги чува, Греъм се върна към работата си. Все пак мислите му не можеха да се откъснат от бащата и дъщерята, както и от щастието, което се бе разляло по лицето на Дебра, когато разпозна новодошлия.

Изглеждаха много близки онези двамата на люлката. Макар да не си спомняше да е чувал Дебра да говори за баща си, освен едно мимолетно споменаване, беше очевидно, че отношенията им са много специални. Той хвърли поглед през рамо и видя Дебра, опряна странично на облегалката, да държи ръката на баща си в скута си. Изглеждаха напълно погълнати един от друг, а нежността, понякога и загрижеността, изписана на лицата им, говореше за топли, близки отношения.

Колкото и разрушителна да бе понякога ревността, сега Греъм я усети по най-безобидния, но болезнен начин. Завиждаше на Дебра за добрите ѝ отношения с баща ѝ, но не в смисъл, че можеха да застрашат онова, което можеше да има с нея, а по-скоро като напомняне за онова, което беше пропуснал с дъщеря си, с Джеси.

Споменът му причини остра болка. Рожденият ѝ ден дойде и отмина, а той не направи нищо, за да го отбележи. Всеки път, когато си помисляше да ѝ изпрати картичка или подарък, си спомняше как на шестия ѝ рожден ден го бе върнала. Не би могъл да се примири с това, че го отхвърля.

Той стисна със зъби пироните, които държеше в устата си, и като вложи неуместно голяма сила в удара, заби поредния гвоздей на мястото му. Тази седмица трябваше да завърши училище. Струваше му

се невероятно, но пък той все още си представяше малкото дете, което бе познавал и обичал. Младата жена му бе абсолютно чужда, а това бе още по-трудно за възприемане от факта, че през септември щеше да отиде в колеж.

Удряйки ритмично с чука, той си спомняше как бе поговорил с баща си дали да не ѝ подари кола по случай завършването. Тогава баща му говори с Джоан, а тя веднага забрани това. Нейната дъщеря все още нямала нужда от кола, а когато това станело, тя щяла да ѝ купи. Странно, мислеше си Греъм, Джоан винаги бе по-екстравагантната по време на брака им. Това бе едно от нещата, които ги отчуждиха един от друг — Джоан искаше да осигури всеки възможен лукс на Джесика. Разбира се, това с колата бе нещо друго. Джоан просто не можеше да понесе мисълта Греъм да я купи. Да не би да виждаше в това заплаха? Дали майка и дъщеря нямаха някакви разногласия? Дал и Джесика не се чудеше понякога какво ли би било да опознае баща си по-добре?

Гладна кокошка просо сънува, помисли си той, докато слизаше по стълбата, за да вземе още шинди. Тя беше вече голяма. Лесно можеше да се свърже с него, ако искаше. Адресът му не бе тайна. Бог му бе свидетел, че отначало Джоан го бе използвала често, за да му изпраща зловни бележници. Не поддържаха връзка от години. Може би все пак беше скъсала листчето, където бе записан адресът му.

Той въздъхна дълбоко, качи се на стълбата и закрепил с ръка поредната шинда, преди да си позволи да хвърли поглед към Дебра. А тя тъкмо беше откъснала очи от него.

— Не мога да обясня какво изпитвам — каза тя почти шепнешком, само за ушите на баща си. — Наех го, защото беше най-добрият дърводелец наоколо. Видях нещата, които е направил, и наистина бяха великолепни. Искам да кажа, сега е твърде рано да видиш каквото и да било, но ще ти покажа проектите, които е начертал, и жилището, което направи за мен на емпориото. Той притежава истински талант. Никак няма да се изненадам, ако разбере, че има диплома по архитектура, скътана някъде.

— Не си ли го питала?

— О, опитвах. Но той не обича да говори за себе си. Не мисля, че крие нещо ужасно, просто таи някаква болка, за която не иска да си

СПОМНЯ.

Дейвид Френч сложи пръст върху горната си устна и я побутна съвсем леко нагоре-надолу. Така правеше обикновено, когато е замислен.

— Аз проверих някои нещица за него.

— Какво? — извика изненадано Дебра. — Мислех, че си на моя страна!

— Знаеш, че съм, Деби. Но исках да съм добре зареден с амуниции, когато ми се обадят Джейсън или Стюарт. А те ще го направят, да знаеш. Казах им, че ще дойда при теб.

Тя направи гримаса.

— Не, не си!

— Направих го. Трябваше да ги успокоя някак. Те са убедени, че този тип те е обсебил.

— Това е абсурдно. Но пък нито Стю, нито Джейсън някога са гледали на мен като на личност... Е, и какво научи за Греъм?

Баща ѝ намигна.

— Че очевидно всички харесват този човек. Той е работлив, тих, дискретен и не създава проблеми. Сигурен съм, че и на теб са казали същите неща, когато си разпитвала.

— Долу-горе.

Той премести погледа си от лицето на дъщеря си към далечната фигура на Греъм.

— Казват да не се съди за книгата по корицата ѝ, но една корица понякога може да разкрие много неща.

— И как го прави?

Дебра имаше своя теория по въпроса, но както винаги, бе заинтригувана от философските теории на баща си и необикновената му схватливост. И не остана разочарована.

— Макар корицата да не казва всичко и понякога дори да подвежда, тя издава и някои личностни характеристики, които впоследствие се оказват точни. При Греъм да вземем като начало пикапа му. Той е чист и добре поддържан. Греъм се гордее с него. Не го загрозява с разни лепенки по бронята. Това говори много. Издава, че той е независим човек и не желае да разгласява личните си вкусове. Не обича хората да бият барабани, задето играят тенис, или да се усмихват, задето имат близнаци. И не изпитва абсолютно никаква

нужда да казва на света дали обича Ню Йорк, Ню Хампшир, Върмонт, немски овчарки, или черен хайвер.

Дебра избухна в тих смях.

— Сигурно си видял доста лепенки от летището дотук.

— И всичките минаваха покрай мен от лявата страна. Баща ти вече не е такъв луд шофьор, какъвто беше навремето.

— И слава богу... Но продължавай.

— За Греъм ли? — попита Дейвид и когато тя кимна, продължи.
— Ръцете му са голи.

В гърлото ѝ се надигна кикот.

— Разбира се, че ще са голи. Както и гърдите и гърбът му. Там горе е горещо да се работи. Ризата му прави сянка на оградата от средата на предобеда.

— Няма татуировки.

— Няма татуировки? — повтори очаровано тя. — Какво общо има това с темата?

— Ами — започна замислено баща ѝ — в някои отношения татуировките са като лепенките по бронята. Хората, които са си ги направили, искат да кажат нещо на света. Твоят Греъм няма нужда да казва нищо на света. Той крачи сам и под друг ритъм, ако щеш.

— Това би могло да е и добро, и лошо.

— Права си. Има хора, които правят каквото си искат — те просто не чуват ритъма на барабана. Подозирам, че Греъм го чува съвсем добре, но е взел съзнателното решение да действа по своите правила.

— Значи си впечатлен? — попита тя, като се опита да не издава колко много означава това за нея.

И да беше усетил, баща ѝ съвсем дипломатично регистрира това нейде дълбоко в ума си.

— Той гледа право в очите и стиска ръката здраво. Това са добри признаци — след това вдиша шумно. — Страхувам се, че с това ми свършиха съдържателните наблюдения. Ще трябва да прекарам повече време с този човек, за да науча нещо повече... Но хайде — той я потупа по коляното, отблъсна се от люлката, обърна се и подаде ръка на Дебра, — покажи ми тази твоя къща. И гледай да е толкова добра, колкото я хвалиш — предупреди я с весели искрици в очите, които говореха, че вече е харесал дома ѝ.

Дебра го хвана за ръката с пълното намерение да го води. Но когато стигнаха къщата, на Дейвид Френч му хрумна друга идея.

— Греъм! — викна той. — Можеш ли да ми отделиш няколко минути, за да ме запознаеш с проектите си? Дъщеря ми е само един невеж аматьор.

Единственият проблем, който Дебра имаше с тактиката на баща си, бе да съдържа усмивката, заплашваща да издаде подбудите му. Но все пак дипломатично възрази:

— Аз мога да ти покажа, тате. Греъм е зает...

— Греъм е зает, откакто съм дошъл. Заслужава малко почивка. Толкова суров работодател ли си?

Ъгълчето на устните му потрепна, за щастие от страната, която Греъм не можеше да види.

— Но той си обича работата. Не усещаш ли това удоволствие във всеки удар на чука?

— Госпожо и господине, моля, моля...

По време на импровизирания спор Греъм беше слязъл по стълбата, точно толкова любопитен да разбере нещо за Дейвид Френч, колкото и последният за него.

— Не се карайте заради мен — настоя той и с лекота се присъедини към разговора. — Ще ми бъде приятно да ви разведа, господин Френч. Прав сте — той се усмихна снизходително към Дебра. — Дебра може и да е блестяща писателка, но не е строител — той сниши гласа си с престорена тежест и отново погледна Дейвид. — Нали знаете как е при хората на умствения труд? — последното бе прошепнато с ъгълчето на устата му от страната, която Дебра не можеше да види. — Не са много сърчни в ръцете.

— Чух, Греъм Рейд! — рече Дебра. — И възразявам. Кой палеше огън в камината всяка сутрин при пристигането си тук?

— Ти — отговори послушно той.

— Кой се справи с онази праисторическа печка в кухнята с двете си ръце?

Греъм кимна.

— Ти.

— И да не би да обядваш още с двата си глупави сандвича с шунка и сирене в кафявия плик? — и го измери нахално, когато видя изненадания му поглед. — Всичко виждам — каза провлечено и

веднага се възползва от моментното си предимство. — Та какво имаше предвид, когато каза, че не съм добра в ръцете?

Но за колкото и умна да се смяташе, беше подценила противника си. Греъм се почеса по главата.

— Странно! — каза той и се усмихна под сурдинка. — Мислех си как удари на камък, когато се стигна до преместването на леглото на емпориото. И... за сцената с бюрото и няколкото винта, да не говорим за оня култиватор...

Дебра го остави да се порадва няколко секунди на победата си и се обърна към баща си.

— Всички мъже сте едни и същи. Правите от мухата слон. Е, добре — тя вдигна ръце. — Вървете — после погледна Греъм. — Ти ще му покажеш къщата, но пристройката е моя.

— Изглежда честно — отговори той с плътен, спокоен глас. Греъм отстъпи назад и я покани с жест да върви пред тях.

Тя просто повтори движението му.

— Не, не. Вървете вие двамата. Аз просто ще ви следвам на няколко крачки разстояние с надеждата, че все някое подмятане ще стигне до ушите ми.

Шеговитият ѝ отговор бе посрещнат с усмивка от баща ѝ, който наблюдаваше мълчаливо престрелката. Сега той пристъпи напред и повдигна едната си вежда към Греъм.

— Чудно дете е, нали? — каза замислено, като я погледна още веднъж през рамо, и тръгна към къщата.

Греъм просто се ухили, преди да го поведе, докато, върна на думата си, Дебра остана назад — което съвсем случайно бе точно мястото, където искаше да бъде. От това удобно положение можеше да наблюдава Греъм и баща си и да усети моменталното разбирателство, което се появи между тях.

Докато минаваха от стая в стая в главното крило на къщата, Греъм обясняваше какво е направено и какво още ще се направи. Имаше готов отговор на всеки въпрос, който му зададеше Дейвид. Всеки коментар Дейвид придружаваше с подходяща реплика. Изразяваше съмнения в целесъобразността на някои от решенията. Тогавя Греъм търпеливо развиваше чертежите и обстойно му излагаше доводите си. Впоследствие Дейвид неизменно кимаше, че е разбрал и е съгласен.

Дебра едва чуваше подробностите от казаното, долавяше само тихото им мърморене. Сърцето ѝ се изпълваше с топлина, когато виждаше, че баща ѝ слуша със същата охота, с която разказва Греъм. Това, че започваше да се държи като покорна, в библейския смисъл, жена, движеща се винаги на няколко крачки след мъжете, не ѝ направи особено впечатление. Важното бе, че в прекараното заедно време всеки от двамата мъже ще научи нещо повече за другия. А това означаваше много.

Беше толкова погълната от тази мисъл, че когато неочаквано я хвана за ръката, баща ѝ я свари неподготвена.

— Твой ред е, Дебра. Какво има в пристройката?

Дебра погледна първо единия, после другия.

— Тъ, вие свършихте ли тук?

Греъм ѝ се усмихна лукаво.

— Прегледахме почти всичко. За теб сигурно е било много отегчително.

Дразнещата забележка веднага я оживи.

— Не вярвай на нито една негова дума, тате! Почти половината от тези идеи са мои.

— Искаш да кажеш — поде весело баща ѝ, — че все пак си получила нещичко от прословутото си колежанско образование?

— Не, не съм казала такова нещо — усмихна се тя. — Въпреки всичките ти разходи по образованието ми, всъщност абонаментът за „Архитектурен дайджест“, който ми подари миналата година, свърши цялата работа.

Дейвид Френч се намръщи с престорено отвращение и ѝ направи знак да върви напред.

— Хм! Толкова за възвишените идеали!

Тихото кикотене на Греъм остана назад, докато баща и дъщеря завиваха зад къщата, а след това изчезнаха в пристройката за карети.

Греъм взе чука и пироните си и изкачи половината стълба, преди да спре, за да си помисли колко приятен му е бил разговорът с Дейвид Френч. Човекът очевидно имаше познания по архитектура, макар Греъм да не си спомняше Дебра да му е споменавала как си изкарва прехраната баща ѝ. Всъщност тя говореше съвсем малко за него, за разлика от тирадите, посветени на майка ѝ, брат ѝ, доведения брат, бившия съпруг и продуцента. Запита се къде ли се вметва Дейвид в

картината на живота ѝ, и почти заключи, че той представлява нормалната част от нейното семейство.

Още веднъж го бодна завист, макар и по-откровена този път. Дебра обичаше баща си. Срещу това не можеше да възрази. Това, срещу което можеше да възразява, бе решението, което бе взела след причинените ѝ от Джейсън страдания — да ограничи и насочи своята любов само към изпитани и верни обекти като Дейвид.

Ако никога повече не изпиташе любов като жена към мъж, щеше да е жалко. Тя можеше много да даде. Да, да дава.

Беше сгрешил в първоначалната си преценка за нея. Още по-точно, това, което искаше да си мисли, просто се бе оказало невярно. От самото начало беше усетил, че тя е нещо повече от хубавичък пакет, увит в маркови дънки. От самото начало бе усетил податливостта си към нейния чар. А сега бе твърде възможно да е влюбен и се запита колко ли далеч е отишъл.

И най-голямата ирония се крие в това — помисли си Греъм, докато забиваше поредния пирон, — че докато съм с нея, не се чувствам дърводелец. С нея той бе успелият архитект. Тя го караше да се чувства така. Всъщност — и баща ѝ. В тяхно присъствие той бе същият като някога: човек, с когото се консултираха, търсеха приятелството му, уважаваха. Дебра, с нежната си настоятелност, го караше да забравя как се е провалил в миналото. Нейното доверие му вдъхваше сила. Също и чувства, така силни, че за пръв път от толкова време насам се хвана да обмисля идеята дали да не направи втори опит. Така да се каже, вече се страхуваше от деня, в който къщата ѝ щеше да бъде напълно завършена, когато щеше да си замине, за да изпълнява други поръчки, да живее ден след ден без нея. Дори и уикендите вече му се струваха безкрайни. Нямаше представа как ще се справи с окончателната раздяла.

Бръмченето на двигател се вряза в мислите му почти в момента, в който Дебра се появи в обсега на периферното му зрение. Греъм погледна надолу и видя, че е сама.

— Баща ти замина ли си?

— Аха.

Стоеше в подножието на стълбата с ръце, пъхнати в джобовете на късите си гащета. Можеше само да е благодарен, че днес е облякла риза, макар да не беше съвсем сигурен, че е по-малко секси от

прилепналото бюстие. За удобство Дебра беше завързала краищата ѝ на възел над талията си. Тънката лента гола кожа не подпомагаше с нищо душевното му спокойствие, особено когато си позволи да си спомни колко мека е тя точно на това място, колко е нежна малко по-нагоре и какви сочни извивки има още по-нататък.

Той си пое дълбоко дъх, което лесно можеше да бъде сбъркано с въздишка.

— Съжалявам. Искаше ми се да се сбoguвам с него. Ще се върне ли?

— Не зная. Смята тази нощ да навлезе по-нататък в планините. Ето защо отиде в града — да поразпита местните хора къде да отседне. Но по-късно ще имаш възможност да говориш с него. Той ни покани на вечеря.

Нарочно нехайно формулира предложението си. След това притаи дъх и зачака да види какво ще каже Греъм. Той бе искрено изненадан.

— Вечеря?

— Аха — подразни го тя с най-лукавия тон, на който беше способна. — Нали се сецаш, ростбиф, кок-о-вен и скариди скампи, такива неща.

Той се изкикоти.

— Не и тук! — след това внезапно спря. — Всъщност сецаш се за едно местенце, където съвсем не е зле.

Тя се ухили.

— „Стоунхендж Уест“.

— Вече си го открила? — попита той, почти разочарован, че не е успял да ѝ каже пръв тайната.

— Хей, това небце е родено и отгледано в Ню Йорк. Когато подуша в радиус от една миля висша гастрономия, лигите ми автоматично потичат.

Греъм положи всички усилия да не се разсмее.

— Това наистина е отвратително, Дебра. Искам да кажа, че си те представям как караш новата си кола с пяна на устата и се оглеждаш отчаяно, за да откриеш загадъчното кътче елегантност, скрито сред хълмовете. — След това се намръщи. — А как откри „Стоунхендж Уест“?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Разбира се. — Беше готов почти за всичко, но тя направи пауза.

— Тц. Ще ме помислиш за луда.

— Хайде де! Вече ми раздразни любопитството — той се обърна, седна на една от пречките на стълбата и опря дългия си крак на едно по-ниско стъпало.

Дебра се поколеба още малко и започна:

— Ами преди две седмици се разхождах близо до онова място с колата и изведнъж видях пред мен красив червен мерцедес. Нали се сещаш, модел 350 SL.

— И още как! — измърмори той, явно имайки предвид нещо друго.

Дебра прие, че споделя възхищението ѝ от модела.

— Много се учудих, когато го видях там. Не си спомнях да съм виждала такава кола от шест седмици. Е, и любопитствах. Така че... реших да покарам малко след нея. Нали разбираш — тя се усмихна палаво, — да видя къде си прекарват времето богатите...

— Това е истинска лудост. Можеше да се озовеш на някой забравен от бога черен път само с един богат умопобъркан в красива кола.

— В колата имаше мъж и жена. Предположих, че отиват на някое интересно място. А и водачът не изглеждаше умопобъркан. Караше много внимателно.

— С 350 SL... Има си хас! Добре де, и какво стана?

Тя сви рамене.

— Всъщност нищо особено. Последвах ги до ресторанта, огледах и се върнах.

— Видя ли скалите?

— Как можех да ги пропусна? Те са прекрасни. Миниатюрни макети на истинските. Дори и да не можеш да си позволиш ястията, си струва да отидеш в ресторанта само заради коктейлите. Гледката на скалите и долината направо ти спира дъха.

— Но ти можеш да си позволиш ястията. Защо не ги опита?

Тя сбърчи нос.

— О, не зная. Първо на първо, не бях облечена подходящо — тя, сведе поглед към късите си гащета. — Май съм забравила как се носи пола.

— И, второ... — подсказа Греъм.

— Второ, бях сама. Радостта да откриеш такова място е най-вече във възможността да споделиш откритието си с някой друг.

Греъм усети как кожата му настръхва. Боже господи, тя имаше готов отговор за всичко! Не бе в състояние да свали очи от нея и с всяка изминала минута хлътваше повече!

— Ще я споделиш ли довечера с нас, Греъм? Наистина ще ни бъде много приятно.

— По дяволите, Дебра! — отговори навъсено той. — Аз съм само твой дърводелец. — Помъчи се и сам да си го припомни. — Не би трябвало да идвам с теб, когато баща ти е дошъл на гости.

— Първо на първо, предложението беше негово — възрази меко тя. — А пък аз наистина искам да дойдеш.

Това бе всичко, което каза, тези простички думи. Очите ѝ изрекоха останалото. Ако беше го убеждавала в продължение на пет минути, изтъквайки му всевъзможни причини защо трябва да дойде с тях, никоя от тях нямаше да бъде толкова красноречива като тази директна, почти безмълвна молба. След нея той знаеше, че няма друг избор, освен да приеме.

— Ще ни трябват резервации — предупреди я.

— Ето, правя ги! — тя отиде до задната врата и се обърна с ръка на бравата. — Осем късно ли ти е?

В града осем часа дори щеше да е рано. Тук обаче нещата стояха другояче. Не можеше да знае дали Греъм не си излапва пържолата с картофи, преди да започнат вечерните новини. Не можеше да знае дали не заспива преди девет.

— Осем е добре — отговори той. — Ако баща ти ще се преоблича тук, ще се видим в ресторанта.

С това намекваше, че нея вече има кой да я закара дотам. Дебра не възрази, защото подозираше, че надали ще му е приятно да я откара до ресторанта с пикапа.

— Сигурен ли си, че не искаш да минем през вас и да те вземем? — попита тя, като се опитваше да не издаде истинските си намерения. Умираще да види дома му.

Но това нямаше да стане, поне не тази вечер.

— Благодаря, но ще бъде по-лесно да се срещнем там. Живеея в противоположната посока.

— Както искаш — забеляза тя и сви рамене, а след това извика през рамо, докато влизаше в къщата. — Но бъди там в осем. Баща ми винаги е точен!

Греъм Рейд — също.

Всъщност дойде по-рано и паркира мерцедеса си възможно най-ненатрапчиво до другите коли на малкия, покрит с чакъл, паркинг, а след това си намери едно тихо ъгълче в салона, където с чаша скоч в ръка зачака домакина си да пристигне. Неговият домакин. По право той трябваше да бъде домакин. Със сигурност можеше да си го позволи, а тези планини до известна степен бяха негов дом. Може би трябваше да се уговори с оберкелнера да му донесе сметката в края на вечерята. Но не. Бащата на Дебра беше отправил тази покана в знак на любезност. Щеше да има възможности да се реваншира. Чувстваше го с мозъка на костите си.

Но когато Дебра се появи на входа, той почувства нещо, далеч не с мозъка на костите си. Отпи припряно глътка уиски и стана да я посрещне.

— Изглеждаш прекрасно — едва успя да измърмори, попаднал във властта на видението от бяла коприна, която подчертаваше нежния тен, падащата на вълни кестенява коса, светналите очи и възхитителната руменина по бузите. Положи всички усилия да си спомни къде се намира, за да не я прегърне. Все пак не бяха сами. Той се сети за присъствието на баща ѝ, премести погледа си, усмихна се и протегна ръка. — Господин Френч, радвам се да ви видя отново.

За щастие мъжете охотно се впуснаха в разговор, с което дадоха възможност на Дебра да се окопоти, след като седна на стола, предложен ѝ от Греъм. Когато влезе в салона, изненадата ѝ бе огромна. Макар и да очакваше, че Греъм няма да дойде с дънки, и най-смелите ѝ представи не я бяха подготвили за реалността. В тъмносин блейзер и светлосиви панталони с бяла риза, вратовръзка на сиви и розови райета и обувки тип мокасини той изглеждаше не по-малко изискан и изтънчен от който и да било клиент на заведението. Косата му беше спретнато сресана и блестеше, все още мокра от душа. Току-що избръснатите му бузи ухаеха леко на балсам с боров мирис.

— Нещо за пиене, Дебра? — попита Греъм, като я улови да се опива от нещо далеч по-силно.

Тя положи всички усилия да не се изчерви и вдигна очи към келнера.

— Ааа... бяло вино, моля.

Келнерът кимна и попита за поръчката на баща ѝ. Греъм се опита да си спомни кога за последен път е чувал името на този аперитив. Беше някъде в миналото, на някое тихо и изискано място, толкова различно от настоящето. Настоящето... настоящето бе Дебра. Направо не можеше да свали очи от нея.

Уискито и общителността на Дейвид му помогнаха. В края на вечерята Греъм вече бе изслушал няколко приятни истории, които му компенсираха неудобството от това, че му се налагаше да седи близо до Дебра, да я гледа как говори, храни се и се усмихва, без да го напуска усещането за онова нежно деколте, което го провокираше при всяко нейно движение. Когато я настани в колата на баща ѝ, благодари на стария джентълмен и пожела лека нощ и на двамата, чувствата му бяха доста объркани.

Чувствата на Дебра бяха далеч по-мрачни.

— Не научи много, нали? — попита тя и погледна намръщено баща си, докато Дейвид излизаше с колата на главното шосе. — Той много внимава какво говори. Майстор е на уклончивите отговори. Не отстъпва и на сантиметър.

— Хайде, хайде, Деби, не бъди прекалено строга с него! Сигурно има основателна причина, за да не казва нищо за миналото си. А и това са просто подробности. По-важните неща, като интелигентност и почтеност, не би могъл да скрие.

Дебра се втренчи в тъмнината навън и въздъхна.

— Предполагам, че си прав. Просто се чувствам... безсилна.

Безсилие бе думата, която най-точно определяше състоянието ѝ. Защото, макар да ѝ бе приятно да прекара вечерта с Греъм и да го гледа как се разбира с лекота с баща ѝ, за нея бе истинско мъчение да бъде толкова близо и все пак на светлинни години далече от него. Дори и сега си спомняше как естествено стоеше тъмносиният блейзер на раменете му, как ги правеше по-широки, как маншетите на бялата риза контрастираха със загорялата кожа на китката му и светлокафявите косъмчета, с които беше осеяно opakото на ръцете му. Спомняше си как косата на тила докосваше яката на ризата му, как хубаво му стоеше

вратовръзката, как устните му се свиваха едва забележимо, когато я уловеше, че го гледа.

— Влюбена ли си в него, Дебра? — прекъсна гласът на Дейвид мъчителните ѝ мисли.

— Ммм?

— Чу ме.

Също така беше забелязала, че я нарича с пълното ѝ име — нещо, което правеше само когато говореше много сериозно.

— О... не зная...

— Няма от какво да се срамуваш.

Тя се обърна и го погледна.

— Разведена съм едва от два месеца! Как бих могла да се влюбя толкова бързо? А и той работи за мен. Никой не се влюбва в дърводелеца си.

— Кой го казва?

— Аз го казвам — отвърна неочаквано разпалено тя. — Тези неща стават в сапунените опери, но не и в реалния живот.

Гласът на баща ѝ омекна.

— Това, което става тук, съвсем не е сапунена опера, Деби. Греъм не е нито актьор, нито заможен безделник, който си търси забавления. Съдейки по това, което виждам, той е тук от години и работи здравата. Поне това трябва да му признаеш.

— Признавам му го, тате. Признавам му го! Просто... ами понякога се страхувам... страхувам се, че при него има и нещо друго.

— Друга жена?

— Не, не е това.

— Тогава какво?

Тя затвори очи, облегна глава назад и въздъхна.

— Изглежда толкова самотен... без семейство, без нищо. Някак си не пасва. Толкова много неща не пасват. Толкова е открит за някои неща и толкова затворен за други. Наистина ме плаши.

Дейвид Френч кара мълчаливо известно време, като очевидно размишляваше върху думите ѝ и премисляше как да формулира мисълта си. Едва когато зави в алеята на Дебра и спря пред къщата, заговори.

— Знаеш ли — започна нежно, като се обърна с лице към дъщеря си, — тази вечер, докато седяхме, постоянно ви наблюдавах.

— Ти разговаряше.

— Но и гледах. И ми се струва, че всеки от вас двамата се опитва да не обръща внимание на нещо, което е съвсем очевидно.

— И двамата ли? Хайде, тате. Греъм няма да се влюби в мен. Той мрази гражданките. Сам ми го каза.

— Тогава се е опитвал да заблуди самия себе си. Защото, казвам ти, усещаше присъствието ти така, както ти неговото. Аз съм мъж. Би трябвало да знам — усмивката му просия на лунната светлина. — Наистина Греъм се справи много добре, поддържаше разговора съвсем спокойно, но през цялото време усещах погледа му върху теб — усмивката му прерасна в тих смях. — Забележително! Наистина!

Но Дебра отхвърли това с насмешка:

— Не беше забележително. Просто му е безразлично, това е.

— Затова ли все не можеше да се задържи на едно място? Затова ли ръката му трепереше, когато вдигаше чашата? Съвсем леко... но аз забелязвам тези неща. Неща като леката ивица пот точно над горната му устна...

— Тате! Стига вече! Говориш глупости!

Но баща ѝ вече беше казал каквото искаше и само сви рамене.

— Може и така да е. А може просто да се надявам.

— Да се надяваш? За какво?

Той стана по-сериозен.

— Хич не ми се иска да бъдеш сама тук. Може би няма да се справиш без Греъм.

— Хмм — измърмори тя. — Веднъж ми се случи, и то не много отдавна. Бих казала, че преценката ми не струва пукната пара.

— Тогава слушай сърцето си.

— Сърцето си! Че какво знае моето сърце? Точно сърцето ме изигра с Джейсън!

— Но сега си много по-голяма и умна. Всички получаваме уроци, понякога горчиви.

Дебра не пропусна нито тъгата в погледа, нито дълбокото значение на думите му. Тя също си спомняше времето, когато не можеха да разговарят по този начин. Това правеше сегашните им отношения далеч по-ценни.

Тя се наведе импулсивно и го прегърна.

— Обичам те, татко. Знаеш го, нали?

— Знам. И — повярвай ми — това много пъти ми е давало сили. Сега, когато Нора я няма...

Втората му жена беше починала преди две години — щастливият им брак бе продължил почти двадесет и пет години.

— Сигурен ли си, че не искаш да останеш, тате? Можеш да спиш на леглото. Аз имам прекрасен спален чувал.

Дейвид Френч веднага се оживи.

— И да пропусна утре рано играта на голф, която успях да уредя? Не, мадам. Курортът е само на един час път отук.

— Но сега е късно. И тъмно.

— Глупости! Има пълнолуние. А и аз съм нощна птица. Ще се оправя.

— Ще се отбиеш ли пак на връщане?

Той поклати глава.

— Там има едно малко летище... Ще хвана самолет до Манчестър с прехвърляне за Ню Йорк и ще си спестя шофирането. Но скоро ще се върна. Когато къщата бъде завършена, ще дойда за една седмица. Как ти се струва това?

Втората половина ѝ се струваше прекрасна.

— Това заплаха ли е... или обещание? — пошегува се тя, за да прикрие ужаса си от мисълта за завършването на къщата.

— Обещание. А сега ми дай една целувка и тичай вътре.

Тя го прегърна здраво и слезе от колата. Само че вместо да тръгне към къщата, заобиколи и застана на неговия прозорец.

— Благодаря ти, че дойде, тате. Беше страхотно. Благодаря ти... за всичко.

— Няма нищо. А ти се пази. И помисли върху това, което ти казах.

— Ще помисля — прошепна Дебра, отстъпи назад и маха, докато колата изчезна от погледа ѝ. После бавно се обърна и отиде да си легне.

Но сънят така и не идваше. Не помогнаха нито дългият душ, нито чашата топло мляко. Мислите ѝ все летяха към Греъм и факта, че го обичаше. Баща ѝ го беше видял веднага, какъв смисъл имаше да се самозалъгва? Обичаше го. Всеки ден очакваше с нетърпение да го посрещне, да говори с него, да го гледа как работи. Чувстваше се доволна, когато беше при нея, и бе започнала да се нуждае от неговото

разбиране, когато се чувстваше объркана или ядосана. И копнееше той да сподели това, което таеше дълбоко в себе си, не просто за да узнае тайната му, а за да му помогне да се справи с нещо, което бе сигурна, че постоянно го гнети.

Думите на баща ѝ не ѝ даваха мира. Когато къщата бъде завършена. Когато къщата бъде завършена. Когато къщата бъдеше завършена, Греъм нямаше да има причини да идва, освен, както бе заявил баща ѝ, ако не изпитваше сериозни чувства към нея. Нима в основата на всичко бе някаква примитивна страст? Дали баща ѝ не бе видял само мощното сексуално привличане? От самото начало Греъм бе заявил, че я желае. Колкото до това, дали имаше нещо повече, тя просто не знаеше.

Часовете се точеха сякаш безкрайно, преди Дебра най-сетне да заспи. Но и тогава сънува само прекараните с Греъм няколко седмици. Отново и отново се събуждаше, обляна в пот, и се питаше в тъмнината какво ли ще бъде, когато къщата бъде завършена. Призори, изтощена, тя най-сетне потъна в дълбок сън само за да подскочи по-късно, когато кошмарът отново се завърна. Този път обаче слънцето се беше вдигнало високо в небето и самият Греъм се беше надвесил над нея и я гледаше загрижено.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дебра го гледаше с разширени, мътни очи, без да е сигурна дали не си въобразява. Когато Греъм заговори, тя ахна изненадано.

— Добре ли си, Дебра? — попита той, като също я гледаше уплашено. Беше подпрял длани от двете ѝ страни, надвесен загрижено над главата ѝ. Беше облечен в тъмнокафява тениска и избелели дънки.

— О, Греъм! — прошепна тя, като не смееше да мигне от страх видението да не изчезне. — Все един и същи кошмар сънувам! Постоянно ми се струваше, че къщата е завършена...

Думите се изляха бързо и скритото им значение стана очевидно. Дебра се надигна и спонтанно уви ръце около врата му. Той я прегърна здраво.

Отне ѝ няколко минути, докато най-сетне повярва, че Греъм е при нея; няколко минути, докато доказателствата за неговото присъствие проникнат през сетивата ѝ. Усети твърдите гърди, които притискаха нейните, стоманените ръце, които обгръщаха гърба ѝ. Чистият мирис на мъж изпълни ноздрите ѝ, а сърцето му биеше бързо срещу нейното. Тя го прегърна още по-здраво, без да я е грижа, че може да го задуши, знаеше само, че не иска да го пуска. През тялото ѝ пропълзя тръпка, която се предаде на Греъм.

Той се отдръпна с усилие, за да я погледне, и откри в очите ѝ същия необуздан копнеж, който бе почувствал и в податливото ѝ тяло. Току-що се бе събудила и тялото ѝ бе топло и мамещо. Самообладанието му се разби на пух и прах.

Секунди по-късно устните им се срещнаха в яростна, жадна целувка. Нямаше дразнене, игриво опитване и примамване. Нямаше бавно прелъстяване. Имаше сурова нужда, която се беше събирала два месеца и сега сякаш изригна. Греъм беше обхванал лицето ѝ с длани, заровил дългите си пръсти в гъстата ѝ коса, държеше лицето ѝ и я изпиваше.

Дебра откликна без всякакви задръжки. Отвори по-широко устни, за да приеме стрелналия се в агресивно еротична прелюдия

език, който я остави без дъх. Но дори когато се мъчеше да си поеме въздух, езикът ѝ се бореше с неговия, въртеше се, отблъскваше и се протягаше напред към тъмните влажни дълбини на устата му. През цялото време ръцете ѝ не спираха да се движат по гърдите му, като търсеха нетърпеливо, обхващаха издутините по мускулестата му фигура и се притискаха близо, по-близо до топлината, която излъчваше.

Вече на колене пред него, Дебра усети как неуморните му ръце шарят по гърба ѝ. Тя посегна, издърпа тениската от дънките му и пхна ръце под нея. Греъм я пусна само колкото да изхлузи тениската през главата си и да я захвърли настрана, преди отново да се вкопчи в устните ѝ.

Дебра бе в стихията си — докосваше гърдите му, галеше с цяла длан кожата му и се наслаждаваше на шеметния допир. Върховете на пръстите ѝ се заровиха в светлокафявите косъмчета, намериха скритото зърно и го оживиха мигновено. Парещите ласки на Греъм я караха да се гърчи, докато той повдигаше сантиметър по сантиметър нощницата по бедрата и над хълбоците ѝ. Пръстите му не се спираха, завладявайки извивките и вдлъбнатините, които я правеха жена. Устните им се бореха трескаво, докато вдигна нощницата до гърдите ѝ. После се отскубна за момент, за да я свали изцяло.

Тих стон на болка и страст се изтръгна от гърлото на Дебра, когато се изправи на колене, изви голото си тяло напред и се притисна до него. Почувства мъжествено грапавите му пръсти, които се плъзнаха по задната част на бедрата ѝ, направиха завой по дупето и завладяха хълбоците ѝ. Тя обхвана конвулсивно главата му между дланите си и притисна бузата му до гърдите си. Той се извърна с леко движение, намери зърното ѝ и го засмука жадно. Дебра извика неволно.

Тя зарови лице в гъстата му коса и се вкопчи в издутите топки от мускули на раменете му. Чуваха се стонове и накъсано дишане ту от нейните устни, ту от неговите. Когато усети непосилния трепет на бедрата си, тя седна на пети и търсеците му устни срещнаха нейните. Ръцете им се срещнаха на катарамата на колана му, като заработиха неистово и ту си помагаха, ту си пречеха; издърпаха колана и разкопчаха първо копчето, после свалиха ципа на дънките му. Греъм изстена нетърпеливо, захапа устните ѝ и легна назад, за да свали

дънките и гащетата си наведнъж. След това се устреми отново напред, завладя устните ѝ и я повали върху затоплените от слънцето чаршафи. После с едно съвършено, възбуждащо движение се плъзна между бедрата ѝ и проникна в нея.

— Греъм! — извика тя с накъсан шепот, чувствайки се изпълнена докрай и сигурна, че нищо на този свят не може да е толкова хубаво. След това загуби каквато и да било способност да разсъждава, само се наслаждаваше на все по-дълбоките тласъци, отдавайки се всецяло и без остатък.

Темпото бе неудържимо от самото начало, но почти дивият ритъм на двете тела си пасваше идеално. Силата на Греъм бе безкрайна и всеки тласък ги издигаше все повече към величественото кресчендо, което не след дълго избухна в ослепителен водовъртеж от удоволствие. Накрая, потни и изтощени, се изтърколиха в реалността.

Дълго време единственият звук, който се чуваше, бе ускореното дишане на измъчените им дробове. Греъм лежеше върху нея, но Дебра не усещаше тежестта му, слисана от случилото се. Никога през живота си не бе изпитвала толкова силно плътско удоволствие. Никога през живота си не бе действала с такова увлечение. Страстта им бе спонтанна и експлозивна, едновременно себична и самоотвержена. Беше наистина удивително.

Дебра лежеше със затворени очи и се опитваше да осмисли станалото. Ръцете ѝ лежаха неподвижно върху влажната кожа на гърба му. Не след дълго той изстена в шията ѝ и се надигна. Дебра отвори очи и го видя да седи на ръба на леглото, опрял лакти на коленете си, покрил очите си с длани.

— Какво има? — прошепна тя и веднага седна изплашено в леглото. Струваше ѝ се, че ако Греъм съжалява за случилото се, ако не му е било приятно, ще се сгърчи и ще умре намясто.

Кехлибарените му очи се стрелнаха към нея, сякаш изненадани, че я откриват там. След това гърбът му се напрегна и той се втренчи право напред. Докато я погледне отново, сърцето ѝ заплашваше да се пръсне от напрежение.

— Бях се заклел, че няма да го направя — промълви той с укор към себе си. Очите му нито за момент не изпускаха лицето ѝ.

— Беше неизбежно — каза тихо тя. — И ти го знаеше.

— Не бях го предвидил — той удари с юмрук крака си и Дебра подскочи. Гласът му прозвуча като дрезгав шепот. — Стана така внезапно, иначе щях да се погрижа... да си донеса...

Тя вдигна ръка към рамото му, но веднага я отдръпна.

— Да си донесеш ли?... — повтори озадачено, но след това бавно започна да разбира. — Искаш да кажеш... за предпазване от забременяване?

Когато се обърна към нея, на лицето му беше изписана нежна настоятелност.

— Това бе мое задължение, Дебра. Не направих нищо, за да те предпазя.

— Няма нищо — отвърна тя също толкова тихо, нетърпелива да го успокои. — Аз съм... предпазена.

В действителност за пръв път от месеци насам се сещаше за това. По време на развода просто не ѝ бе хрумвало да посети гинеколога си, за да се избави от спиралата, от която нямаше да се нуждае повече.

Греъм почувства прилив на облекчение, а след това го бодна съжаление, което го обезпокои. Мислите му бяха насочени към миналото, към зачеването на Джесика и сватбата, която закономерно го бе последвала. Но Дебра не беше като Джоан. При мисълта, че Дебра може да носи неговото дете, в него се разля топлина. Изражението му омекна бавно и той вдигна учудено ръка към лицето ѝ, отново завладян от същата магия.

— Не ти причиних болка, нали? — прошепна той.

Дебра се усмихна и поклати глава, трогната от загрижеността му. Бузите ѝ поруменяха при спомена.

— Обичам те, Греъм — прошепна тя. — Знаеш това, нали?

После вдигна ръка и отмахна косата от челото му. Греъм сложи длан на шията ѝ с палец на пулса и я погали леко. Кехлибарените му очи бяха топли като слънчевата светлина, която струеше отгоре.

— Бях почти сигурен, че няма да ми се отдадеш, ако не ме обичаш — той се наведе над нея и я целуна нежно. — Аз също те обичам.

— Не знаех — промърмори тя срещу устните му, — но съм щастлива да го чуя.

И се предаде с въздишка на сладкия плам на устните му. Затвори с наслада очи, но секунда по-късно отново ги отвори. Един далечен звук бе нарушил тишината.

— Телефонът — прошепна тя.

— Ммммм — промърмори Греъм, твърде зает да вкухва лакомствата, които преди малко беше поглъщал с наслада.

— Да отида ли да вдигна?

— Уф — рече той и поклати глава, за да се изясни. — Ти си красива, Дебра — промърмори с натезал глас и за пръв път сведе очи към тялото ѝ. — Много нежна.

Дебра почувства как погледът му се спира собственически върху гърдите, корема и бедрата ѝ. Греъм протегна ръка и ги докосна, като начерта с пръсти осмица около гърдите ѝ, плъзна ги по корема ѝ и продължи надолу, докато дъхът ѝ спря и тя се люшна към него.

С едно ловко движение той я взе в обятията си, обърна се и падна на леглото под нея. Този път се любиха бавно и чувствено, опитваха лениво онова, което бяха пропуснали в лудостта преди малко. Ако тогава бе проявил необузданата сила на физическата си природа, сега бе фин и деликатен художник. Тялото на Дебра набъбна от нежността, която изпълни цялото ѝ същество.

Когато легналите им едно до друго тела се разгорещиха и напрегнаха, а след това се сляха в едно, те усетиха пълната хармония на умовете и сърцата си, която ги издигна до недостижим екстаз.

Беше почти обяд, когато най-сетне се издърпаха един друг от леглото. Телефонът беше звънял няколко пъти, но те го оставиха без никакви угризения. Хванати за ръка, голи, както майка ги е родила, отидоха в къщата, за да си вземат душ. След това, прилично увити в хавлии, направиха късна закуска от бекон с яйца и кифлички с боровинково сладко, преди отново да се насладят един на друг.

— Днес денят не е особено подходящ за работа — каза хапливо Греъм, лежейки облегнат на таблата на леглото, прегърнал Дебра с една ръка. Докато се любуваше на емпориото над отсрещната табла, Дебра се наслаждаваше на мъжественото тяло до себе си, положила буза на гърдите му.

— О, боже! Колко е часът? — тя се обърна да погледне радиото часовник, скочи стреснато и включи телевизора. — Съжалявам, Греъм — каза шеговито, върна се в леглото и се сгуши до него. — Или това... или шиндите. Избирай.

Чу смях до ухото си — дълбок и приятен мъжки смях. Греъм посегна надолу, залепи длан о голото ѝ дупе и я притисна до себе си.

— Предпочитам теб, но тъй като и без това си заета, по-добре да се погрижа за стените.

След това се размърда, катурна я безцеремонно на леглото, стана и посегна към дрехите си. Когато се облече, първият епизод от „Любовни игри“ вече беше започнал. Той издебна Дебра, наведе се бързо напред, целуна я по гърдите, изправи се и тръгна към главното крило.

Един час по-късно тя го последва — оживена, весела и преливаща от жизненост. Когато видя Греъм на стълбата отзад, се усмихна радостно.

— Нещо студено за пиене?

— Звучи ми добре.

Едва беше прекрачила прага на къщата, и телефонът иззвъня. Този път не можеше да го пренебрегне. Тя притича до дневната и вдигна слушалката.

— Ало?

— Дебра, Стюарт е. Къде беше, по дяволите? Цял ден се опитвам да се свържа с теб!

Дебра бе твърде изпълнена с любов, за да обръща внимание на неоснователното му възмущение.

— Бях заета. Какво има?

Гласът от нюйоркския край на линията прозвуча злорадо:

— Най-сетне изрових нещо!

— Изровил си нещо? За кое?

— За кого. Греъм Рейд.

Дебра се вкамени, но Стюарт нямаше начин да го разбере. Той продължи нетърпеливо, горд от себе си:

— Съвсем случайно споменах името му на Джон Лъодък. Спомняш си Джон, нали? От фирма „Строителство Лъодък и синове“. Той е един от синовете. Както и да е, докато си говорехме, той попита за теб. Казах му какво си замислила там с твоята къща и че си наела

един човек да ти свърши работата. Когато споменах името на Рейд, той каза, че му звучало познато. Преди малко ми се обади пак. — Стюарт спря, за да си поеме дъх, и усети мълчанието от другия край на жицата. — Дебра, там ли си?

— Тук съм — отвърна тихо тя, разкъсвана между желанието си да изслуша това, което Стюарт беше научил, и страха да не се промени статуквото. Тя обичаше Греъм, без да знае каквото и да било за миналото му. Както беше казал баща ѝ, миналото не бе нищо повече от една подробност. Дебра знаеше онова, което бе важно в действителност.

Но Стюарт не мислеше така.

— Живял е в Ню Йорк. Знаеше ли го?

Дебра не го знаеше, но не беше изненадана. Ако не в Ню Йорк, то в някой друг космополитен град. Винаги бе усещала нещо такова у него.

— Бил е архитект — каза спокойно тя, поставяйки сама следващото парченце от мозайката.

— Ти си знаела? — попита разочаровано Стюарт.

— Да — отговори равнодушно тя, а след това се опита да придаде на гласа си отегчени нотки. — Е, какво още си научил?

— Завършил е Колумбийския университет. Но още преди да се дипломира, се е оженил за дъщерята на един банкер. Много богат банкер. От брака си има една дъщеря.

Опитите да демонстрира нехайство пресекнаха едновременно с дъха на Дебра. Дъщеря? Той никога не бе споменавал за дете! Но пък и никога не бе споменавал нищо за миналото си.

— Имал е дъщеря? — се чу да пита.

— О, тя все още е тук, предполагам. Според Джон обаче Рейд изчезнал от Ню Йорк веднага след развода. А това е било доста отдавна.

Дебра знаеше това. То съвпаднаше с презрението му към гражданките. Значи... съпругата му бе богатата гражданка. Сигурно беше преживял ужасен развод. И имаше дъщеря...

— Какво мислиш, Деб?

Мислеше, че Греъм е трябвало да ѝ каже всичко това. Но не беше. Всичко, което можеше да направи сега, бе да се надява, че в някой момент и това ще стане.

— Какво би трябвало да мисля, Стюарт? Да не си очаквал с тази информация да разтърсиш света? Греъм е моят дърводелец. Историята на личния му живот не ме интересува. Важното е дали може да ми свърши работа...

Греъм се появи на вратата и думите ѝ секнаха. Не знаеше каква част от разговора е чул, но очите му не изпускаха дори за момент лицето ѝ с изписаната по него болезнена гримаса. Дебра положи огромни усилия да промени изражението си в някакво подобие на усмивка. След това извърна очи.

— Нещо друго, Стюарт? — попита тихо тя.

— Не... Като архитект е имал отлична репутация — доста голяма отстъпка от страна на Стюарт.

— Благодаря ти, че го каза... Всичко наред ли е?

— Да — той помълча, а след това попита предпазливо: — Татко идва ли при теб?

— Аха. Вчера.

— Приятно ли си изкарахте?

— Аха — нямаше никакво намерение да му обяснява.

— Е, просто си помислих, че трябва да знаеш за...

— Зная. Още веднъж ти благодаря. Чао, Стюарт.

Едва когато слушалката беше поставена на мястото ѝ, Греъм се обади:

— Някакъв проблем?

— Не, не. Никакъв.

Тя се изправи и с усилие се повлече към кухнята. Греъм я хвана за ръката и я придърпа внимателно към себе си.

— Няма проблем ли? — измърмори. — Тогава защо избягваш погледа ми?

Дебра вдигна бавно очи.

— Гледам те — прошепна тя със странна болка, макар да се разтапяше от близостта му. Погледът ѝ попадна на устните му и те веднага се наведоха към нейните. Целувката бе колеблива, но сладка. Дебра въздъхна безпомощно и се отпусна в прегръдките му.

— Така е по-добре — измърмори той и се изправи. — А какво стана с питиетата?

Дебра се усмихна. Миналото нямаше значение.

— Добре.

Тя го хвана за ръката, поведе го към кухнята и направи кана с прясна лимонада. Изпиха я на люлката в задния двор, където Греъм се просна по гръб, а Дебра се настани между краката му и се облегна на него. Беше спокойно, мързеливо време. Стюарт сякаш се бе обадил преди цял век. Изведнъж телефонът отново иззвъня. Дебра моментално се скова.

Ръката на Греъм се стегна под гърдите ѝ.

— Остави го да си звъни.

— Не мога.

Дъхът му докосна бузата ѝ.

— Преди го оставяше.

— Зная — тя седна и сложи ръка на гърдите му. Равномерното биене на сърцето му ѝ поддържа успокояващо. — Точно затова сега не мога — после се изправи и тръгна към къщата. — Стюарт беше много ядосан, задето не успял да се свърже с мен — извика през рамо. — Сега може да е някой друг със същия проблем.

Стигна до телефона тичешком, вдигна слушалката и каза задъхано:

— Ало?

— Дебра?

— Майко! Как си?

— Чудесно. А ти добре ли си? Звучиш ми малко отпаднала.

— Просто останах без дъх. Трябваше да дотичам от задния двор. Как са нещата при теб?

Люси Шипмън се зае да ѝ нахвърля набързо *нещата*. Оказа се, че става дума за новата рокля, която си беше поръчала за тържеството по случай рождения ден на една своя приятелка. За нейната сватба не беше казана и дума, Дебра знаеше, че отлагането е временно. Но това, което не знаеше, бе, че майка ѝ се обаждаше по друг повод.

— Тази сутрин говорих със Стюарт.

— О? — рече Дебра и веднага застана нащрек.

— Наистина, чисто съвпадение. Милдред познава оня Рейд от години.

— Милдред?

— Познаваш Милдред, миличка. Тя е...

— Разбира се, че познавам Милдред — Милдред беше най-голямата клюкарка от тайфата на Люси Шипмън. — Но как се е

стигнало дотам, да се консултираш с Милдред? — изстреля раздразнено Дебра.

— Ами Стюарт ми се обади и ми каза, че Греъм някога е живял в Ню Йорк, и аз, естествено, полюбопитствах. Ако е бил някой, Милдред щеше да е чувала за него.

Дебра се намръщи.

— Очевидно е бил някой.

— О, да. Бившата му жена се казва Джоан Яроу. Баща ѝ е...

— Зная, майко.

Възрастната жена продължи, като се направи, че не забелязва досадата в гласа на дъщеря си:

— Греъм не е имал пари, за които да си заслужава да се говори. Баща му е бил учител и едва е успял да изучи синовете си в колежа. Имал двама сина, Греъм и още един — тя си пое дъх. — Както и да е, парите на жена му му помогнали да започне. Създал е собствена архитектурна фирма. След като бракът им се разпаднал, останал за известно време в Ню Йорк, но след това заминал и повече не се върнал.

Дебра си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Твоята Милдред е истинска съкровищница от знания, скъпа мамо!

— Хайде, хайде, миличка. Не е необходимо да ставаш саркастична. Може вече да знаеш всичко това, но аз не го знаех. Но още не съм ти казала за гвоздеа на програмата.

— Дъщерята.

— Откъде знаеш?

Дебра не можа да събере сили да си признае, че го е научила от Стюарт.

— Познавам този човек от два месеца, майко. Доста често си приказваме.

Гласът на майка ѝ се сниши затворнически:

— Той споменава ли я понякога, имам предвид онази Джесика? Според това, което е чувала Милдред, двамата с нея са доста отчуждени. Жалко, особено като се вземе предвид, че бременността била причина да се оженият. Така де, ако един мъж е искал детето достатъчно, че да се ожени за майката, щеше да настоява за правото си

на посещения. Но пък — продължи да дърдори Люси Шипмън — момичето е доста пораснало. Току-що е завършило гимназия.

Слисана, Дебра се свлече на пода, седна по турски и изгърби рамене над телефона.

— Сигурна съм, че си има причини — промърмори тихо тя, докато се опитваше да асимилира информацията, която майка ѝ бе предала така ликуващо.

— Ами разбери какви са, миличка! Това е страхотна история. Можеш дори да използваш нещо подобно в сценариите си. Между другото вчера гледах сериала и ми се стори страхотен. Твоя работа ли беше?

Струваше ѝ огромни усилия да изслуша останалите брътвежи на майка си, камо ли да им отговаря. Минути по-късно, когато разговорът свърши, тя затвори облекчено телефона и се отпусна до стената. Защо не ѝ беше казал той тези неща? Нямаше ли ѝ доверие?

Дъщеря на име Джесика. Абитуриентка. Причината за съществуването на един брак, който въпреки това се беше разпаднал. Едно поне се изясняваше — загрижеността му дали Дебра ползва предпазни средства против евентуално забременяване. Веднъж беше преживявал един насилствен брак. Но бракът не беше главното тук. Или беше?

— Дебра? — проехтя гласът на Греъм през отворените прозорци на кухнята.

— Насам — подвикна тя със слаб глас, а след това вдигна поглед и усети, че очите ѝ са пълни със сълзи. Тъкмо ги избърсваше, когато той се появи.

Греъм хвърли един поглед към Дебра, седнала на малка тъжна купчинка на пода, сложи ръце на хълбоците си и я изгледа сърдито.

— Дяволите да ги вземат! Пак го направиха! Кой беше този път? Харис... Майк? — очите му потъмняха още повече. — Джейсън е бил, нали?

Той прекоси стаята с няколко широки крачки, протегна ръка и я издърпа да стане.

— Не — подсмръкна Дебра със засрамена усмивка. — Не беше Джейсън — когато се изправи, тя погледна Греъм и извърна очи. — Беше майка ми.

След това освободи ръката си и отиде до прозореца. Съвсем неочаквано усети прилив на гняв. Този път вината беше негова. На Греъм. Ако беше откровен с нея, сега тя нямаше да се чувства уязвена нито от откритията на Стюарт, нито от коментарите на майка си.

— Нещо не е наред ли? — попита Греъм от мястото, където беше застанал, като осъзнаваше дистанцията, която се бе опитала да установи.

Тя поклати глава.

— Просто си побъбрихме... както обикновено.

— Може би ти трябва телефонен секретар.

Дебра се обърна рязко.

— Тя ми е майка, за бога! Не мога да я отпращам с нещо такова!

— Успокой се, Дебра! Само ти предлагам.

Беше прав. И Дебра знаеше, че реагира прекалено остро. Но някак си не можеше да се сдържи. Когато телефонът отново звънна в краката на Греъм, тя го изгледа яростно.

Греъм се наведе.

— Аз ще се обадя...

— Аз ще се обадя! — прекъсна го тя с най-властния си тон и кафявите ѝ очи го погледнаха остро, сякаш го предизвикваха да се възпротиви.

Но той не го направи, но не се и помръдна, а остана клекнал на няколко сантиметра от нея.

— Ало! — кресна тя в слушалката, като се изправи и обърна гръб на Греъм.

— Деб? Ти ли си?

— Аз съм, Харис.

Не беше в настроение да говори с него, особено след първите двама. Ако трябваше да бъде справедлива, другите двама я бяха вкиснали. Не, Греъм беше виновен. Но тази сутрин бе толкова хубаво...

— Всичко наред ли е? — попита съвсем невинно Харис.

Изгубила търпение, Дебра вдигна горестно ръце.

— Защо всички постоянно ми задават този въпрос? Разбира се, че всичко е наред.

— Гласът ти звучи така, сякаш си готова да убиеш човек.

— Не да убия. Но да осакатя — може би. Днес ми е лош ден —
тя въздъхна. — Какво става при теб?

— Тъ... може би трябва да ти се обадя друг път.

— Сега си ме намерил. Давай.

Смътно усещаше, че Греъм се е изправил зад нея. От другия край
на линията Харис продължаваше да мълчи.

— Харис, какво има?

— Става дума за Джейсън.

Тонът ѝ веднага охладня.

— Какво за него?

Греъм дойде и застана пред нея. Когато Дебра направи опит да се
обърне настрана, той я хвана за ръцете. Лесно можеше да се освободи
от тях, но в момента имаше нужда от силата му.

— Беше бесен, когато се върна от посещението си при теб.
Дебра, той настоява да те махна — Дебра потрепери и Греъм леко
разтри ръцете ѝ над лактите. — Искам да кажа, това е абсурдно. Какво
става между вас двамата?

— Нищо. Ние сме разведени.

— И аз така си мислех. Та каква му е работата да те преследва
чак в Ню Хампшир? Тази сутрин връхлетя тук вбесен. Твърди, че
положението е нетърпимо, че си твърдо решена да го изтезаваш. Какво
правиш, Дебра?

— Нищо. Иска да се върна при него, а аз отказвам. Това е всичко.

— Той се държи направо невъзможно. Не зная какво да правя.

— Би могъл да ме уволниш — осмели се да подхвърли тя. Беше
достатъчно отвратена, не даваше и пет пари как ще реагира Харис.

Но той отхвърли този вариант със смях.

— И да загубя най-надеждния писател в екипа си? Няма начин!
Джейсън е този, който все не може да се вмести в сроковете. Какво да
правя с него?

— Не знам, Харис. Просто не знам!

Последва пауза.

— Мислиш ли, че би могла... да се опиташ да поговориш с него?

Тя се засмя горчиво.

— Аз? Да поговоря с Джейсън? Та оня ден тук едва не се сбихме
— гласът ѝ се повиши ядосано. — Джейсън иска от мен не да говоря, а
да му се подчинявам безпрекословно — когато дишането ѝ стана

неравномерно, Греъм стисна здраво ръцете ѝ. — Е, аз вече не съм неговото послушно кученце. Съжалявам, Харис. Джейсън вече е твой проблем.

— Сигурна ли си, че няма нищо...

— Какво бих могла да му кажа? Джейсън, дръж се прилично? Джейсън, успокой се? Джейсън, порасни най-сетне? Не виждаш ли, Харис? Това е проблем, който Джейсън трябва сам да разреши. Аз вече го направих.

Последните ѝ думи накараха Харис да помълчи за малко.

— И още как! Откакто си там, ръкописите ти са по-добри от всякога. — После въздъхна. — Добре, Дебра. Съжалявам, че те обезпокоих. Просто си помислих, че си струва да опитам.

— Харис...

— Да, кукличке?

— Аа... бъди търпелив с него. Той е талантлив писател.

— Повярвай ми, ако не го знаех, щях да го изхвърля още преди две седмици. Да не мислиш, че на мен ми харесва това, което прави тук? Актрисите ми са се хванали за гушите заради него... — той млъкна, като си припомни, че Дебра може да се обиди. — Извинявай за последното, кукличке. Е — той въздъхна, — ще му дам още малко време. Поне това му дължа.

— Благодаря, Харис.

— Не ми благодари. Просто продължавай да ми изпращаш текстовете си. Дай най-доброто от себе си. Имам нужда от теб, Деб.

— Благодаря.

Каквото ѝ облекчение да бе изпитала, когато научи, че работата ѝ е в безопасност, изведнъж се почувства безпомощна при мисълта колко малко други неща са наред. Тя затвори телефона, изплъзна се от ръцете на Греъм и остави апарата на пода.

— По-добре да отида да свърша малко работа — смотолеви набързо и се опита да го заобиколи.

Но той я спря.

— За какво ставаше дума?

— За нищо.

Ако той не смяташе за необходимо да ѝ се доверява, защо пък тя трябваше да го прави?

— Беше Харис. Джейсън му създава проблеми. Нищо особено.

— Дебра... — прозвуча предупредително гласът му. Когато Дебра просто погледна през него, той хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си. — Какво е станало, Дебра?

Ако ѝ бе причинил болка или я бе попитал грубо, тя щеше да е в състояние да му устои. Но пръстите му бяха нежни, а гласът — мек. Погледът му сякаш стигаше чак до сърцето ѝ. За нейна изненада, очите ѝ още веднъж се напълниха със сълзи.

— О, Греъм... — започна тя с накъсан шепот, но отново я прекъсна острият звън на телефона.

Два чифта очи се насочиха към него. Когато звънът отново прозвуча, Греъм взе решение. Той я хвана за ръката и я поведе навън.

— Хайде. Излизаме.

— Греъм, какво...

След като се увери, че входната врата е заключена, той я поведе към задния вход, заключи и тази врата, повтори процедурата с пристройката и качи Дебра в пикапа си.

Усещайки, че нещо ще се случи, Дебра остана безмълвна. От време на време поглеждаше Греъм и виждаше на лицето му напрежение, което едва ли бе причинено само от нейните обаждания.

Насочиха се на север, към планините. Когато след половин час той зави по един черен път, тя заподозря къде може да отиват. Найсетне пред очите им се разкри един красив дом в съвременен стил, построен на склона на хълма, и вече беше напълно сигурна.

— Това е твоята къща, нали? — прошепна тя.

— Моят дом. Да.

Греъм паркира под групичката високи борове и заобиколи колата от другата страна, за да ѝ помогне да слезе.

— Сам ли си я построил?

— Да.

Дебра се приближи бавно към фасадата, очарована от великолепието ѝ. Неголяма, но въпреки това внушителна, с облицовка от секвоя, с висок полегат покрив и безброй стъклени врати отпред. Дебра беше очарована.

— Знаеш ли, прилича на теб.

— На мен ли? — попита той шеговито, възвърнал чувството си за хумор.

Двамата стояха един до друг, после Дебра наклони глава и го погледна.

— Аха. Много хитро е скрита, замаскирана от селски път и стена от дървета. Но притежава стил и изтънченост. Различава се от всички други наоколо.

Греъм ѝ хвърли остър навъсен поглед.

— *Различно* може да означава и добро, и лошо. Същото важи и за стила и изтънчеността.

— Харесвам тази къща, Греъм — каза многозначително тя. — След това плъзна ръка в неговата и попита по-тихо: — Защо ме доведе тук?

— Исках да те отдалеча от онзи телефон. Повече те разстройва, отколкото ти носи полза.

— Но защо тук? Можехме да се повозим, да прекараме следобеда някъде другаде.

Това беше моментът на истината. Можеше да я отдалечи от къщата, да я заведе на разходка в гората, а след това на вечеря — и всичко това, без кракът ѝ да стъпи вътре. Спомни си първия път, когато беше отишъл у тях, колебанието, което беше изпитал да направи първата крачка през прага. Но случилото се тогава беше съдба. Както и това сега.

Той я стисна по-здраво за ръката, тръгна с нея по пътеката и я въведе в къщата. Преведе я през главните стаи и накрая се озоваха в кабинета му. Там я пусна, отиде до бюрото, загледа се за минута във фотографиите, обърна се и се отпусна тежко върху ръба. Дебра нямаше време да се огледа. Очите ѝ нито за момент не изпуснаха лицето на Греъм. Инстинктивно усещаше, че тази стая представлява всичко, което е оставил зад гърба си.

— Името на жена ми беше Джоан — започна той тихо и бавно. — Срегнах я, когато още учех. Тя беше постъпила няколко години след мен. Е, беше ни добре заедно. Бяхме безгрижни — лицето му ставаше все по-мрачно, — безотговорни и недалновидни. Тя забременя, така че се оженихме. Няколко месеца по-късно получих дипломата си по архитектура, а след още няколко се роди дъщеря ни.

Той се наведе настрана и вдигна фотографията. Дебра се приближи, за да я погледне.

— Джеси. Джесика — Греъм отпусна ръка и рамката допря коляното му. — Обожавах я. Джоан — също. За нещастие с течение на времето тя се превърна в единственото общо нещо между нас. Бракът ни представляваше един печален провал.

— Защо, Греъм?

Той сви рамене и погледна надолу.

— Беше съвсем просто. Тя идваше от богато семейство, а аз — не. Което за мен беше лукс, за нея бе необходимост. Някои от нещата, които ме правеха най-щастлив, не струваха и цент — разходката в парка в неделя, времето, прекарано в игри с Джеси у дома. Колкото до Джоан, е, тя имаше нужда от повече блясък, от повече разкош. Аз не харесвах ресторантите, които избираше, на нея пък не ѝ се нравеха моите. Аз не харесвах плановете ѝ за прекарването на отпуската, на нея не ѝ се нравеха моите. Аз не харесвах нейните приятели, на нея не ѝ се нравеха моите. А Джеси бе между чука и наковалнята, разкъсвана на две.

Дебра виждаше изписаната на лицето му болка и му съчувстваше. Тя застана между раздалечените му колене и постави ръце върху бедрата му с топлота, без похотливи мисли. Очите ѝ го подканваха да продължи. Не каза нищо, за да не смущава разказа му.

— Благодарение на парите на Джоан успях да създам собствена фирма в Ню Йорк. Разбира се, тя никога не ми позволи да забравя това. Но се справях добре. Фирмата бе преуспяваща — той помълча малко и се намръщи. — Това бе един от проблемите. По времето, когато ѝ върнах парите с лихвите, вече бях решил какво да правя с живота си. За пръв път чувствах, че имам правото да изкажа мнение. Можех да си позволя всичко, което пожелаех, и то с парите, които сам бях изкарал.

Той си пое дълбоко дъх и отмести поглед настрана. На лицето му се изписа примирение.

— Скоро след това нещата станаха неудържими. Докато да се съгласим на развод, вече почти не си говорехме. Джоан взе почти всичко, което имахме — все пак това бяха нейните вещи. Нанесох се в един апартамент на другия край на града. Можех да вземам Джеси два пъти месечно за почивните дни.

Погледът му се заби в една точка и той млъкна. Дебра усещаше, че мислите му са другаде, знаеше, че отново преживява миналото си. В желанието си да го сподели с него тя прокара леко пръсти по външната

страна на бедрата му, отчаяно искайки да го върне при себе си. Той се завърна бавно и гласът му прозвуча тихо и измъчено:

— Отначало не беше толкова зле. Планирах всевъзможни забавни неща, които да правим, когато сме заедно. На нея като че ли й харесваше да бъде с мен. Тогава беше на седем. Но докато навърши осем, положението се влоши. Когато стана на девет, беше още по-зле. Всеки път, когато я взимах, тя ми изглеждаше все по-непозната. След това започна да се сърди и да не иска да излиза с мен, като или казваше, че има нещо друго да прави, или просто се разплакваше — той вдигна умолителен поглед към Дебра. — Как можех да споря с нея? Тя изглеждаше толкова нещастна. Едно малко момиченце трябва да може да играе с приятелчетата си през почивните дни. Струваше ми се съвсем естествено, че ще се отчуждава от мен с възрастта, или поне така си мислех. Едва когато враждебността ѝ стана очевидна, когато неволно започна да изтървава разни неща, разбрах, че Джоан я настройва срещу мен.

— И не си могъл да ѝ попречиш? — изтърси Дебра, чувствайки безсилието му като свое собствено.

— Какво можех да направя? Разбира се, поговорих с Джоан. Тя отрече. А нямах други доказателства, освен брътвежите на едно десетгодишно дете за това, което е казала майка му. Можех ли да заведа дело и да поставя детето на свидетелската ложа? А дори и да беше казала истината, какво щеше да промени това? Можех ли да поискам попечителство върху дете, което просто не желае да бъде с мен?

— Не. Разбира се, че не си можел — рече тихо Дебра.

— Още от самото начало щях да поискам попечителство, ако не бяха три причини. Джоан беше добра майка, обичаше Джесика и Джесика очевидно я обожаваше. Аз бях излишният — думите му заглъхнаха с окончателност, която потресе Дебра.

— Тогава ли напусна Ню Йорк?

Той кимна.

— Винаги бях мечтал да живея на село. Това ми се струваше идеалното решение.

— Но работата ти... твоята фирма. Какво стана с тях?

Той сви рамене.

— Закрих я.

— Просто така?

— Беше съвсем лесно. По онова време имах няколко съдружници. Те изкупиха дела ми. Имах достатъчно собствени пари и направих няколко разумни инвестиции. Така че дойдох тук и купих този парцел.

— Работата не ти ли липсваше?

Греъм се усмихна леко.

— Та аз продължавах да я имам. В много отношения тя беше повълнуваща отвсякога. Можех не само да проектирам, но и да строя. Като дете това беше най-голямото ми забавление. Разбира се, мащабът на моите проекти тук е много по-малък. Не мога да построя небостъргач от бетон и стомана само с двете си ръце. Но наистина се чувствам по-щастлив, по-удовлетворен, отколкото в Ню Йорк — той се усмихна. — Предполагам, че животното в мен има нужда от физически отдушник.

— И то какво животно само — пошегува се тихо Дебра. Когато вдигна ръка да го погали по бузата, го почувства по-близък от всяко друго човешко същество. — Не мога да реша дали е лъв, или котенце. Понякога си истинска загадка.

Той я погледна сериозно.

— Така е, защото не съм бил толкова откровен с теб, колкото заслужаваш. А и защото понякога се чувствам като истински неудачник и не знам дали мога да се справя.

— Неудачник ли? — Дебра разбираше какво точно има предвид. — Как можа да го кажеш? Ти си се опитал, Греъм. В продължение на две, не, на три години си правел всичко по силите си.

— Дали? — попита той с пронизваща острота, която издаваше как се е измъчвал през всичките тези години. — Или просто избягах като последния страхливец? Можех да бъда по-твърд с Джеси и да настоявам да прекарва известно време с мен. Може би се предадох прекалено лесно. Може би е започнала да смята, че не я обичам достатъчно, за да се боря за нея. Може би това я е отчуждило от мен.

Дебра поклати глава.

— Не, Греъм. Познавам те. Ти си топъл и себеотдаен.

— А също така и навъсен и угрижен.

— Понякога, само понякога. Но другото винаги е тук, готово бързо да се завърне.

— Но може би Джеси е виждала само намръщената ми половина. Може би съм я изплашил. Всеки път, когато я взимах, тя или беше с насълзени очи, или ядосана. Това веднага ме разстройваше. Един господ знае какъв може да съм изглеждал в нейните очи!

На лицето му бе изписано дълбоко страдание. В този момент Дебра не искаше нищо друго, освен да го гушне в прегръдките си, да го залюлее и да оправи нещата. Но решението не беше толкова просто.

— Какво стана, след като се премести тук? Виждаше ли се с нея?

— Опитах се. Накарах баща си да я доведе няколко пъти; по някакво чудо техните отношения си бяха останали непокътнати. Но тя винаги изглеждала така далечна и нещастна. Накрая се отказах и започнах само да ѝ изпращам бележки и картички — гласът му потрепери, но гърлото на Дебра се сви. — След известно време вече дори не си правеше труда да ги чете. Когато една от тях ми бе върната неотворена, просто престанах. Тя очевидно се опитваше да се справи с развода, като напълно пренебрегваше съществуването ми. Аз се опитах да направя същото — той изсумтя омерзен. — За нещастие не се получи.

Сред настъпилата оглушителна тишина Дебра се опита да намери думи, за да обобщи всичко казано дотук:

— Значи не си поддържал контакти с нея?

— Никакви. Не съм я виждал от седем години.

Дебра сведе поглед към фотографията, която беше пуснал на писалището.

— Хубаво момиче.

Погледът му последва нейния и двамата заедно се повъзхищаваха на русата усмихната абитуриентка.

— Да.

— Мислил ли си някога да опиташ пак? Сега е по-голяма, може да е по-открита.

— Не. Не съм мазохист. Едно е да мисля за нея като за дете, обидено и сърдито, сляпо за истината, но съвсем друго е да я видя като голяма жена, която може да е злобна и тесногръда като майка си.

Дебра вдигна умолително ръце към раменете му.

— Но не си сигурен, че е така! Откъде да знаеш, може да е съвсем самостоятелна. Може да има достатъчно смелост да се разбунтува срещу майка си и да погледне на теб без предубеждения.

Греъм присви очи.

— От време на време съм обмислял и тази възможност. Но ако беше така, защо никога не се опита да се свърже с мен? Не съм ходил никъде. Стоя си все на същото място, където ме е видяла за последен път. Така че защо не се обади, не писа или не дойде?

— Може би се страхува. Знаеш ли, това понякога се случва. Съществува взаимен страх от нови рани. Нужно е само единият от двамата да направи първата крачка...

— Хайде, хайде, Дебра. Това си е чист романтизъм!

Очите ѝ нито за момент не се отместиха от неговите.

— При мен се получи.

Погълнат от спора, Греъм отвори уста да ѝ възрази, но точно тогава осъзна значението на последните ѝ думи. Той затвори уста и я погледна втренчено, а след това се намръщи.

— Какво?

— Казах, че при мен се получи.

— Кое се е получило?

— Предприемането на първата крачка.

— За какво говориш, Дебра?

— За баща ми и мен.

Все едно му говореше на чужд език.

— За баща ти и теб? — той наклони озадачено глава на една страна. — Би ли ми обяснила?

Тя го направи, но много деликатно. Не беше нещо, което обичаше да обсъжда. Но в този случай и с такъв събеседник моментът се оказа подходящ.

— Можеш ли да повярваш, че в продължение на много години изобщо не познавах баща си?

— Не, не мога — отвърна разпалено той. — Вие с Дейвид имате прекрасни отношения — едни от най-естествените, които някога съм виждал да съществуват между баща и дъщеря.

— Така изглежда, нали? — усмихна се доволно тя.

— Искаш да кажеш, че не е вярно?

— О, вярно е. Но невинаги е било така. През първите петнадесет години от живота си изобщо не съм го познавала.

— Не ти вярвам.

— По-добре е да го повярваш, понеже е факт. Родителите ми са се развели в годината на моето раждане. Майка ми се е омъжила повторно година след това, татко сякаш просто изчезна.

— Какво имаш предвид с това... изчезна?

— Просто го нямаше. Не се мяркаше.

— Не е ли идвал на гости?

— Може отначало да е идвал, но аз съм била още съвсем невръстна, за да забележа. Когато започнах да осъзнавам нещата, той вече отсъстваше от живота ми.

— Но защо? Как може един мъж да остави дете — две деца — по този начин?

— Мъжете... хората правят странни неща, когато се чувстват застрашени — обясни внимателно тя, също както нейният баща ѝ беше обяснил, когато се бяха сдобрили. — В случая с моя баща, на него му е било трудно да живее с майка ми. Тя е особен екземпляр, така да се каже. Той просто не е искал постоянно да се мъчи да върви в крак с нея. Виждал си го. Той е искрен, непринуден човек. Това са две думи, които е почти невъзможно да се отнесат към майка ми. И не я критикувам, просто се опитвам да бъда безпристрастна. Майка ми е един много симпатичен чешит.

— Дебра... — укори я Греъм с дълбок, много нежен глас.

— Говоря сериозно. Наистина я обичам... такава, каквато си е. Татко не е можел. Така че просто си е тръгнал. С течение на времето е искал да поддържа контакт с нас, но с всяка изминала година е чувствал, че няма това право.

— А ти? Ти нищо ли не си изпитвала към него през това време?

Дебра долови силния интерес в думите му и почувства някакво въодушевление. Той трябваше да повярва, че има някаква надежда.

— Бях любопитна. Може би от десетгодишната си възраст се чудех какъв ли е той. Майка ми се справи добре с това, като ми обясни, че той си има свой собствен живот, че се е оженил повторно и е щастлив. Но също така се изпусна, че често идвал в Ню Йорк по работа. Започнах да си фантазирам какво ли ще е да налетя на него в някой ресторант и да разбера кой е.

— И какво се случи в крайна сметка?

Тя се усмихна широко.

— Налетях на него в един ресторант и разбрах кой е.

Греъм я изгледа скептично.

— Сигурно се шегуваш.

— Не. Наистина се сблъсках с него. Случайно, разбира се. Цепех по права линия към тоалетната, както обикновено правят петнадесетгодишните момичета. Щом изскочих в коридора, веднага налетях на него.

— Но как си разбрала, че е той?

— Не разбрах. Той ме позна. Постоянно гледал мои снимки, последната, от които била направена само два-три месеца преди това. Когато видях, че не може да свали очи от мен, се уплаших и изтичах обратно на нашата маса. Той можеше просто да си отиде, седеше в друга зала на ресторанта. Но направи онази първа крачка и ме последва. Майка ми в този момент бе в едно от най-странните си настроения и ни представи с готовност един на друг.

— И това беше всичко? От този момент нататък сте станали приятели?

— Не точно. Всъщност ми се обажда три пъти, докато се съглася да поговорим. Бях изплашена и ядосана. Но това се оказа по-силно от мен.

— Кое?

— Желанието да опозная човека, чиито гени са същите като моите.

Греъм дълго я гледа втренчено, недоверчиво.

— И сте станали близки, след като сте били разделени толкова време? — попита накрая той.

— Мисля, че до голяма степен близостта ни се дължи именно на тази раздяла. Много хора приемат семейните отношения за даденост. При нас обаче беше различно. Понякога правим разни неща, почти незабележими жестове, сякаш за да наваксаме пропуснатото през годините, в които не сме се познавали. Например той винаги ме нарича Деби. Сигурна съм, че има причина за това. А когато съм с него, част от мен наистина се чувства като дете. Но само една част. Татко ме възприема като голяма. Той ми дава свобода, никога не ми се натрапва. И аз мога да се отнасям с него по същия начин, без да се боя, че мога да го загубя. Все пак той направи първата крачка в ресторанта.

Греъм поклати изненадано глава.

— Не мога да повярвам! Двамата изглеждахте толкова близки.

— Близки сме... вече. Но беше нужно доста време.

— Това намек към мен ли е?

— Само в смисъл, че всичко е възможно. При теб може и да не се получи. Няма как да се разбере предварително. Но трябва да осъзнаеш, че проблемът ти не е нито уникален, нито нерешим.

Той си пое дъх и изправи обнадеждено рамене.

— И не съм паднал в твоите очи... след като знаеш всичко това?

Тя го погледна така, сякаш внезапно беше полудял.

— Да ми паднеш в очите? Как би могло да стане това, Греъм?

— Може да ме обвиняваш, че съм се провалил като баща.

— Ти си направил всичко, което ти е било по силите в една невъзможна ситуация. Какво повече би могло да се иска от теб?

От устните му излезе леко свистене.

— Ти си невероятна, знаеш ли? — после плъзна ръце около талията ѝ и ги склучи отзад на кръста ѝ. — Искам да кажа, че нищо не се е променило, но изпитвам облекчение. За пръв път разказах на някого за Джеси. Сякаш ми махна някакъв товар от раменете.

Сърцето ѝ се изпълни с нежност.

— Само половината товар. Това се нарича споделяне на трудностите.

Греъм я притисна здраво до себе си. През тялото му премина тръпка, придружена със стон.

— Обичам те! — прошепна той. — Наистина те обичам.

Изпълнена с топлина и задоволство, Дебра се усмихна на адамовата му ябълка.

— Надявам се да е така — промърмори тя. — Хич не ми се иска сама да нося този товар.

Той се отдръпна назад и се усмихна с половин уста.

— Истински товар, нали?

Сърцето ѝ започна да се разтапя.

— И то какъв! Но не е на раменете.

— Така ли? — изръмжа той. — Къде е тогава?

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Тук.

— Тук ли? — подразни я Греъм, махна ръката ѝ и сложи там своята.

Оттам нататък играта постепенно ескалира. Докосването се превърна в ласка, която предизвика целувки, една от друга по-жадни. Когато Дебра най-сетне успя да си поеме дъх, се намираше до Греъм в голямото му дъбово легло, изтощена и напълно задоволена, покрита единствено с тънък слой пот. Моментът бе великолепен, както и следващият, и по-следващият; бе великолепна нощ. Когато на следващата сутрин най-сетне се върнаха в нейната къща, всичките ѝ мисли бяха насочени към общото им бъдеще с Греъм.

Точно тогава телефонът звънна и бъдещето ѝ се разпадна на безброй малки парченца.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не ти вярвам! — тросна се възмутено тя, обезпокоена от увереността в гласа на Джейсън.

— Вярно е, Дебра. Разводът ни е невалиден.

— Защо да е невалиден? — попита Дебра и пръстите ѝ стиснаха конвулсивно слушалката.

Разтревожен от плъзналата по лицето ѝ бледност, Греъм дойде и застана до нея.

— Какво има? — попита тихо, но настоятелно той.

Но Дебра му вдигна ръка да мълчи, тъй като искаше да чуе всяка дума на Джейсън.

— Моят подпис... съгласието, което дадох за развода? — подсказа ѝ Джейсън.

— Какво за него?

— Не е било заверено нотариално както трябва. Срокът на разрешителното му е бил изтекъл. Печатът му вече е бил невалиден.

— Не може да бъде! — извика Дебра.

Нямаше да му позволи да ѝ отнеме щастието.

— Опитваш се да ме измамиш, Джейсън. Защо?

Греъм ѝ подаде ръка. Тя я стисна отчаяно.

— Няма измама, бонбонче — отговори почти злорадо Джейсън.
— Казах ти, че искам да се върнеш при мен. Сега вече нямаш извинение. Все още си моя съпруга.

По тялото ѝ плъзна хлад и тя се разтрепери. Мисълта да бъде омъжена за Джейсън сега, когато вече беше опознала и обикнала Греъм, ѝ се струваше истинско проклятие.

— Никога вече няма да се върна при теб, Джейсън! Ако се наложи, ще отида до Хаити за втори път!

— Без моето съгласие? — попита злорадо Джейсън. — Така никога няма да се стигне до дело. Никой адвокат няма да се съгласи да уреди проблема без моето съгласие. А аз нямам намерение да допускам същата грешка втори път.

— Първия път ти подписа доброволно документа.

— Тогава не бях на себе си. Но сега съм.

Дебра вдигна насълзени очи към Греъм и прехапа долната си устна.

— Ще се боря, Джейсън! Ще заведа дело. Ще те обвиня в прелюбодейство. Това ли искаш?

— Нямах доказателства.

— Нямала съм доказателства? — изписка тя. — Всички от персонала са знаели какво става. Всеки от тях ще свидетелства в моя полза!

— Дали? — отвърна самодоволно Джейсън. — И да рискуват да бъдат уволнени? Там съм доста силен.

— Не толкова, колкото си мислиш! Аз все още съм в списъка.

Джейсън изсумтя презрително.

— Ти? Само защото Харис е почти влюбен в теб. Но няма да го имаш на своя страна. И със сигурност ще трябва да се лишиш от онова твое тъповато момче за всичко. Аз ще се погрижа за това.

Гласът ѝ потрепери.

— За какво говориш?

— Един оспорван развод може да се проточи с години, Деб. Може да стане много мръсен и много публичен.

— Но нали ти си виновният! Теб ще те разпъват на кръст!

Без ни най-малко да се смути, той изплю отровата, която вледени душата ѝ:

— Ще кажа, че си студена, Дебра, че нито си си изпълнявала съпругеските задължения, нито си успявала да ме задоволиш. Ще заявя, че съм имал основателна причина да потърся друга жена. Това ли искаш? Това ли искаш да чуе светът... че единственият отдушник за сексуалната ти енергия са били твоите сценарии?

— Но това е долно! — извика Дебра, като едва сдържаше сълзите си. — Това е долна клевета! Не можеш да направиш такова нещо, Джейсън! Няма да ти позволя!

За разлика от обезумелия ѝ глас този на Джейсън прозвуча заплашително спокойно:

— Ще го направя, Дебра. Помисли си. Искам да бъдеш тук, с мен, и няма да търпя повече твоите прищевки. Нима смяташ, че можеш да живееш с друг, сладурче? Аз съм твоят съпруг.

— Ще видим! — проплака тя и тресна слушалката секунди преди да избухне в сълзи.

Греъм веднага я прегърна, за да вдъхне живот на вцепененото ѝ тяло.

— Няма нищо — измърмори напевно той и притегли главата ѝ към гърдите си, макар сам да бе разгневен. Беше чул достатъчно от разговора, за да хване същината, и едва се сдържаше. — Шшшт. Всичко е наред, Дебра!

— Ама не е! — хълцаше глухо в ризата му. — Той е насилник! Не го е... грижа за никой друг, освен за него си! Моите чувства... не означават нищо за него! Моето бъдеще не означава нищо... за него.

— Шшшт!

Той потърка буза в копринената ѝ коса и записва с длан широки кръгове по гърба ѝ.

— О, Греъм... какво ще... правя сега?

— Ще се борим, скъпа. Той не може да ни стори това.

— Но ще го направи! Не му... чу гласа! Кълна се, че е луд! — тялото ѝ отново се разтърси от ридания. Сърцето на Греъм се късаше. Ако в този момент Джейсън Бари бе тук, той с удоволствие щеше да го удуши с голи ръце. Но вместо това прегърна още по-здраво Дебра, сякаш за да попие болката ѝ. Едва когато плачът ѝ започна да утихва, той я отдръпна от себе си, обхвана лицето ѝ с длани, избърса с палци очите ѝ и я целуна нежно по двете бузи.

— Хайде — промърмори. — Да се поразходим.

После я прегърна с една ръка, поведе я през кухнята към люлката в задния двор, седна и я настани до себе си.

— А сега ми кажи какво точно ти каза.

— О, Греъм!... — започна тя и отново заплака.

Той я прегърна търпеливо в мълчалива утеха и я изчака отново да се съвземе.

— Сега по-добре ли е?

Тя подсмъркна, кимна и си пое дъх, хълцайки.

— Каза, че разводът ни е невалиден. Че нотариусът, който е заверил подписа на съгласието му, е нямал право за това, понеже разрешителното му било с изтекъл срок — сълзите ѝ отново рiekнаха и тя се вкопчи в ризата на Греъм. — Не е честно! — извика с нашарени от сълзите ѝ бузи и го погледна съкрушено. — Просто не е честно!

Той я остави да си поплаче, защото усещаше, че с този изблик изплаква болката от първопричината за разрушаването на брака си. Имаше нужда да я излее. Греъм само се радваше, че е до нея, за да я държи в прегръдките си. Единият му крак полюляваше люлката напред-назад. Хипнотичното движение, ритмичното скърцане и спокойствието в силната му прегръдка най-сетне помогнаха на Дебра да се съвземе.

— Съжалявам, че... се разревах така.

— Шшшт. Имаше пълното право.

— Но това не решава нищо.

— Но сигурно сега се чувстваш по-добре, нали?

Тя усети усмивката в гласа му, вдигна очи и направи слаб опит да последва примера му.

— Вярно е — след това избърса очи. — Но сега какво? Чувствам се толкова безпомощна.

Но Греъм не се чувстваше така.

— Първо ще отидеш да ми донесеш решението за развод и твоя екземпляр от съгласието на Джейсън. Тук са, нали?

Тя кимна и незабавно хукна да изпълни нареждането му. След малко се върна от пристройката с неприятния лист в ръка. Седна отново до Греъм и го отвори така, че да могат и двамата да го разгледат.

— Прав е — промърмори съкрушено тя и посочи златния печат. — Виждаш ли тази дата? Печатът е изтекъл три месеца преди развода. Как не съм го забелязала! Как Фулър не го е забелязал?

— Фулър?

— Пол Фулър. Той уреди развода ми. Тогава бях ужасно разстроена и знаех само, че искам да се разведа, и то бързо. Той се погрижи за всичко — за самолета, за хотела, за човека, който ме посрещна на Порто Пренс.

— А кой е този Джерълд Аксхелм?

— Нотариусът ли? Кой знае! Джейсън го е изкопал отнякъде! Този малоумник като нищо може да му е някой далечен роднина! — тя повиши възбудено глас. — Как може да постъпват така с нас?

— Успокой се, скъпа — Греъм я стисна за ръката и я погледна сериозно. — Първото нещо, което трябва да направим, е да се обадим на Пол Фулър. Той може да започне да работи по въпроса.

— Но какво може да направи?

— Да потърси вратичка. Да намери този нотариус. Нещо.

— Не знам, Греъм. Пол беше наш адвокат — и приятел, докато бяхме женени. Нищо чудно да обърка още повече нещата, ако Джейсън вече е говорил с него.

— Използвала си приятел на Джейсън, за да ти уреди развода?

— Но по онова време Джейсън нямаше нищо против! Не разбираш ли? Той нито веднъж не направи и най-малкия намек, че ще се съпротивлява! — тя вдигна безпомощно ръце. — Не мога да повярвам. Искам да кажа, за какво му е жена, която ще го мрази?

— Може би е въпрос на принцип.

— Принцип! Боже мой, трябва да е полудял!

— Когато преди няколко дни дойде при теб, ти му каза, че преживява кризата на средната възраст. Нищо чудно и да е така. Може би това е неговата реакция на мисълта, че отгук нататък му предстои само остаряването, че вероятно е достигнал върха на кариерата, на силите си.

Дебра го изгледа скептично.

— Така ли мислиш?

Греъм сви рамене.

— Тъй като не го познавам, не мога да твърдя със сигурност. Но е възможно. Звучи правдоподобно.

— Не звучи правдоподобно — избухна опърничаво Дебра. — Той има всичко. Цялата тази работа е направо странна! Ако напиша такъв сценарий, Харис ще го изгори!

Греъм се засмя иронично.

— В някои моменти — каза провлечено той — имам чувството, че доста голяма част от живота ти понамира свива на сапунена опера.

— Не е вярно. Не би могло да бъде вярно! Поне не е това, което искам — заяви сериозно Дебра. — Тази къща, тази земя, ти... най-сетне намерих някакво подобие на нормален живот — гърлото ѝ се сви. — Не мога да го загубя сега, Греъм! — прошепна тя. — Просто не мога!

Внезапно Греъм също стана сериозен и я прегърна.

— Няма, скъпа. Давам ти дума. Не може всичко да става както иска Джейсън — той помисли малко. — Слушай, нека се обадя на моя адвокат.

— Все още ли поддържаш връзка с него?

— Той наглежда инвестициите ми, така че често говоря с него. А и ми е добър приятел.

— И смяташ, че би могъл да помогне?

— Може поне да разучи положението. Ние с теб не познаваме законите. А той ги познава. Ще трябва да разгледа документите, да поговори с теб...

Дебра седна с подсечени крака в люлката. Очите ѝ потъмняха решително.

— Няма да отида в Ню Йорк! И дума да не става!

— Шшшт — той прибра един кичур коса зад ухото ѝ. — Може и да не се наложи — гласът му звучеше плътно и уверено и ѝ въздействаше успокояващо въпреки повелителните нотки. — Засега може само да говориш с него по телефона. А по-късно... е, ще видим какво ще каже — той помълча. — Все пак не можеш да избягваш града вечно.

— Виж само кой ми го казва! — възкликна тя, но остротата в думите ѝ започна да отстъпва на възвръщащото се отчаяние.

— Аз нямам причини да ходя там. Ако твърдението на Джейсън е вярно и се наложи да заведеш дело, може и да нямаш друг избор.

— Господи, надявам се да греши! Трябва да е някой номер — тя се намръщи. — Сигурно те познава и по някакъв начин ще се опита да... — дъхът ѝ секна при тази ужасна мисъл.

— Всичко ще бъде наред. Ще видиш. Хайде — като внимаваше да поддържа нехайния тон, той я хвана за ръката и я издърпа да стане. — Да се обадим на Питър.

Случи се така, че не го намериха. Греъм направи всичко възможно, издиктува телефонния номер на Дебра и обясни, че ще бъдат там през целия ден.

— Съжалявам, Деб. Той ще ни се обади веднага щом се прибере. Искане ми се да те заведа някъде, за да се поразсееш, но не можем да се отдалечаваме много от телефона.

— Няма нищо, Греъм — каза обезсърчено тя. — И без това трябва да попиша малко.

— Да пишеш ли? Сигурна ли си, че ще можеш да работиш?

От устните ѝ се изтръгна горчив смях.

— Ако не предприема нещо, Харис все пак ще трябва да ме уволни. А и писането изисква от мен да съм съсредоточена. Това е далеч по-добре, отколкото да се мотая наоколо, без да правя нищо.

Ако се спреше на последния вариант, в крайна сметка отново щеше да се вторачи в Греъм. А вторачеше ли се, щеше да го пожелае. Тя застана на пръсти, уви ръце около врата му и го прегърна здраво.

— Обичам те — прошепна — и пет пари не давам дали това е грях! Ужасна ли съм?

Той прегърна стройната ѝ фигура и прошепна в ухото ѝ:

— Не бих желал да си друга!

След това се отдръпна, залепи ѝ една дълга, бавна и опустошителна целувка и я изпрати да работи.

Беше кошмарен ден и единствената им утеха бе, че свършиха повече работа от обикновено. Греъм удряше яростно пироните, а Дебра — клавишите на пишещата машина. Това си бе пречистване от класически тип — продуктивност срещу тревога.

Тъй като бе прекарал целия следобед в съда, Питър О'Райли им се обади чак в пет. По това време вече агонизираха. Той поговори първо с Греъм, а след това съвсем охотно с Дебра и си записа името на нотариуса и номера на разрешителното му, за да го провери. После поиска на другата сутрин да му изпрати документа със съгласието с експресна поща, окуражи я, доколкото можа, и ѝ обеща да се обади веднага щом има новини.

Новините пристигнаха следващия следобед и далеч не бяха обнадеждаващи. Оказа се, че нотариусът Джерълд Аксхелм е бил счетоводител на някаква малка нюйоркска фирма, но е напуснал при съмнителни обстоятелства. Очевидно не беше оставил никакъв адрес.

— И какво ще правим сега? — попита отчаяно Дебра.

Но Питър очевидно нямаше никакво намерение да се признае за победен.

— Ще наемем детектив. Имам няколко, с които работя от време на време. Този, когото имам предвид, ще проследи нашия човек. Просто е нужно време.

Времето обаче беше техен враг и носеше със себе си мрачни мисли. Както в четвъртък вечерта, Греъм настоя да прекара уикенда с

нея.

— Не можем... — каза тя с насълзени, измъчени очи, когато я поведе към леглото.

Колкото и да копнееше за него, беше немислимо да правят любов, когато току-що бе научила, че може все още да е омъжена за друг. Твърде много обичаше Греъм, за да хвърли съзнателно сянка върху това, което съществуваше между тях.

— Знам, скъпа. Знам. Но можем да бъдем близо един до друг. Можем да си лежим заедно на леглото, дори и без да се любим.

— Това ще бъде истинско мъчение!

— Искаш ли да си отида?

— Не!

Тази мисъл беше още по-лоша. Въпреки непрестанните изкушения и усилията да им устои, които, на свой ред, предизвикваха постоянни спомени за Джейсън и бъркотията в живота ѝ, Дебра намираще безкрайна утеха в присъствието на Греъм.

Нощем я прегръщаше нежно; денем не ѝ позволяваше да се отдалечава много. Разговаряха често и научаваха все повече и повече за миналото на другия; вършеха всичко възможно заедно; понякога просто седяха един до друг на люлката. Имаше и безгрижни моменти, като например в неделя сутринта. Греъм влезе тичешком с вестниците, които беше взел от пощенската кутия до пътя, придърпа си „Ню Йорк Таймс“ и остави местната преса на Дебра.

— Хей! — възкликна тя. — Какво правиш?

— Чета вестник — отвърна Греъм, като се отпусна лениво на леглото в емпориото. — В неделя сутрин винаги чета вестник.

— Но това е моят вестник! Ето.

Тя бутна местните вестници към него и посегна към „Таймс“.

Но Греъм го стисна здраво и в очите му проблеснаха палави искрици.

— Хайде, Деб! Къде отиде старото гостоприемство?

— Но... „Таймс“? Мислех, че съм единствената по този край, която го чете.

— Ако това беше вярно, нямаше да има кой да го достави до дома ти — той дръпна вестника. — Дай ми го.

Дебра отстъпи, но се облегна назад и започна да го наблюдава. Погледът ѝ беше замислен, замислено прозвуча и гласът ѝ:

— Ама че съм глупава! Трябваше да се досетя.

— Измори ли се вече от мен? — попита хапливо той, махна уводните статии от вестника и ѝ хвърли останалото. — Не съм чак толкова лош. Видя ли? Съвсем охотно споделям това, което имам.

Но умът ѝ бе другаде, два месеца назад във времето.

— Първия ден, когато те срещнах, ти отбеляза, че тоалетът ми ти приличал на онзи, който си видял на някаква реклама на „Блумингдейл“ предишната неделя. И тъй като тук няма магазини на „Блумингдейл“, в местните вестници не би трябвало да има техни реклами, нали? Ти ми подхвърли следа, а аз я пропуснах. Още тогава трябваше да разбера, че си нещо повече от местен дърводелец.

Греъм ужасно се развесели.

— Какво мога да кажа? Сигурно си била толкова зашеметена от физическото ми излъчване, че мозъкът ти се е размътил.

Тя се ухили.

— Беше изплескан целият с машинно масло, а пък характерът ти ми се стори просто мечта. Но е вярно — тя се приближи на четири крака и уви ръце около врата му, — че мозъкът ми се размъти още тогава — тя наведе глава и го целуна нежно. — Обичам те — прошепна и дъхът ѝ спря, когато устните му се разтвориха, за да ѝ попречат да избяга.

Бяха топли и настоятелни и разтвориха нейните, за да проправят път на езика му до най-дълбоките, сладки кътчета на устата ѝ. И докато устата говореше за любовта му, ръцете му шареха неуморно по тялото ѝ. Когато най-сетне се отдръпна неохотно от нея, погледът му се спусна от устните към шията, а оттам към дантеленя корсаж на нощницата ѝ.

— Това не е много честно — каза дрезгаво той и позабави очи на закръглените ѝ гърди, преди да ги вдигне към изпълнения ѝ с копнеж поглед. После стисна здраво зъби. — Добре ще е Питър да побърза. Не знам колко още мога да издържа.

— Зная — прошепна печално тя. — Съжалявам. Не биваше да започвам всичко това. Просто... просто...

Как можеше да изрази с думи дълбочината на чувствата си? Ако му кажеше, че го желае толкова, колкото и той нея, това щеше да е само половината. Другата половина се разкриваше, когато правеха любов, когато проникваше дълбоко в нея. Тогава бяха мъж и жена,

посветени в някакъв вечен ритуал на единение и надежда. После идваше обещанието за утрешния ден, който отново щяха да прекарат заедно, за времето в бъдещето, когато може би щяха да създадат нещо, което да ги надживее и двамата.

Слисана от посоката на мислите си, Дебра сви недоумяващо рамене, вдигна част от вестника, престори се на съсредоточена и се облегна мълчаливо на таблата до Греъм. Никога досега не се бе замисляла особено дали иска дете. Никога не го бе обмисляла във връзка с Джейсън. Той беше зает и очевидно не искаше да бъде обвързан по този начин, а тя бе толкова посветена на него, че дори не се подвоуми.

Връзката ѝ с Греъм обаче беше нещо друго. Самият Греъм бе нещо друго. Единственото, върху което се съсредоточаваха отношенията ѝ с Джейсън, бе самият Джейсън, докато с Греъм очевидно това беше тяхната любов. Имаше едно взаимно отдаване, което никога досега не беше преживявала с мъж; прекрасното усещане за споделяне на доброто и лошото в живота. Присъствието му до нея в този момент, както и откровенията в къщата му доказваха това.

Беше видяла терзанията в очите на Греъм, докато говореше за Джесика. Знаеше, че той ще иска дете. Също така знаеше, че ще обожават това дете, ще обожават и нея, задето го носи. И чувството беше взаимно. Дебра знаеше, че има в себе си достатъчно любов и за Греъм, и за неговото дете. Съвсем просто казано, искаше това дете. О, не веднага; имаше твърде много неща, които искаше да прави само с Греъм. Но в някой бъдещ момент със сигурност.

Но още докато се наслаждаваше на мисълта, отново усети на раменете си тежестта на сегашното затруднение. Имаше два проблема — разводът, който Джейсън твърдеше, че е невалиден, и Джесика. По въпроса за развода трябваше да вярва, че дори и пътуването до Хаити да се е оказало ялово, все някога ще съумее да постигне своето. Но Джесика бе друг въпрос. Преди да стане баща на друго дете, Греъм трябваше да си оправи отношенията с нея. Това, че беше разказал на Дебра за съществуването ѝ, бе само споделяне на проблема. Самият проблем все още се криеше в чувството за вина и съжалението, които Греъм изпитваше, независимо от това дали са оправдани, или не.

— Добре ли си? — вряза се в мислите ѝ нежният му загрижен глас и тя се обърна да го погледне.

— Тъ... да. — Дебра си наложи да се усмихне. — Добре съм.

Греъм се съмняваше в това, дори усещаше накъде може да са били насочени мислите ѝ, защото и неговите не бяха далеч от това. Но засега не можеха да направят нищо друго, освен да чакат.

— Ела тук — прошепна той и протегна ръка.

Дебра се отзова веднага, пусна непрочетен вестник, сгуши се до него и сложи глава на гърдите му.

— Виждаш ли колко много те обичам? — пошегува се той и отново взе частта от вестника, която четеше. — Дори това споделям с теб.

Така че четяха... и чакаха... и се притесняваха. Колкото и успокояващо да си действаха един на друг, напрежението започна да се покачва. Съществуваше физическо притеснение; не смееха да правят любов. Още по-лошо бе психическото напрежение от неизвестността, която ги очакваше в бъдещето.

В понеделник сутринта Греъм отново започна да удря яростно пироните, като се чудеше как е могъл дотолкова да се усложни животът му, но знаеше, че не би се съгласил да е другояче, ако това означава да загуби Дебра. Дебра, на свой ред, си спомняше дните, в които си бе представяла, че животът ѝ тук ще бъде тих и спокоен, и изведнъж осъзна, че не може да си представи никакъв, живот тук без Греъм.

Работейки с ярост, породена от безсилието, той приключи фасадата в понеделник и във вторник се премести вътре. Дебра произвеждаше страница след страница, като се придвижваше все по-напред в сюжета, подтиквана от нуждата да мисли за нещо друго.

С всяко извънмяване на телефона и двете глави се обръщаха, и двете сърца затуптяваха по-бързо. Когато в сряда следобед най-сетне дойде очакваното обаждане, дъхът и на двамата спря.

— Значи всичко е наред? — попита Греъм, когато гласът на Дебра отказа от вълнение.

Бяха доближили глави, неговата наведена, а нейната вирната, за да бъдат едновременно до слушалката.

— Не може да бъде по-наред! — възкликна победоносно Питър. — Намерихме Аксхелм в Орегон. Очевидно е напуснал фирмата в Ню Йорк по лични причини. Годеницата му имала трудности със семейството си и трябвало да се върне в Портланд. Имали

всевъзможни проблеми, докато се опитвали да решат какво да правят. Работата му страдала. Когато двамата му съдружници се скарали с него заради това, той си взел партакешите и напуснал. Казали се много неприятни думи и останали лоши чувства; затова от фирмата са отказвали да ми дадат адреса му.

— Ами печатът? — подсказа му Греъм. — Валиден ли е?

— Самият печат ли? Не. Разрешителното наистина е било с изтекъл срок. Но това няма никакво значение. Той все още е нотариус. По онова време си бил подновил разрешителното, макар че забравил да си поръча нов печат.

— Тогава подписът на Джейсън е валиден?

Греъм прегърна Дебра през кръста и я притегли още по-плътно до себе си. Тя трепереше от нетърпение.

— Всъщност да.

— И няма вероятност Аксхелм да шикалкави, за да прикрие грешката си? — попита Греъм, тъй като този път искаше да провери всичко докрай.

— Не. Накарах моя човек да провери всичките му документи. Чист е. Разводът е напълно законен. Веднага щом затворя телефона, ще продиктувам едно писмо в тази връзка и ще го изпратя по куриер на Бари. Той ще го получи довечера.

— Благодаря ти, Питър — успя да изрече Дебра.

Очите ѝ бяха пълни със сълзи на облекчение. Чувстваше се олекнала, свободна и невероятно щастлива.

— Благодаря, приятел — гласът на Греъм отразяваше като ехо собствените ѝ чувства. — Оценявам всичко, което направи.

И понеже толкова високо оценяваше направеното, още доста време не можа да приключи разговора.

— Слава богу! — каза той, когато това накрая стана, и едва не хвърли телефона на пода, за да прегърне Дебра. През тялото му премина тръпка и той зарови лице в косите ѝ. — Слава богу!

Дебра не можеше да каже кое я прави по-щастлива — новините от Питър или облекчението, което Греъм очевидно изпитваше. Знаеше, че докато трае бедата, той винаги ще е силният и ще съумее да я утеши. Но едва сега усети колко е бил напрегнат. Сега, след като всичко бе свършило, тя се почувства желана и обичана както никога в живота си.

Изглеждаше им съвсем естествено да правят любов още там, на пода в дневната. След като бяха понесли шест адски дни, си го дължаха един на друг. Без да проронят и дума, те задърпаха трескаво дрехите си и ги намятаха в безпорядък. Когато голите им тела най-сетне се докоснаха, го направиха с някакво страхопочитание, сякаш вече оценяваха по-добре това, което имаха. Слели жадно устни, се свлякоха на пода и застанаха на колене. Докосване, ласки, целувки — всичко сега им изглеждаше позволено.

Греъм преоткриваше всяка част от тялото ѝ, като я любеше първо с ръце, а след това с устни. Дебра изрече името му с въздишка и се изви в блажена дъга. Тя също бе ненаситна. Нетърпеливите ѝ ръце шареха неуморно по тялото му, измерваха ширината на раменете и гърдите му, наслаждаваха се на тесния му кръст и ханш, гладеха покривката от косъмчета на гърдите му, спускаха се надолу, където при пъпа тя се стесняваше до тънка линия, и още по-надолу.

Когато пръстите ѝ обгърнаха втвърдената му мъжественост, неговата ръка намери най-топлото ѝ място и погали кадифената му мекота. Накрая, неспособна да издържа повече, тя го насочи към себе си. Демонстрирайки физическата сила, която тъй много ѝ харесваше, той пхна ръце под бедрата и я повдигна към себе си. Докато разтваряше краката ѝ и ги увиваше около ханша си, тя кръстоса глезени над основата на гръбнака му. Греъм се наведе напред, носейки с лекота двойната тежест, и я положи на пода.

Това, което се случи после, далеч надхвърли възможностите на еротичната ѝ фантазия. Тялото ѝ сякаш съществувахе единствено като част от неговото и двете се движеха заедно в съвършена хармония. На мястото, където се съединяваха, изригна плеяда от усещания, всяко по-огнено от предишното, докато се събраха в кулминация от екстаз и избухнаха.

— Гре... ъм!... — произнесе тя с накъсан глас, а ослепителните спазми продължаваха и продължаваха.

— Знам... — изстена той, пулсирайки в нея. Изстена отново, когато потръпванията стихнаха, а след това се изтърколи заедно с нея настрана и притисна треперещото ѝ тяло до себе си. — Никога няма да те оставя да си отидеш, Дебра. Бог ми е свидетел, няма!

Властният му глас ѝ напомни за лъва, който някога бе видяла в него. Той беше силен и внушителен, цар между мъжете. А тя просто го

обожаваше.

— За какво си мислиш? — прошепна той в ухото ѝ, докосна го с дъх и близна приличната на мида извивка.

Тя си пое рязко дъх и зарови лице във влажната, миришеща на мускус, кожа на врата му.

— Мислех си, че бих те... последвала навсякъде.

— Какво ще кажеш за някое хубаво място, където да вечеряме и да празнуваме?

— Ммммм. Звучи... чудесно...

Звучеше божествено. Много по-късно, когато Греъм си отиде, за да се изкъпе и преоблече, тя си взе душ и облече бялата копринена рокля, която той обичаше толкова много. Това бе първият ден от живота, който щяха да преживеят заедно. Бяха успели да издържат изпитанието с Джейсън; когато му дойде времето, проблемът на Греъм с Джесика също щеше да се реши. Бъдещето ѝ се струваше светло и жизнерадостно до момента, в който отвори вратата, видя Греъм да стои там с пепеляво лице и разбра, че нещо не е наред.

— Какво има? — ахна тя и очите ѝ се разшириха, когато зърнаха ризата, която висеше измъкната от дънките му. Нито се беше обръснал, нито бе взел душ, а и позата му показваше, че е потиснат до крайна степен. Очевидно бе преживял истински ад. — Какво има? — попита тя и сърцето ѝ примря от страх.

Греъм я погледна с размътени очи.

— Може би... може би не трябваше да идвам... — измънка той, но Дебра постави ръка на рамото му, преди да е успял да се обърне и да си отиде.

— Какво има? Кажи ми, Греъм! — извика тя и неочаквано я обхвана страх.

Той прокара пръсти през косата си, както сигурно бе правил поне дузина пъти през изминалия час.

— Когато се върнах у дома, телефонът звънеше — после млъкна, сякаш, като изричаше думите, ги правеше още по-реални, още по-болезнени.

— Да?... — подкани го Дебра с изплашен шепот.

— Беше баща ми. От вчера сутринта се опитвал да се свърже с мен — той отново направи пауза, пое си дъх и погледна Дебра право в очите. — Става дума за Джеси. Ранена е.

Дебра си пое рязко дъх.

— Какво се е случило?

— Една кола изскочила иззад ъгъла и връхлетяла върху нея, докато Джеси притичвала през улицата.

— Боже мой, Греъм! Колко е сериозно?

Отне му цяла минута, докато събере сили да отговори:

— Баща ми не може да каже. Джоан му се обадила набързо. Самият факт, че изобщо се е обадила, говори колко е тежко положението. Джеси е била на операционната маса почти цялата нощ. Имала няколко счупени кости и вътрешни наранявания. Мислят, че вече са овладели кръвоизлива, но все още е в критично състояние.

Дебра пристъпи към него и вдигна ръце към раменете му.

— Ужасно съжалявам, Греъм — после уви ръце около врата му и се притисна към него. — Мога ли... мога ли да помогна с нещо?

Този път отговорът му се забави дори повече от предишния. Но ръцете му бяха увити около кръста ѝ и тя усещаше, че черпи утеха от нея.

— Не знам... не мисля — след това въздъхна, отдръпна се назад и я погледна. — Трябва да отида там, Дебра. Това е моят шанс. Може изобщо да не разбере, че съм бил там, но никога няма да си го простя, ако не опитам.

Въпреки силната си тревога Дебра усети прилив на гордост. Греъм Рейд бе стопроцентов мъж. Тя се повдигна на пръсти и го целуна.

— И аз мисля, че трябва да отидеш... Кога тръгваш?

— Вече се обадох. Тази вечер няма полети натам, но има един ранен от Манчестър утре, с който ще бъда в града в десет — той се поколеба и я погледна извинително. — Аз... тъ... Имаш ли нещо против, ако отложим вечерята? Не мисля, че ще бъда добра компания.

— Разбира се, че нямам. Най-добре е да отидем у вас, да не би баща ти отново да се обади. Ако си гладен, ще ти приготвя нещо там.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — погледът му се насочи към роклята ѝ и гласът му прозвуча по-ниско: — Изглеждаш толкова хубава.

Влюбеният му поглед я накара да се почувства желана и тя едва успя да му отговори.

— И друг път мога да я облека — каза тя, като се освобождаваше внимателно от ръцете му. — Ще ми трябват само няколко минути, за да се преоблека и да си събера багажа.

Той се намръщи.

— Багажа?

— Идвам с теб.

Греъм си пое рязко дъх и я погледна невярващо.

— В Ню Йорк? — тя кимна. Този простичък жест го трогна дълбоко и гласът му прозвуча прегракнало. — Не е необходимо да правиш това, Деб. Знам колко ти е противна мисълта да се върнеш там.

Тя отново се приближи към него, хвана го за ръката, приближи я към устните си и я притисна до бузата си.

— Още по-противна ми е мисълта да отидеш сам. Искам да бъда с теб, Греъм. Освен... разбира се, ако предпочиташ да не идвам...

— О, Дебра... — името ѝ прозвуча с въздишка, в която сякаш бе вложена и част от душата му. Той посегна, хвана лицето ѝ между дланите си и се наведе към него. Устните му бяха нежни и любящи. — О, Дебра... какво съм направил, че да те заслужа? Наистина ли ще се върнеш там с мен?

— Да — прошепна тя с цялото си сърце.

Тогавя Греъм я целуна дълбоко, без да остави никакви съмнения за любовта и благодарността си. Когато Дебра беше до него, усещаше странен оптимизъм. Джесика щеше да се оправи. Трябваше да се оправи. Твърде много неща имаше да ѝ каже. Щеше да го направи постепенно, както Дейвид Френч някога. Но бе твърдо решен да направи първата крачка.

Потеглиха призори за Манчестър, хванаха самолета и пристигнаха в Ню Йорк към десет, както бе обещал Греъм. По време на пътуването не говориха много. Преплетените им ръце издаваха, че всеки от тях усеща присъствието на другия и има нужда да се увери, че той е там.

Въпреки твърдото си решение никога повече да не се връща в този град Дебра се чувстваше изненадващо спокойна. Но сега бе доста по-различна от съсипаната жена, която бързаше да го напусне преди два месеца. Доказателство за това бе Греъм, който стоеше до нея,

вдъхваше ѝ увереност и черпеше увереност от нея. Нуждаеше се от нея повече от всяко друго човешко същество и това ѝ помагаше да се чувства още по-завършена личност.

Хванаха такси до болницата и Дебра се настани във фоайето, а Греъм се качи горе с мрачно лице. Седя сякаш цяла вечност, макар да ставаше дума само за няколко часа. Накрая, когато Греъм най-сетне се върна, лицето му бе бледо и изпито, но по едва забележимата му усмивка личеше, че се е успокоил.

Дебра не каза нищо, само улови протегнатата му ръка. Двамата влязоха в таксито и се отправиха мълчаливо към центъра. Когато Греъм накара шофьора да спре пред „Плаза“, тя му хвърли въпросителен поглед. Бледността му бе започнала да изчезва и очите му се бяха оживили леко.

— Все някъде трябва да отседнем — отговори той на мълчаливия ѝ въпрос, а след това плати на шофьора и повери багажа им на облечения в елегантна ливрея портиер.

За пръв път откакто самолетът им бе кацнал на „Ла Гуардия“, Дебра най-сетне усети, че се е върнала. „Плаза“ беше олицетворение на Ню Йорк — изтънчен, елегантен и романтичен. Все пак, докато вървеше по покритите с червена пътека стъпала към огромните въртящи се врати, тя се чувстваше като гостенка. Градът вече не беше неин дом; сърцето ѝ бе другаде.

Тя вдигна очи, срещна погледа на Греъм и му се усмихна срамежливо. Странно, но се чувстваше като момиче от село, което за пръв път посещава града. Дрехите — шикозен ленен костюм и сандали с високи токчета — ѝ се струваха непривични, макар да ги носеше със същото самочувствие като преди. Погледът на Греъм потвърди това.

— Добре ли си? — прошепна той и пъкна ръката ѝ под лакътя си, докато приближаваха рецепцията.

— Аха — отвърна тя с тънък гласец, отново черпейки сили от него.

Но Греъм беше уморен. Виждаше се, въпреки усмивката, която успя да изфабрикува за нея. Бяха изкарали дълъг ден, а преди това — още по-дълга нощ. Греъм почти не беше спал. Дебра пък бе прекарала по-голямата част от нощта, наблюдавайки го как се мята и обръща. Сега го гледаше загрижено и знаеше, че има нужда от почивка.

Веднага щом пиколото ги отведе до стаята им, остави багажа и излезе, Греъм си изхлузи сакото, хвърли го на един стол и си дръпна вратовръзката. Без да каже нито дума, Дебра взе сакото и го закачи. Когато се обърна, той вече се беше проснал на леглото, изпружил дългите си крака и покрил очи с ръка. Тя хвърли сакото си със същата небрежност, свали си обувките и седна на ръба на леглото.

— Искаш ли нещо, Греъм? — попита го тихо. — Аспирин, вода, рум сървис?

Той вдигна ръка от очите си, постави я на рамото ѝ и я притегли към себе си.

— Не, скъпа. Само теб. Само две минути тишина.

Тя се сви с лекота до него, сякаш тялото ѝ бе нагодено съвършено към мъжествените му очертания. Опря буза до гладката му памучна риза. Сложи ръка на финия му кожен колан. Колкото и да ѝ се искаше да разбере какво е станало в болницата, знаеше, че той има нужда от тези минути, за да се възстанови.

Сърцето му биеше равномерно до ухото ѝ, олицетворявайки ритмичния пулс на живота.

— Ще се оправи — каза накрая той и въздъхна облекчено, когато изрече думите.

— Слава богу! — промърмори Дебра и обърна глава на гърдите му, за да може да го гледа в лицето. Очите му бяха затворени, а над скулите се виждаха дълги ресници. — Говори ли с лекарите?

— Да. Оптимистични са. Счупила си е крак, ръка и няколко ребра. Разтревожили ги главно вътрешните наранявания, но смятат, че са оправили всичко и състоянието ѝ очевидно се стабилизира. За сигурно ще я подържат още ден-два в интензивното.

Макар гласът му да стихна, Дебра не се отказваше.

— А... видя ли я? — прошепна тя, вече по-колебливо.

Той преглътна тежко.

— Да. През по-голямата част от времето седях до леглото ѝ.

Последва дълго мълчание. Дебра го видя как свива вежди, търсейки точните думи. Очите си не отвори.

— Чувството беше... ужасно — каза измъчено Греъм и стисна рамото ѝ. — Цялата беше омотана в бинтове. Изглеждаше толкова малка, толкова бледа.

Дебра протегна утешително ръка и махна нежно косата от челото му. Кожата му беше топла и влажна. Тя прокара ръка надолу по бузата му и накрая спря на гърлото, оголено от разкопчаната яка на ризата. Той отвори бавно очи, в които блестяха непроляти сълзи.

— Беше ужасно, Дебра — каза с дрезгав глас. — Години не съм я виждал и знаех, че е пораснала, въпреки че в мислите ми си оставаше същото кльоцаво момиченце с дълга коса на вълни, което е паднало от колелото и си е порязало коляното. Но сега лейкопластът и целувката нямаше да оправят нещата. Дори не можех да я прегърна. Искях да помогна с нещо, но не виждах какво мога да направя. Тя страдаше, а аз бях напълно безпомощен.

Той затвори очи и подсмръкна. Дебра вдигна ръка да избърше самотната сълза, изплъзнала се от ъгълчето на окото му, и го погали леко по слепоочието.

— Болеше ли я?

— Бяха й дали обезболяващи, така че едва ли усещаше нещо. Почти през цялото време спеше.

— Значи не си... не си говорил с нея?

Греъм посегна, хвана я за ръката и я поднесе към устните си. Дъхът му докосна върховете на пръстите й.

— Говорихме. В някои моменти съзнанието й бе изненадващо бистро.

— Какво ти каза?

Греъм отвори очи и се засмя кратко.

— Мисля, че й изкарах акъла.

— Какво имаш предвид?

— Първия път, когато отвори очи, ме изгледа така, сякаш бях триоко чудовище. Изглежда й дойде твърде много, защото отново заспа. Втория път вече не можеше да отрича присъствието ми.

— Значи те е познала?

Той я погледна с малко мрачен хумор.

— О, да. Позна ме... Попита дали не е умряла.

— О, не!...

— О, да — отвърна провлечено той. — И когато я уверих, че не е умряла, тя предположи, че съм при нея, защото ще умре. Когато я уверих, че и това е далеч от истината, ме попита защо тогава съм дошъл — изражението му стана сериозно. — Дръзко хлапе.

Дебра знаеше, че сигурно нейното сърце бие толкова шумно, защото Греъм очевидно се беше овладял.

— И ти какво й каза?

— Реших да й отговоря със същото. Съвсем директно й казах, че е моя дъщеря и че я обичам.

— И тя какво каза?

— Нищо. Погледа ме още малко, а след това затвори очи и пак заспа.

— А после какво стана?

Дебра се чувстваше така, сякаш виси от ръба на пропаст, а Греъм нарочно не я издърпва.

— Няколко минути по-късно се събуди. Аз нямах никаква представа какво да правя. Страхувах се, че ако кажа нещо повече, само ще я разстроя. А Господ ми е свидетел, и без това й се беше струпало толкова много на главата.

— И какво направи?

— Просто продължих да си седя.

— И не каза нищо?

— Не. Бях казал най-важното. Реших, че е достатъчно голяма, за да разбере останалото.

— И тя разбра ли?

Той си пое дълбоко дъх и гърдите му повдигнаха брадичката й.

— Отначало не. Постоянно се унасяше и всеки път, когато се събуждаше, вперваше очи в мен. Мисля, че очакваше просто... в някой момент да се стопя във въздуха. Фактът, че не изчезнах, я убеди — гласът му стана подозрително дрезгав.

— Следващия път, когато се събуди, се усмихна... На следващия... премести леко ръката си към мен.

Гласът му се скъса. Този път Дебра не можа да види дали блестят очите му. Нейните бяха пълни със сълзи.

— Просто поседях още малко там, подържах я за ръката и накрая сестрата дойде да я види. Тогава си отидох.

Мина доста време, докато някой от тях заговори; време на почивка и възстановяване. Дебра страшно се радваше за Греъм. Изглеждаше й удовлетворен. Това бе само началото. И двамата го знаеха, но усещаха, че имат време и надежда.

Не беше сигурна кой от двамата е задрямал пръв, тя или Греъм, но когато се събуди, беше късно следобед и Греъм я чакаше.

— Притеснявах се, че ще спиш още сума време, а нямах сърце да те събудя.

— Трябваше да го направиш! Отдавна ли си буден?

Греъм се обърна на една страна и я притисна до себе си.

Ръката му се плъзна по гръбнака ѝ и тя реагира с цялото си тяло.

— Достатъчно дълго, за да се възбудя само като те гледам — изръмжа той, изстена и я притисна още по-силно към себе си. Дългият му крак се пъкна между бедрата ѝ. — Аххх, Дебра, имаш ли представа колко те обичам?

Тя се усмихна срамежливо.

— Имам доста добра представа колко ме желаш.

Той я погледна, изненадан от дързостта ѝ.

— Усещаш, нали?

Нямаше никакво съмнение. Натискът на крака му между бедрата ѝ бе започнал да предизвиква същите копнежи и у нея.

— Аха.

За нейна изненада, той я пусна бързо, претърколи се на другата страна и стана ловко, а след това заобиколи леглото и застана над нея. Главата му беше гордо вдигната, а раменете — изправени. В позата му имаше нещо определено арогантно, леко немирно и абсолютно мъжествено. Косата му блестеше в наситен светлокафяв оттенък на късното следобедно слънце, което надничаше в стаята. Той бе самото възплъщение на лъва. Прималя ѝ от възбуда.

Той започна да съблича дрехите си една по една, без да сваля очи от нея. Ризата му замина първа. Той я издърпа от панталоните, разкопча я, свали я и разкри широките бронзови гърди, чиито вкус и мирис Дебра познаваше толкова добре. Ръцете му се насочиха към колана, разкопчаха токата и го измъкнаха бавно от гайките. После хвана наконечника на ципа и го дръпна бавно надолу. Температурата ѝ се повиши още повече, когато той изрита обувките си и свали панталоните. Когато се изправи пред нея само по гащета, дъхът ѝ секна. Греъм пъкна палци под ластика им и ги свали. Дебра усети как цялото ѝ тяло вибрира чувствено.

Беше великолепен — висок, жилест и силно възбуден. Всяко място по тялото му бе различно при допир — от грапавите гърди до

бледата гладка кожа на хълбоците му. Масата от мускули показваше, че работата му се отразява добре. Захвърлил градските дрехи, той отново бе станал нейният дърводелец — първичният, земен мъж с грубовата красота, когото обичаше.

Гладният му кехлибарен поглед зашари по дрехите ѝ.

— Свали ги — изръмжа той полушеговито, полусериозно.

Дебра откликна на второто. Черпейки сила от него, тя стана с разтреперани крака от леглото и започна да се съблича. Блузата и полата ѝ паднаха първи на земята и бързо бяха забравени. Възбудата ѝ нарастваше, но все още изпитваше стеснение под напрегнатия поглед на Греъм. Тя плъзна колебливо комбинезона си надолу и облиза устни. Скоро след това чорапогащите го последваха.

Застана пред него само с две тънки дантелени ленти и се поколеба. Усети странни ситни тръпки под лъжичката. Изведнъж се почувства ужасно свенлива. Той бе абсолютният герой, мъж като планина, готов да я обладае. И очите му виждаха всичко, направо я изпиваха.

— Първо сутиена — заповяда дрезгаво той.

Дебра преглътна, като се стараяше да остане сериозна, и вдигна треперещи пръсти към гърба си. Отне ѝ цяла минута, докато разкопчае кукичките. После дръпна нежната материя от гърдите си и ги освободи.

Греъм направи малка крачка напред. Сега дишането му бе учестено и това даде смелост на Дебра да го погледне. Съзнанието, че може да възбуди лъва, я зашеметяваше.

Очите му обхванаха кожата с цвят на сметана, накараха зърната ѝ да се стегнат и прокараха гореща пътека между гърдите, през пъпа ѝ и по-надолу.

— А сега тях — нареди той с дълбок пресипнал глас и посочи с брадичка триъгълното парче коприна.

По вените ѝ премина разтърсваща тръпка и Дебра дълго не можа да помръдне.

— Бикините, Дебра.

Тя ги смъкна плахо по ханша, а след това надолу по бедрата си. Накрая си наложи да застане пред него, също толкова гола.

— Така е по-добре — изръмжа той и отметна покривката на леглото. Само едно леко потрепване в ъгълчето на устата му смекчи

последвалата заповед. — А сега легни.

Цялото ѝ тяло пламна. За пръв път трябваше да откликне на толкова властно и недвусмислено предизвикателство. Струваше ѝ се, че Греъм изпитва нужда да си припомни другия живот, онзи по-простичък, по-естествен и енергичен живот, който призори бяха оставили зад гърба си.

— Легни! — каза по-рязко той.

Но Дебра го познаваше прекалено добре, за да се уплаши. Мускулите му трепереха. По кожата на гърдите му беше избила пот. Беше на път да загуби контрол над себе си и тази мисъл ѝ доставяше удоволствие.

Тя седна внимателно на ръба на леглото, премести се до средата му и бавно легна по гръб, вперила очи в Греъм. Ако не го познаваше толкова добре, може би щеше да се изплаши от агресивното му атлетично тяло. Ако му нямаше такова доверие, може би дори щеше да се изплаши от размерите на неговата мъжественост. Но го обичаше и знаеше, че той никога, никога не би ѝ направил нещо лошо. И тялото бе обхванато от такъв парещ копнеж, че нямаше друг избор, освен да приеме сладкото мъчение, което ѝ бе приготвил, каквото и да беше то.

Греъм се приближи до ръба на леглото, плъзна парещ поглед от рамото до бедрата ѝ и обратно, а след това опря коляно на ръба на леглото и праметна другото над краката ѝ. Възседна я и опря юмруци под ръцете ѝ. Наслади се през полуспуснати клепачи на позата ѝ и отбеляза със задоволство учестеното ѝ дишане и прехапаната устна, която едва съдържаше молбата ѝ. Той наведе бавно, съвсем бавно глава и започна да я дразни, като отново и отново я караше да отваря устни, без да я докосне. Неочаквано Дебра го сграбчи за раменете.

— Греъм! Не мога повече! — проплака тя и изопна тялото си под неговото.

Очите му внезапно омекнаха.

— Искаш да кажеш... че въпреки всичко... не се изплаши... дори малко?

— Да се изплаша? Боже мой, Греъм — рече задъхано тя, — толкова съм луда по теб, че нищо на света не би могло да ме уплаши!

— Нищо ли? — попита той с такова самодоволство, че Дебра застана нащрек. Когато се изправи и понечи да стане от леглото, тя не издържа, скочи след него и извика.

— Сбърках! Точно това ме плаши! — после уви ръце около врата му, сякаш никога нямаше да го пусне. — Не ме оставяй — прошепна. — Не мисля, че ще мога да го понеса!

В отговор Греъм изстена и я притисна до себе си.

— Не бих могъл да те напусна, любов моя. Ти си моята по-добра половинка. Не знаеш ли?

Дори и да искаше да отговори, устата му заглуши всякакви думи, завладя нейната и прогони всяка мисъл от главата ѝ. Едва когато я пусна, за да зарови лице в меката кожа на шията ѝ, тя прошепна усмихнато:

— Ти си истинско котенце, Греъм!

— Котенце? — изръмжа той с глас, който подозрително напомняше за лъва. — Котенце?

От гърлото му се изтръгна животински звук. Той я събори на леглото и проникна дълбоко в нея. Яростта му я възбуди още повече. Ако в тяхната любов съществуваше изобщо някакво насилие, то се проявяваше сега, първичен израз на силата на чувствата им. Нищо не оставаше безнаказано. Когато Греъм захапа топлото рамо с цвят на слонова кост, тя заби нокти в загорялата кожа на гърба му. Когато Дебра се стегна вътрешно, за да го задържи, движенията му станаха още по-енергични. Сякаш водеха страстна битка за някаква непозната до днес любовна титла. И все пак, когато крайната експлозия ги връхлетя с разтърсващ екстаз и остави телата им потни и изтощени, нямаше победен.

Измина доста време, преди Греъм да посегне към телефона.

— Шампанско и хайвер за стая 3433, моля.

— Шампанско и хайвер? — промърмори Дебра, заровила лице в гърдите му.

Той остави слушалката и се ухили.

— Не смяташ ли, че го заслужаваме? Изкарахме тежка седмица.

След това включи радиото до леглото и оттам се разнесоха приятни звуци. Той я прегърна отново и каза нежно:

— Довечера искам да отида до болницата. Имаш ли нещо против? По-късно можем да вечеряме.

— Разбира се, че нямам! Изглежда чудесно.

От устните му се изтръгна тиха въздишка, която докосна челото ѝ.

— Искам да остана тук няколко дни... докато се убедя, че е добре... И още... искам тя да разбере, че нямам намерение повече да я напускам. Можеш ли... би ли останала тук с мен? Искам да кажа, знам, че си имаш работа.

— Работата ще почака. А и благодарение на нервите, които покъсах през изминалата седмица, вече съм толкова напред, че спокойно мога да отделя това време — тя обърна глава и легна на рамото му. — Може дори да отида до студиото да изгледам епизодите, които съм пропуснала.

— Искаш ли да го направиш? — попита предпазливо той. Знаеше колко унижена се чувства Дебра, колко я плаши мисълта отново да се срещне с колегите си.

Но тя се усмихна с увереност, която черпеше от него.

— Мисля, че вече ще мога. Даже ми се иска. Трябва да оставя всичко това зад гърба си, преди да се върнем у дома.

Греъм я прегърна още по-силно и докосна с устни носа ѝ. Когато Дебра изправи глава, той намери устните ѝ и я целуна безмълвно, за да ѝ покаже колко се гордее с нея. Тя отново се сгуши в него и затвори очи, за да се насладят на момента.

Точно тогава натрапчивата песен на стара кълтри балада се понесе във въздуха. Макар да нямаше глас, който да отвлича вниманието ѝ от приятната мелодия на цигулката и челото, тя си спомни думите с абсолютна точност — в тази песен се пееше за един дърводелец и неговата любима, за сватба и бебе.

Дебра отвори очи и видя, че Греъм я гледа напрегнато, което ѝ се стори напълно обезоръжаващо.

— Искаш го, нали? — попита той с дрезгав и настоятелен глас.

— Да — прошепна тя с преливащо от щастие сърце.

— И онова с бебето ли?

Дъхът ѝ спря и тя разшири очи от радост.

— Сигурен ли си?

Греъм я погледна с любов, която нямаше да се спре пред нищо.

— Никога в живота си не съм бил толкова сигурен — промърмори той и я целуна, за да запечата клетвата си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.